

58

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

SEVER NORAN

Comoara care poate ucide

EDITURA MILITARĂ

SEVER NORAN

Comoara care poate ucide

EDITURA MILITARĂ – 1982

În loc de prefață

Vara era pe sfîrșite. Ploua mărunt și, învăluit în pînza ploii, orașul se zgribulise parcă.

Maiorul Bota fuma și își trecea alene mîna prin părul alb, vălurit. Locotenentul-major Radulian răsfoia, distrat, o revistă de arheologie editată de British Museum ; din cînd în cînd, trăgea cu coada ochiului spre șeful său.

Încheiaseră încă un caz și, potrivit obiceiului, Radulian făcea un scurt rezumat al întîmplărilor și punea în ordine fotografiile, notițele, revistele — toate acele obiecte care le folosise la elucidarea problemelor.

Dînd peste un film developat, îl vîrî în epidiascop vrînd să-l proiecteze pe perete. Și, deodată, pufni în rîs. Bota își înălță sprîncenele groase, a mirare.

— Ce s-a întîmplat, Radulienе ?

— Am dat de filmul pe care l-ați aruncat ca „nadă". Filmul care a fost furat la „Motanul sașiu"... A fost o glumă de zile mari...

— Încetișor cu laudele...

— Mi-l imaginez pe omul care l-a developat. Cu cîtă nerăbdare a așteptat să vadă ce conține. Și cînd colo... Cînd colo...

Zicînd acestea, Radulian apăsă pe un buton și becul epidiascopului se aprinse. Pe perete apăru conturul filmului. În loc de imagini, pe fiecare din cele aproape patruzeci de clișee se puteau citi aceleași cuvinte :

— Îmi închipui ce furios a fost individul... I-ați jucat un renghi nemaipomenit. Asta pe lîngă povestea cu locotenentul Feleagă și „pietricica ucigașă". Ați condus toată afacerea ca un veritabil...

Bota își înălță sprîncenele și își țuguie buzele. Se aștepta ca Radulian să rostească cuvîntul „fachir", care devenise porecla maiorului. Dar „mînzul" — cum îi mai zicea unecri Bota — sesiză încotro mergeau gîndurile șefului său. De aceea reluă.

— ... Ca un veritabil maestru.

Bota își subție ochii, apoi clătină din cap și zîmbi.

— Ai întors-o din condei. Ei poftim pe cine cresc ! Dar, dealtfel, tot eu sînt vinovat. Cum zic proverbele acelea ? „Tel maître, tel valet !" sau „Cum e turcul și pistolul...", sau....

Radulian dădu din mînă, ca și cînd s-ar fi apărat.

— Degeaba ! Niciodată n-o să ajung ca dumneavoastră, care lucrați ca un „fachir".

Scăpînd cuvîntul, Radulian își duse mîna la gură, gata să izbucnească în rîs.

— Ia vezi ! Ia vezi ! îl amenință Bota. Și stinge naibii becul epidiascopului că acuși mă umflă și pe mine rîsul.

Afară ploua mărunt. Se apropia toamna.

Pentru cine plînge marele zeu ?

Dacă cineva i-ar fi spus profesorului Marius Negrea că în vacanța de vară va face o descoperire datorită căreia va trăi întîmplări de neuitat, desprinse parcă dintr-un roman palpitant, fără îndoială că tînărul i-ar fi rîs în nas. Nu de alta, dar i s-ar fi părut cu neputință să facă o descoperire deosebită în comuna aceea de munte unde fusese repartizat cu trei ani în urmă — o comună cu casele zburătăcite pe versanții munților sau

ascunse prin văi, în care viaţa pulsa după datinile străbune, într-un cadru patriarhal, ferit de vîltoarea vieţii citadine.

Şi totuşi lui Marius Negrea i-a fost dat să facă o descoperire stranie, înfricoşătoare.

În ziua aceea soarele dogorea ca niciodată, învăluind şiragul satelor de la poalele munţilor într-o căldură înăbuşitoare, care sorbea cu sete răcoarea înmiresmată izvorîtă din adîncurile văilor umbroase şi se prelingea către şes. Privit în zare, peisajul se vedea ca printr-o apă tremurătoare. Olteţul susura abia auzit, împletindu-şi firul de apă argintie cu drumeagul ce urca pe lîngă peştera Polovragi şi-apoi se afunda în defileul din care, odată scăpat, ţîşnea spre înaltul muntelui, spre steiurile ce se iveau prin haina de brazi a Parîngului ca prin rupturile unui cojoc.

Liniştea amiezii. Nici o pală de vînt. Profesorul Negrea şi cei doi elevi favoriţi — Ovidiu Novac şi Sebastian Stoichiţă — porniseră, aşa cum aveau obiceiul în zilele de sărbătoare, să „exploreze" (termenul este exagerat, desigur) peştera care se deschidea deasupra văii Olteţului. Îşi vorbeau arar, simţind că inspirarea mai rapidă a aerului fierbinte le-ar fi diminuat puterile.

În peşteră era răcoare. De îndată ce intrară, profesorul Negrea trase cu putere aerul în piept. Îi plăcea mirosul de muşchi umezit de firişoarele de apă ce alunecau printre fisurile stîncilor. Cei doi copii înaintară fără să-l aştepte. Ştiau că profesorul lor avea să-i urmeze după ce va face cîteva mişcări de înviorare. Statura-i înaltă, mlădioasă, se profila pe rotundul de lumină de la gura peşterii, creînd un splendid efect de contre-jour.

— Uuu ! Uuu ! făcu Ovidiu şi strigătul lui coborî în adîncurile peşterii pe nişte trepte invizibile.

Ecoul multiplicat se adună şi reveni hăuind ca un sunet de orgă, săltînd pe nevăzutele trepte de negură spre gura peşterii.

— Aşteptaţi-mă ! strigă profesorul, pornind în urma celor doi.

Călca printre steiurile de stîncă umezite de apa care se prelingea din tavan, formînd, în cele din urmă, un pîrîiaş încenuşat ce-şi căuta orbeşte drumul spre ieşirea din peşteră.

Venea adeseori în această peşteră însoţit de cei doi elevi. Ovidiu se dovedise un băiat cu multă imaginaţie, care dădea figurilor de calcar denumiri pitoreşti :„Ciobanul cu oile", „Schitul maicilor", „Moş Nică, olarul", „Călugărul", „Paparuda", „Crama cu butoaie goale". Pentru el stalactitele şi stalagmitele erau suliţele lăsate de războinicii lui Decebal — ulterior „înveşmîntate" în calcar ; multe stînci reprezentau scuturi, coifuri şi securi pietrificate, iar coloşii de granit erau vitejii regelui dac prefăcuţi în stane de piatră de către Zamolxe.

Sebastian era cu doi ani mai mic. Nu avea prea multă imaginaţie ; poseda însă un dezvoltat simţ practic. De aceea puteai fi sigur că în buzunarele lui sau în rucsacul de care nu se despărţea în asemenea excursii avea tot ce-ţi trebuia la nevoie : chibrituri, carbid, lanternă şi baterii de rezervă, briceag, cuie şi, bineînţeles, de-ale gurii.

Ovidiu avea vreun motiv să se gîndească la Decebal şi la oştenii lui cînd vizitau peştera ? Desigur ! Profesorul Negrea le povestise o legendă potrivit căreia în această peşteră şi-ar fi avut lăcaş zeul cel mare al dacilor — Zamolxe. După înfrîngerea lui Decebal de către romani, oastea sa se răsfirase prin văile munţilor, cercînd să ajungă la Zamolxe pentru a-i cere ajutorul. Dar nu mult după intrarea lor în peşteră, la gura acesteia se iviseră romanii. Dîndu-şi seama că nici ajutorul său divin nu i-ar mai fi putut salva pe daci, Zamolxe le ceruse să-şi dezbrace platoşele şi în cele din urmă îi prefăcuse pe toţi în stane de piatră. Cînd intraseră, romanii nu mai găsiseră om viu. Totul era în nemişcare.

...Doar din tavan se prelingeau picăturile de apă ca nişte lacrimi. Erau lacrimile lui Zamolxe, care-şi plîngea poporul învins.

De fiecare dată Marius Negrea se oprea în „Sala vitejilor împietriţi" şi, avînd în dreapta şi în stînga sa pe cei doi copii, contempla peisajul de basm şi urmărea naşterea bobiţelor de apă şi căderea lor. Stătea adîncit în gînduri, iar copiii nu îndrăzneau să-l tulbure. Abia cînd Marius Negrea se ridica — semn că îşi puteau continua drumul — cei doi începeau să-l descoasă, punîndu-i tot felul de întrebări.

Imediat după terminarea cursurilor, profesorul lor fusese solicitat de comisia județeană de arheologie să participe la lucrările pe care le executa un grup de specialiști români și străini pentru descoperirea, clasificarea și studiul obiectelor de artă brîncovenească de care era plină zona cuprinsă între Rîmnicul-Vîlcea și Tîrgu-Jiu. Marius Negrea primise cu plăcere să ajute grupul respectiv, mai ales că omul care conducea lucrările din partea cercetătorilor români era profesorul Dumitrașcu, savant de renume, pe care Marius îl avusese dascăl în facultate. Om la aproape șaizeci de ani, Dumitrașcu atrăsese atenția străinilor prin studiile sale de bizantologie. Era înalt, uscățiv, veșnic preocupat, sever, cu chipul dăltuit de riduri. Zîmbea rar și în asemenea ocazii fața i se lumina, cutele dintre sprîncene se netezeau, iar profesorul părea cu cel puțin zece ani mai tînăr.

Aflînd că Marius Negrea lucrează împreună cu „Cercetătorii de la Poieni" — cum li se spunea celor din grupul de oameni de știință care-și aveau sediul la „culele" din comuna Poieni —, Ovidiu și Sebastian avuseseră o discuție deosebit de interesantă, pe care profesorul lor o auzise fără să vrea. Ovidiu, căruia părinții și colegii îi spuneau „Albăstrel", din pricina ochilor săi de un albastru pur, era convins că săpăturile arheologice se făceau pentru a da de urma unor relicve brîncovenești, pe cînd Sebastian susținea că se căutau urme din vremea lui Decebal, care, după părerea lui, murise aproape de oștenii lui pietrificați de Zamolxe.

— Ți-am spus că e vorba de Constantin Brîncoveanu, îl apostrofase Ovidiu. Acesta a domnit acum două sute și ceva de ani, iar arheologii caută urmele unei cetăți construite de el să se apere de turci. Brîncoveanu a fost grozav de bogat. Bunicul meu zicea că a avut caleașcă de aur, iar la Horezu a înălțat o biserică din aur.

— Și-acum unde-s toate astea ?

— Cică de frica turcilor ar fi ascuns caleașca în pămînt. Cred că asta caută arheologii.

— Și biserica ?

— Unii zic că a desfăcut-o în bucăți și a îngropat-o, iar pe temeliile ei s-ar fi înălțat mănăstirea Horezu. Poate că asta caută „Cercetătorii din Poieni".

— Eu cred că totuşi se caută comoara lui Decebal, o ţinea pe-a lui Sebastian. Las' că ne spune el, „tovarăşul de istorie".

Profesorul Negrea zîmbise. Copiii îi spuneau „tovarăşul de istorie", după obiceiul şcolarilor. Fără să le dea de înţeles că auzise discuţia, care, dealtfel, îl amuzase, se grăbise să le spună cîte ceva despre munca lui în cadrul grupului de cercetători români şi străini. De-acum cei doi copii, Ovidiu şi Sebastian, ştiau că se făceau studii asupra artei brîncoveneşti şi, totodată, săpături arheologice pentru a descoperi o presupusă „Curte de vară" a vestitului domnitor.

— Eu cred totuşi că se caută o comoară. Comoara lui Brîncoveanu, pentru care turcii i-au tăiat capul că n-a vrut să le-o dea, concluzionase Albăstrel într-o discuţie cu Sebastian.

Profesorul Negrea intervenise.

— De ce crezi asta, Ovidiule ?

— Pentru că şi dumneavoastră ne-aţi spus că legendele au ceva adevăr. Luînd şi Iliada în serios, Schliemann a descoperit Troia, iar, mai tîrziu, comoara lui Agamemnon de la Micene. Considerînd că Odiseea nu-i o legendă, Evans a descoperit Cnossosul şi Labirintul din Creta. Dacă legendele spun că Brîncoveanu, presimţind că turcii o să-l mazilească şi o să-l ducă cu fiii săi la Istanbul şi-a îngropat comorile, apoi ceva-ceva trebuie să fie adevărat. Turcii l-au ucis la Edicule fiindcă n-a vrut să le dea comoara. I-au ucis mai întîi băieţii, sub privirile sale... Dar Brîncoveanu n-a spus unde e comoara...

— Legenda aceasta ar putea să aibă un dram de adevăr, se învoise Negrea, şi iată de ce : unul dintre cercetătorii străini a făcut o descoperire interesantă. Un document vechi... Ei, dar despre asta o să vă vorbesc la timpul potrivit....

Din ziua aceea cei doi copii aşteptau cu multă nerăbdare întîlnirea duminicală cu profesorul lor. De fiecare dată îl zădărau cu întrebările privind „Comoara lui Brîncoveanu". Profesorul Negrea se mulţumea să zîmbească, dîndu-le acelaşi răspuns glumeţ :

— Chiar dacă-i adevărată legenda, comoara n-o va descoperi un arheolog, ci, așa cum s-a întîmplat adeseori, vreun amator sau un cioban ce își caută o oaie rătăcită sau un țăran care sapă să-și care pietriș pentru temelia unei case.

2

Cînd Marius Negrea se ridică de pe stînca pe care șezuse în „Sala vitejilor împietriți" își dădu seama că Ovidiu se depărtase, afundîndu-se în culoarul din dreapta.

— Hei, Albăstrel, mai încet ! strigă el. Nu cumva vrei să răzbați prin peșteră dincolo de munți, în Ardeal ?

Copilul se opri. Profesorul și Sebastian se apropiară.

— Păi chiar dumneavoastră ne-ați spus că după părerea unora peștera aceasta răspunde în Transilvania.

— Este o presupunere. Nimeni n-a reușit să-i dea încă de capăt.

— Și dacă dacii cunoșteau acest drum subpămîntean ? întrebă Albăstrel. Atunci ar fi posibil ca ostașii lui Decebal să fi scăpat de urmărirea romanilor afundîndu-se în peșteră și ieșind la lumină dincolo de munți.

— Sau invers...

Copilul rămase cu gura deschisă, a mirare.

— Da ! S-ar putea ca Decebal și ai săi să fi fugit de romani pătrunzînd în peșteră din Transilvania și venind pe sub munte pînă aici, în nordul Olteniei. Dar aici erau deja romanii stăpîni.

Abia rostise aceste cuvinte că auziră un strigăt de groază. Cel ce țipase era Sebastian, care înaintase de unul singur pe culoar. Ecoul strigătului, multiplicat de vibrația stalactitelor și stalagmitelor, distonat de numeroasele pliuri ale pereților, răsună atît de sinistru, încît Ovidiu simți un fior rece prin tot corpul. Profesorul țîșni de lîngă el și, cu lanterna aprinsă, alergă în direcția de unde presupunea că venise strigătul.

Ovidiu rămase singur. Îngrozit, porni după profesor, dar după cîțiva pași se împiedică și căzu, scăpînd lanterna din mînă.

Între timp, Marius Negrea ajunse în „Sala lacrimilor lui Zamolxe". Lumina lanternei căzu pe chipul lui Sebastian. Copilul zăcea cu faţa în sus. Profesorul se aplecă, îi sprijini capul şi-l clătină uşurel :

— Sebastian ! Sebastian ! Ce s-a întîmplat ? Sebastian! îl strigă el, cu glas tot mai puternic, şi, scoţîndu-şi batista, o trecu peste patul de muşchi umed, apoi tamponă fruntea băiatului. Acesta deschise ochii, întoarse capul spre dreapta şi rosti anevoie.

— Acolo... e... cineva...

Marius Negrea îndreptă lanterna în direcţia în care arătase copilul şi cu greu îşi înăbuşi un strigăt de groază : pe una din pietrele asemuite de Ovidiu cu scutul unui dac zăcea un călugăr.

Profesorul sprijini copilul de peretele peşterii şi se îndreptă spre omul care se zărea ca o pată de negură. Ajungînd lîngă el, înţelese : era mort. Ochii larg deschişi, ca ai unui om îngrozit de spectacolul văzut doar de el, erau aţintiţi asupra tavanului din care se cerneau lacrimile marelui zeu al dacilor. Picăturile de apă spălaseră chipul mortului, ducînd cu ele în barba cînepie şuviţa de sînge care izvorîse din tîmplă. Obrajii şi fruntea, de o paloare nefirească, contrastau cu roşul rubiniu care colorase partea stîngă a bărbii.

Omul zăcea uşor înclinat spre stînga, ca şi cînd la încheierea spectacolului care-l îngrozise ar fi vrut să urmărească ieşirea din scenă a actorilor. Rasa călugărului era năclăită de apă şi noroi, iar mîneca dreaptă sfîşiată. În palma dreaptă, între degetele chircite, ţinea o piatră ascuţită — un vîrf de stalactită. Bocancii butucănoşi îi ieşiseră pe jumătate din picioare, iar în dreptul lor stînca golaşă era zgîriată, semn că, înainte de a muri, omul se zbătuse.

Marius Negrea îşi trecu mîna peste fruntea îmbrobonată de sudoare şi, mergînd de-a îndăratelea, de parcă s-ar fi temut că mortul o să se ia după el, ajunse lîngă Sebastian pe care-l ridică. Luminîndu-şi drumul, traversă grăbit „Sala lacrimilor lui Zamolxe" şi porni pe culoarul ce ducea spre „Sala vitejilor împietriţi", cînd, deodată, din negură izbucni un puternic fascicul de lumină.

Se opri înspăimîntat, dar imediat îşi dădu seama că în faţa lui se afla Ovidiu.

— Ce s-s-s-a întîmplat ? întrebă acesta.

— Hai să ieşim ! Lui Sebastian i s-a făcut rău...

Porniră tustrei spre gura peşterii. Marius Negrea întorcea din cînd în cînd capul, ca pentru a se convinge că monahul rămăsese în negura peşterii. Abia cînd ajunse la lumină respiră uşurat şi avu răgazul să se gîndească la călugărul care trecuse în lumea drepţilor.

Închise ochii şi revăzu imaginea „Sălii lacrimilor lui Zamolxe". Şi, brusc, realiză scena : un om mort, deasupra căruia picurau lacrimile marelui zeu. „Cine e acest călugăr ? Cum a ajuns acolo ? S-a accidentat şi a murit sau .. a fost ucis ?"

Ultima întrebare îl înfioră. Dacă nu i-ar fi fost ruşine de cei doi copii, ar fi rupt-o la fugă spre sat, pe drumeagul care şerpuia pe lîngă Olteţ şi nu s-ar fi oprit decît la postul de miliţie.

„Omul cu umbrelă"

De îndată ce se lăsase înserarea, dinspre miazănoapte se înălţaseră nori ameninţători. Nu peste multă vreme se pornise un vînt puternic care stîrnise vălătuci de praf ce se roteau haotic pe străzile aproape pustii ale oraşului. Puţinii pietoni se refugiaseră în case, pe sub porţi, în localurile publice. Vîntul gonea norii către cîmpie, frămîntîndu-i, încîlcindu-i bezmetic, iar fulgerele şi tunetele deveneau tot mai dese.

Nicolae Balotă, portarul Întreprinderii de prospecţiuni geologice, stătea la adăpost în cabina sa şi privea vijelia de afară. Ferestrele erau zgîlţîite de vînt, iar frunzele, crenguţele rupte şi chiar pietricelele stîrnite de furtună loveau în geamuri cu intensitate crescîndă.

„Grozavă vîntoasă, se trezi spunîndu-şi Nicolae Balotă. S-a lăsat un întuneric de iad. Ce-ar fi să dau un telefon acasă, să-i spun Maricăi să închidă bine geamurile ?".

Formă numărul şi peste cîteva clipe auzi glasul soţiei. O întrebă dacă şi acolo se stîrnise vijelia.

— E un vînt năprasnic, îi răspunse aceasta. Luminile de pe stradă s-au stins, iar becurile în casă pîlpîie.

— Stai liniştită că doar nu sîntem în Japonia, unde bat uraganele, ca-n filmul pe care l-am văzut. Închide geamurile. Stai un moment !

Zicînd acestea, portarul puse receptorul pe masă şi se uită prin gemuleţul ce dădea în culoarul prin care se intra în întreprindere. Zări un ins care îşi arătă legitimaţia. Nicolae Balotă apăsă pe un buton şi portiţa se deschise. După intrarea acestuia, portarul privi becul de control de pe panou, semn că portiţa se închisese, apoi reluă receptorul :

— Alo ! A intrat Alexandru Stoian, unul de la atelierul de cartografie. Ăştia de la hărţi lucrează uneori pînă noaptea tîrziu. Aşaa. Deci, ce îţi ziceam ? A, da ! să închizi bine geamurile. Dacă începe ploaia, vîntul se va potoli.

— Măcar de ar începe odată !

— Ei lasă... lasă... Ţi-am mai spus : doar nu sîntem în Japonia...

Glasul portarului fu acoperit de un bubuit puternic, care zgîlţîi parcă din temelii cabina în care se afla. Balotă se porni, cu lux de amănunte, să povestească soţiei sale ce discutase în dimineaţa zilei cu un văr venit să-l caute la serviciu.

Vîntul continua să bată cu putere. În curtea întreprinderii norii de praf atrăseseră în vîrtejul lor tot felul de gunoaie. Ramurile copacilor se loveau bezmetic.

Trecuse aproape o jumătate de oră de cînd Balotă telefonase acasă, dar ploaia nu se dezlănţuise încă. Vîntul bătea cu aceeaşi furie. Fulgerele şi tunetele se ţineau lanţ. „E o furtună cumplită. Vîntul ăsta a înnebunit lumea. Fir-ar să fie ! Ia să mai telefonez acasă."

Ridică receptorul şi dădu să formeze numărul, cînd o rafală de pietriş izbi geamul dinspre stradă, prefăcîndu-l în ţăndări. Vîntul, de o tărie neobişnuită, pătrunse prin spărtură, împrăştiind hîrtiile de pe masa portarului. Balotă se apleacă să le adune, tocmai cînd se auzi o ciocănitură în geamul dinspre curtea interioară, semn că cineva voia să iasă pe portiţă. Năucit de zgomotul geamului spart şi de rafala de vînt care-i răvăşise hîrtiile, portarul privi în fugă legitimaţia omului. „E tot Stoian. Vrea să plece", gîndi el —

apoi apasă pe butonul care punea în funcțiune mecanismul de deschidere automată a portiței.

„Fir-ar să fie de vînt ! Ei, poftim ! Acum a început și ploaia. Bate drept în mijlocul cabinei, de parcă s-ar fi spart acoperișul."

Aplecîndu-se în afară să culeagă cioburile de sticlă, Balotă văzu, preț de o clipă, silueta omului care ieșise. Fulgerător, se întrebă ce căutase Alexandru Stoian în întreprindere. „Credeam că vine să lucreze. Dar a stat doar vreo jumătate de ceas. Ce i-o fi venit să facă atîta drum și mai ales să plece pe o vreme ca asta ?"

Un fulger deosebit de luminos sfîșie întunericul nopții. Urmă un bubuit năprasnic, apoi se auzi ceva ca o plesnitură, urmată de un strigăt de groază.

Nicolae Balotă simți că îl trec fiorii. Scoase capul pe geam și privi de-a lungul străzii. La lumina fulgerelor văzu un om alergînd prin pînza deasă a ploii. Își dădu imediat seama că cel care fugea nu era Alexandru Stoian, ci un ins înalt, subțiratic, care cînd pășea se clătina, de parcă nu și-ar fi putut ține echilibrul. Umbrela, pe care o ținea spre spate, îi ascundea capul și partea de sus a corpului.

„Fuge de parcă ar fi pe arcuri, fir-ar să fie ! gîndi Balotă. Cine a strigat ? Nu cumva... Stoian ? În cazul ăsta... În cazul ăsta..."

Fără să stea mult pe gînduri, Balotă ieși din cabină, încuie poarta și porni de-a lungul străzii. Abia făcuse cîțiva pași că. la lumina unui fulger, zări la vreo cincizeci de metri de el o mogîldeață care zăcea lîngă bordura trotuarului, acolo unde străduța făcea o cotitură.

Ca un făcut, fulgerele se înteţiră, de parcă ar fi vrut să-l ajute să ajungă mai repede lîngă cel căzut. Cîteva clipe mai tîrziu, Nicolae Balotă își dădu seama că omul care zăcea lîngă trotuar era Alexandru Stoian. Se aplecă să-l ridice, dar înțelese că era rănit. Din pieptul acestuia se prelingea un firicel de sînge, care îi înroșise cămașa și haina. Ploaia dilua sîngele, dîndu-i o culoare roză, nefirească.

În cîteva minute portarul reuși să ajungă în cabina sa, să telefoneze la salvare și la miliție. După alte cîteva minute, care portarului i se părură o veșnicie, se auzi sirena

salvării, apoi a mașinii miliției. Nicolae Balotă ieși să le întîmpine.

Furtuna continua dezlănțuită. Fulgerele se încrucișau în înalturi, iar pînza ploii era deosebit de deasă. Nicolae Balotă era ud leoarcă, dar, în asemenea clipe, nu își putea permite să se gîndească la sine. Stoian trebuia salvat. Omul nu murise, dar orice clipă de întîrziere îi putea fi fatală. În asemenea situație ce mai conta că el, Nicolae Balotă, putea să răcească ?

„Fir-ar să fie ! Peste ce am dat ! Năpasta dracului !" gîndea el, așteptînd ca mașinile să se ivească de după colț. „Alexandru Stoian a fost atacat de cineva. A răcnit ca din gură de șarpe. Iar cel care l-a atacat e individul cu umbrelă care fugea prin ploaie, cu pași ușori, de parcă ar fi fost pe arcuri. Dacă aș fi știut..."

Gîndind astfel, Nicolae Balotă își pipăi pistolul pe care îl purta la șold. Dacă ar fi știut ce se întîmplase l-ar fi somat pe omul cu umbrelă să se oprească sau ar fi tras în aer. Dar n-avea de unde să știe ce se întîmplase între Stoian și „Omul cu umbrelă"...

După plecarea ambulanței, mașina miliției rămase încă multă vreme la locul unde fusese găsit rănitul. Din discuția doctorului cu căpitanul de miliție, Balotă înțelese că situația lui Stoian era gravă și că existau puține șanse să scape cu viață. „Ce să fac ? Să-l anunț pe ofițerul de serviciu pe întreprindere. Poate că ar trebui să fie anunțată soția rănitului... dacă o fi însurat."

Înainte de a-și pune gîndul în aplicare, portarul întîrzie cîteva minute, privind activitatea milițienilor. Aceștia se zoreau — ploaia continua să cadă din belșug —, dar nu lăsau să le scape amănunte care le-ar fi putut folosi la descoperirea criminalului. Fotograful folosea blițul fără economie. Lumina acestuia părea o copie la scară redusă a fulgerelor care săgetau înaltul văzduhului.

Căpitanul Savu, care conducea cercetările, socoti necesar să-i mai adreseze portarului cîteva întrebări, așa că se întoarse spre Balotă.

— Ai putea să precizezi cînd s-a spart geamul de la cabina dumitale ? Înainte sau după ieșirea lui Stoian pe poartă ?

— Cu puțin înainte, răspunse, cu glas ferm, Nicolae Balotă.

— Deci... înainte. Hm ! făcu căpitanul, apoi continuă : I-ai văzut bine fața lui Stoian sau te-ai uitat numai la legitimație ? Gîndește-te bine.

Balotă simți că ceva nu era în regulă. „Fir-ar să fie de furtună ! E drept că nu m-am uitat cum trebuie la chipul omului..."

— Da-a. M-am uitat, răspunse el, cu glasul gîtuit de emoție. Și-apoi, el e rănitul... Asta înseamnă că el și nu altcineva a intrat în întreprindere...

— Dar dacă o fi intrat „Omul cu umbrela" ? întrebă căpitanul.

Balotă vru să spună ceva, dar rămase cu gura căscată. Mirarea era atît de mare, încît își simțea capul gol de gînduri.

— Stoian a fost, zise portarul, revenindu-și. Omul care a intrat avea haină. Cel care a fugit nu avea decît un fel de bluză subțire.

— Unde lucrează Stoian ? întrebă căpitanul.

— La biroul de cartografie. Nu-i prima oară că vine să lucreze și după-amiaza, răspunse Balotă din ce în ce mai însuflețit, simțind că e tot mai sigur pe sine. De aceea nu m-am mirat că vine la serviciu... Nu credeți că e cazul să anunțăm acasă la Stoian ?

Abia rostise aceste cuvinte că lîngă căpitanul Savu se opri un subofițer de miliție și-i raportă ceva cu voce scăzută.

— Cum ? întrebă mirat, deosebit de mirat, căpitanul. Dracu' s-o ia de treabă ! Ești sigur ?

— Da, tovarășe căpitan.

Ofițerul își întoarse lanterna spre Balotă, fixînd fasciculul de lumină pe fața acestuia, de parcă ar fi vrut să-l săgeteze. Văzîndu-i starea jalnică în care se afla — era ud leoarcă și începuse să dîrdîie de frig —, renunță să-i mai vorbească. Se mulțumi să-și încleșteze maxilarele și, încruntat, îi întoarse spatele, dînd din mînă cu lanterna de

parcă ar fi vrut să scuture apa care se adunase pe mînerul acesteia.

— Ce... Ce s-a... s-a întîmplat ? întrebă Balotă pe subofiţerul de miliţie.

— I-am raportat că am telefonat acasă la Alexandru Stoian şi că am vorbit cu cineva care mi-a comunicat că Stoian e plecat la pescuit, că e sănătos, bine mersi. Mi-a răspuns un vecin, cu care-i în derivaţie la telefon.

— Cine ? întrebă Balotă, speriat de o presimţire rea. Cine e sănătos şi... ?

— Alexandru Stoian.

— Nu se poate ! Nu se poate ! aproape că răcni Nicolae Balotă. Alexandru Stoian e rănit, l-a luat ambulanţa. Nu se poate... Nu se poate...

Repeta cuvintele „Nu se poate" ca o placă de gramofon stricată, simţind că dinţii încep să-i clănţăne.

Cîţiva paşi mai departe, căpitanul Savu urmărea ultimele acţiuni ale echipei de intervenţie. Ca pentru a se încredinţa că nu visează, vîrî mîna în buzunarul de la piept şi scoase legitimaţia găsită asupra rănitului — singurul document aflat în buzunarele omului care zăcuse lîngă bordura trotuarului. Vîrî capul în cabina maşinii şi cu ajutorul lanternei, cercetă fotografia de pe legitimaţia de intrare.

„Poza e a rănitului, nu încape nici o îndoială, gîndi el, amintindu-şi chipul omului pe care-l dusese ambulanţa salvării. Şi totuşi Alexandru Stoian e la pescuit. Atunci ?"

Punîndu-şi această întrebare, căpitanul se întoarse şi-l strigă pe subofiţer.

— Telefonează din nou acasă la Stoian.

Subofiţerul salută şi plecă. Rămas singur, căpitanul vru să-şi aprindă o ţigară. Vîrînd mîna în buzunar simţi obiectul găsit asupra rănitului. Oricît de puţină experienţă ar fi avut în domeniul fotografic, Savu şi-ar fi putut da seama cu uşurinţă că în minusculul cilindru de ebonit se afla un film de dimensiuni reduse. Nu putea să nu-şi pună întrebarea : „Unde e aparatul de fotografiat ?", ştiut fiind că un film nu putea suplini aparatul.

Se fotografiase ceva. Ce anume ? Cine era „Omul cu umbrela"? De ce îl atacase pe presupusul Alexandru Stoian ? Cei doi erau complici ? Geamul de la cabina portarului se spărsese din întîmplare sau „Omul cu umbrelă" zvîrlise cu pietricele în el ? Dacă Alexandru Stoian se afla la pescuit, atunci cine e individul care îi seamănă ?

Subofiţerul trimis să telefoneze se înapoie.

— Alexandru Stoian nu s-a înapoiat încă. Am lăsat numărul de telefon cuplajului, să ne telefoneze.

— Mulţumesc ! spuse căpitanul şi se îndreptă spre cei din echipa de intervenţie, privindu-i distrat, cu gîndurile aiurea.

„Ei, poftim ! îşi zicea el. Sînt de peste zece ani aici şi nu mi s-a întîmplat niciodată să am două evenimente atît de... de idioate : cadavrul unui călugăr, iar acum... poftim ! Altă dandana."

Un avertisment şi o presimţire

Locotenentul-major Radulian dormea dus. Avusese o săptămînă foarte încărcată. Lucrase ziua şi noaptea pentru clarificarea unor probleme complicate.

Visa că se află într-un avion, iar o sonerie de la intrarea în cabina piloţilor suna strident, îngrozitor de strident. Înfuriat, Radulian se ridică de la locul lui şi porni spre soneria cu pricina, decis s-o oprească cu orice preţ. Ridică mîna să ajungă la mecanismul blestemat, dar alunecă şi, dezechilibrîndu-se, doborî un pachet aflat în plasa de bagaje. Pachetul căzu, producînd un zgomot cumplit, şi... Radulian se trezi.

Constată imediat că soneria aparţinea telefonului. Ridică receptorul şi auzi glasul maiorului Bota.

— Uff, că greu mai dormi, arheologule !

— Să trăiţi, tovarăşe maior. Într-adevăr..., eram pe altă lume.

— Dacă ştiam că eşti pe altă lume te-aş fi rugat să-l cauţi pe un călugăr care cică ar fi făcut un popas într-o

peşteră şi să-l întrebi cine i-a dat certificat de liberă trecere peste Styx. Apoi te rugam să-l aştepţi pe malul Styxului pe un oarecare Stoian, care nu s-a hotărît încă ce să facă : să treacă sau nu în lumea drepţilor...

Radulian îşi scutură capul. Nu înţelegea nimic din ce-i spunea maiorul Bota. De aceea mormăi :

— Iertaţi-mă... Am impresia că aţi început cu şaradele. Nu pricep nimic. Trebuie să mă îmbrac şi să vin la serviciu ?

Bota rîse :

— Ei vezi ! Ziceai că n-ai priceput nimic şi, cînd colo, ai înţeles esenţialul. E ora trei. Peste o jumătate de oră voi fi cu maşina în faţa locuinţei tale. Ia-ţi ce-ţi trebuie pentru o misiune în provincie. Sejurul — cum zic oneştii — poate dura vreo două săptămîni. Plecăm cu elicopterul. Plăcerea ta. Îţi aminteşti de „Cazul cuneiformelor"? Şi-atunci am zburat tot cu drăcia aia de elicopter, de mi-au ţiuit urechile două zile. Noroc, mînzule, şi dă-i bice !

O jumătate de oră mai tîrziu, locotenentul-major Radulian se afla în faţa blocului. Noaptea era pe sfîrşite. Dinspre „Parcul tineretului" bătea un vînt răcoros. Plopii foşneau neliniştiţi.

Maşina sosi imediat. De îndată ce porniră maiorul Bota se grăbi să-şi informeze subordonatul asupra misiunii.

— Mergem în oraşul... Am fost anunţaţi că la Întreprinderea de prospecţiuni geologice s-a produs un eveniment deosebit. Cineva a pătruns în incinta întreprinderii, se pare că a fotografiat ceva, s-a găsit un film... Tot în zonă a fost găsit cadavrul unui călugăr. Într-o peşteră.

— Şi au vreo legătură cele două evenimente ? întrebă Radulian.

— Cine poate şti ? răspunse, dus pe gînduri, maiorul Bota. Există ceva curios în povestea cu călugărul : n-a prea murit de moarte bună.

Se luminase de ziuă. Elicopterul zbura lin, oferind pasagerilor peisajul de basm al depresiunilor din nordul Olteniei. Munţii Lotrului păreau poleiţi cu argint ; soarele, abia răsărit, se străduia să ridice negurile de prin văi,

pentru a topi raze aurii în panglicile rîurilor care se zoreau coborînd spre sud.

Radulian, pe care Bota îl botezase „arheologul" datorită ajutorului dat de acesta în rezolvarea unor cazuri în care arheologia și istoria își spuseseră din plin cuvîntul *, cunoștea încă din anii studenției această zonă a mănăstirilor oltene. În dreapta unui fir de apă argintiu recunoscu mănăstirea Bistrița și, ceva mai sus, Arnota, unde odihnește Matei Basarab. Zări apoi mănăstirea Horezu. Undeva, în stînga, căută cu privirea comuna Oboga, renumită pentru măiestria meșterilor olari. Ca într-o fulgerare îi apărură culele de la Măldărăști — aceste mici „castele" ale boierilor olteni din vremea lui Brîncoveanu —, apoi mănăstirea Polovragi și firul argintiu al Olteţului.

Elicopterul se pregăti de aterizare.

Peste o jumătate de oră Bota și Radulian se aflau în biroul căpitanului Savu. Acesta le prezentă datele pe care le deținea la acea oră. Bota asculta cu atenție, privind undeva, în tavan. Nici o cută nu se mișca pe chipul său bronzat de soarele verii. Sprîncenele negre și groase, răzvrătite spre fruntea ridată, păreau desenate și contrastau plăcut cu părul alb. Nimic nu putea trăda gîndurile maiorului.

Radulian — blond, înalt, împlinit de-acum, la cei 25 de ani pe care-i avea — îl privea din cînd în cînd cu coada ochiului. Era convins că sub aparenta liniște a „fachirului", cum fusese denumit Bota, începuseră să se învălmășească tot felul de ipoteze. Știa că în asemenea momente șefului său nu-i plăcea să fie deranjat, așa că nu încercă să întrerupă expunerea căpitanului Savu cu vreo întrebare.

— Părerea mea, spuse în încheiere căpitanul, e că „Omul cu umbrelă" a fost complicele presupusului Alexandru Stoian, care a intrat în Întreprinderea de prospecțiuni geologice. Cei doi s-au răfuit apoi, iar unul a fost rănit. Individul cu umbrelă a dispărut fără urme. Nici un indiciu. Doar în ce privește statura. Portarul a relatat că era înalt și slab. A ! Și încă o precizare : mi s-a telefonat de la spital că rănirea s-a produs cu un cuțit. Seara, tîrziu, ne-am lămurit și în privința lui Alexandru Stoian. Omul

* Vezi „Greșeala fatală", de Sever Noran.

a fost la pescuit. Cel care a intrat în întreprindere e fratele său, Gheorghe Stoian, care-i seamănă.

— Cu ce permis de intrare ? întrebă Bota, pe neașteptate. Al lui Alexandru ?

— Cartograful l-a avut tot timpul acasă. În schimb...

Maiorul ridică sprîncenele, așteptînd continuarea cu vădit interes.

— ...În schimb s-a dovedit că permisul cu care s-a intrat în întreprindere era fals. Iată-l aici, arătă el spre masă.

În clipa aceea sună telefonul. Căpitanul ridică receptorul și ascultă atent comunicarea care i se făcea. Apoi puse receptorul în furcă și se adresă lui Bota.

— Rănitul a fost identificat de soția sa. Este, într-adevăr, fratele lui Alexandru Stoian. Asta explică confuzia portarului. Pentru a-l scuza, este de ajuns să ne gîndim la furtuna aceea...

Bota își încruntă sprîncenele. Întinse mîna și luă de pe masă permisul. Îl cercetă cu atenție.

— Amprente ? întrebă el.

— Numai ale celui care l-a folosit. Ale rănitului, adică. În buzunarele lui am găsit un film și o agendă. Sînt aici, pe masă.

Se auzi o ciocănitură în ușă și un tînăr locotenent de miliție dădu buzna. Era mic de statură, cu o față de copil. Văzînd că Savu nu era singur, se fîstîci, salută, apoi își reveni și se prezentă.

— Sînt locotenentul Feleagă Ștefan, îmi permiteți să raportez ?

Savu clătină din cap. Bota îl îndemnă cu un gest.

— Rănitul se numește Gheorghe Stoian. E căsătorit. Soția sa a fost plecată la părinți, la Craiova. Venind azi-dimineață, nu și-a găsit soțul și-atunci a telefonat la serviciu și... În fine... a intrat la bănuieli și așa se face că a ajuns la miliție, iar de aici la spital, unde și-a descoperit..., adică și-a identificat soțul. Asta e tot ce am aflat.

Căpitanul Savu privi spre Bota, care reintrase în starea de imobilitate, caracteristică momentelor cînd gîndea profund.

— Aici sînt fotografiile de la locul faptei, continuă locotenentul, scoțînd dintr-o servietă un plic. Sînt în dublu exemplar.

Bota întinse mîna, luă plicul şi i-l dădu lui Radulian.

— Alege cîte una din fiecare, spuse el şi, arătînd spre masă, continuă : ia măsuri ca filmul acesta să fie developat. Cu grijă însă. Foarte mare grijă. S-ar putea — maiorul zîmbi — să nu conţină nimic. Cred că e un film de rezervă. Celălalt, folosit, o fi în aparatul cu care s-a fotografiat. În ce vă priveşte...

Maiorul se adresase căpitanului Savu. Acesta se înălţă parcă în scaun. Bănuia că Bota o să-i ceară sprijinul şi era bucuros că poate să lucreze cu „Fachirul", despre care se povesteau lucruri de-a dreptul uimitoare.

— În ce vă priveşte, vă rog să aflaţi cît mai multe date despre Gheorghe Stoian.

— E gestionar la un magazin alimentar. În ultima vreme cam... trăgea la măsea. Căsătorit, fără copii. Locuinţă modestă. Trai modest. Soţia lui n-are serviciu. E puţin cam prea elegantă. Dar tatăl ei e inginer şi îşi mai ajută fiica, raportă, cu o viteză de necrezut, locotenentul Feleagă.

Bota zîmbi şi trase cu coada ochiului spre Radulian.

— Bravo ! exclamă. Iată ce înseamnă a şti să-ţi faci datoria !

— Mai e ceva, tovarăşe maior, continuă Feleagă încurajat de elogii. La locul faptei s-a descoperit un mic carneţel. Înăuntru sînt nişte numere de telefon. N-ar fi bine să văd ale cui sînt ?

Bota se adresă lui Savu :

— Ce ar fi, tovarăşe căpitan, ca pentru o perioadă să ni-l detaşaţi pe acest tînăr ? întrebă el. Va fi ajutorul lui Radulian. Subordonatul dumneavoastră cunoaşte zona, oamenii...

— De acord, tovarăşe maior.

— Şi-acum, despre celălalt caz. Descoperirea din peşteră. Vă ascult.

Căpitanul Savu relată cele ce-i fuseseră raportate de şeful postului de miliţie la care se prezentase profesorul Marius Negrea, apoi îi dădu să citească raportul întocmit de patrula de intervenţie.

— Procurorul Ştefănescu a ajuns la concluzia că e vorba de o crimă, spuse căpitanul, după ce Bota parcurse cu privirea raportul. Călugărul n-a putut fi identificat

Asupra lui nu s-au găsit documente. E greu de presupus cine poate fi. Am dat ordin să se întrebe la mănăstirile din zonă. Călugării au însă obiceiul că mai pleacă vara prin sate sau spre munte, așa că, zic eu, va fi greu de descoperit curînd. La mănăstirea B. se aștepta un oaspete de la Sfîntu Munte, de la Athos...

Telefonul sună prelung. Căpitanul ridică receptorul și ascultă.

— Cum ? Cine ? Nu înțeleg, tovarășe plutonier-major. A, Marius Negrea ! Cum, adică, un ultimatum ? Ce să dea ? Obiectul luat de la călugăr ? Ce obiect ? Bine, bine, o să stăm de vorbă cu el...

Mai ascultă cîteva clipe, apoi închise și se adresă lui Bota.

— Profesorul care a descoperit călugărul asasinat a primit un telefon... Negrea lucrează cu grupul de cercetători de la Poieni, grupul de bizantinologi... I s-a telefonat și a fost somat să dea imediat obiectul luat de la călugăr. Profesorul zice că n-a luat nimic. Și eu îl cred.

Bota aruncă o privire spre Radulian.

— Ce zici, arheologule ? Nu vrei să-l cunoști pe Marius Negrea ? Poate descoperi că ați fost colegi de facultate. Ce noroc pe dumneata să ne lovim din cînd în cînd și de cîte un caz... arheologic ! Te vei mișca în voie, ca peștele în apă... Între timp eu dau o fugă la spital. Cu tovarășul căpitan Savu. De acord ? Nu de alta, dar presimt ceva...

Radulian ciuli urechile. „Fachirul începe cu ale lui. A mirosit o pistă și-acum..."

Nu avu timp să-și continue gîndul. Bota se ridicase.

— Cum o fi arătînd Gheorghe Stoian ? întrebă el și privi spre locotenentul Feleagă. Primul avertisment a sosit. L-a recepționat Negrea. Cred că pe al doilea o să-l primească Stoian. Dacă o să aibă urechi să audă. Și dacă presimțirea mea are să se adeverească. Sînt bune și avertismentele acestea la ceva. Ce zici, arheologule ?

Mașina gonea spre spitalul unde fusese transportat rănitul. Bota tăcea, iar Savu nu îndrăznea să-i întrerupă meditația. Curînd zăriră, cocoțat pe un deal străjuit de

brazi, sanatoriul-spital în care era internat Gheorghe Stoian. Pentru a ajunge acolo fuseseră nevoiţi să traverseze oraşul şi apoi să urce în serpentine pînă la platforma formată din stîncă, pe care fusese clădit sanatoriul pentru bolnavii de plămîni, devenit ulterior spital, prin adăugarea unor clădiri ce ocupaseră întreg platoul. Spre nord de la ultimele construcţii, lipite parcă de peretele stîncos, muntele se ridica semeţ, acoperit de brazi falnici.

Aripa spitalului dinspre nord era mai întunecoasă, dar mai liniştită. Stoian fusese internat într-una din încăperile aflate aici. Dacă cineva s-ar fi cocoţat într-unul din brazii de pe versantul muntelui, în partea de miazănoapte a spitalului, ar fi putut vedea cu uşurinţă întreg ansamblul sanatorial.

Ajungînd la spital, maiorul şi însoţitorul său cerură să fie primiţi de directorul acestuia, doctorul Micu. Convorbirea dură mai bine de o jumătate de oră.

Femeia stătea pe un scaun, cu faţa îngropată în palme şi doar arar privea spre bolnavul aflat în comă profundă. Lîngă ea, Alexandru Stoian, cartograful Întreprinderii de prospecţiuni geologice, stătea ţeapăn, cu ochii ţintă spre capul fratelui său, înfăşurat în bandaje. Căzînd, Gheorghe Stoian se lovise la cap şi avusese o comoţie cerebrală. Se făcuse o intervenţie chirurgicală şi acum se aştepta efectul. Un lucru era cert : rana pricinuită de cuţit era mai puţin periculoasă decît fractura craniană.

Toropită de oboseală, sora picotea cu mîinile în poală cînd intră doctorul întovărăşit de Bota şi Savu. Soţia lui Gheorghe Stoian ridică privirea şi căută întrebătoare spre medic. Acesta cercetă bolnavul, apoi dădu neputincios din mîini.

— Medicina a făcut tot ce i-a stat în putinţă, spuse el, cu glas tare. Restul depinde de bolnav.

Soţia lui Gheorghe Stoian îşi lăsă capul în jos. Părul castaniu, revărsat pe umeri, se despică în două. Îşi sprijini fruntea în mîini şi rămase aşa vreme îndelungată. Doc-

torul o cuprinse proteguitor de umeri și o ajută să se ridice.

— N-are rost să rămîneți aici, spuse el. Bolnavului i se va face iarăși transfuzie. Nu-l puteți ajuta cu nimic. Haideți să ieșim.

Ieșiră cu toții. Ajungînd pe culoar, doctorul făcu prezentările. Maiorul Bota o invită pe soția rănitului să ia loc pe una din băncile de pe culoar. Alexandru Stoian se așeză lîngă el.

— Dumneavoastră..., începu el, adresîndu-se lui Savu, cred că ar fi bine să telefonați la postul de miliție din comuna P. Mergem acolo peste o oră. Bine ? Apoi mă așteptați în hol.

Căpitanul înțelese că Bota voia să rămînă doar cu soția și fratele lui Gheorghe Stoian.

— Am spus tot ce știu, spuse Mona Stoian și în glasul ei se simțea nervozitatea omului sîcîit.

Bota nu reacționă imediat. În lunga sa experiență avusese de-a face cu o mulțime de oameni care-i puseseră răbdarea la grea încercare. Se obișnuise să tacă și să aștepte. Pînă la urmă cei de felul Monei Stoian își descărcau nervii și deveneau docili.

— Nu știu ce ar fi putut căuta Gicu, adică soțul meu, la întreprinderea unde lucrează Sandu, spuse ea, ca pentru sine, și privi spre cumnatul ei. Habar n-am. Am fost plecată la Craiova, la părinți. Ce să caute el acolo ? Și cine avea interes să-l omoare ?

— De unde pînă unde această... idee ? întrebă Bota.

— Toată lumea în spital vorbește... S-au aflat multe... Că a vrut să fure nu știu ce împreună cu un vagabond, care apoi a vrut să-l omoare... Mi se pare că trăiesc un vis urît. Gicu să fure ?

— Soțul dumneavoastră obișnuia să bea ?

— D-da. De unde știți ?

— La analiză s-a găsit un oarecare procent de alcool în sînge, spuse Bota, bazîndu-se pe cele aflate în discuția cu directorul sanatoriului. Îi cunoașteți, cumva, prietenii ?

Femeia rămase cîteva clipe în cumpănă.

— Nu pot numi pe cineva, tovarășe maior. De la o vreme Gicu bea cu cine se nimerea. Era darnic. După ce

se ameţea puţin, oferea de băut oricui se afla în preajma lui.

— N-aţi observat nimic deosebit la soţul dumneavoastră în ultima vreme ?

Mona Stoian tăcu. Se gîndea. Nu ştia ce să spună.

— Ştiu eu ce să zic ? Sandu e aici, de faţă, poate să confirme. Mi se părea puţin schimbat. Mai nervos. Închidea magazinul sau lăsa fetele, adică salariatele, să vîndă şi venea acasă spunînd că nu se simte bine. Cred că muncea mult la serviciu. Cînd am venit azi-dimineaţă, am văzut haina cu actele şi cheile de la magazin acasă. Am crezut că s-o fi dus după lapte...

Bota privea visător de-a lungul culoarului. „E drept, Gheorghe Stoian nu avea acte asupra lui. Doar o agendă şi legitimaţia aceea. Şi-a lăsat actele acasă cu bună ştiinţă sau fiindcă a fost distrat ?" se întrebă el şi privi spre Mona Stoian. Femeia avea ochii căprui, migdalaţi, părul şaten, faţa tinerească, deşi după toate aparenţele trecuse de treizeci şi cinci de ani. Mică de statură, dar bine proporţionată, soţia lui Gheorghe Stoian putea fi socotită o femeie frumoasă. Avea mişcări încete, feline, iar umbra vineţie de sub ochi îi conferea o tentă de femeie îndurerată, ceea ce — în ciuda situaţiei în care se afla — îi sporea farmecul.

„Să fi intervenit o altă femeie în viaţa lui Gheorghe Stoian ? se întrebă Bota. Asta ar explica schimbarea sa din ultima vreme."

— Ne-am căsătorit de aproape zece ani şi, uite, Sandu e aici, poate să confirme, ne-am înţeles totdeauna bine, deşi Gicu e o fire independentă, voluntară... Eu am vrut să urmez conservatorul, dar l-am întîlnit pe el şi... Din păcate, n-avem copii. Acum, dacă Gicu s-ar prăpădi, vă închipuiţi... N-am nici serviciu...

Izbucni în plîns. Un plîns greu, de om pentru care toate speranţele s-au dus pe apa Sîmbetei. Bota o lăsă să-şi descarce tensiunea nervoasă şi se adresă lui Alexandru Stoian. Acesta semăna leit cu fratele său. Nu prea înalt, cu părul creţ, fruntea bombată, nasul cîrn şi pometii obrajilor roşii. Avea mîini de femeie, cu degetele lungi, delicate.

— Eu ce să vă spun ? zise Alexandru Stoian. Habar n-am de toate astea ! Ce o fi căutat în întreprindere ? Ce a vrut să facă ? În nici un caz nu e vorba de furt. Ce să fure ? Şi-apoi Gicu are destul pentru a nu fi tentat să... Eu am fost la pescuit. Am plecat de acasă pe la ora patru şi m-am întors noaptea. Am dat la păstrăv cu încă un prieten, Nicolae Moraru, care lucrează la serviciul tehnic. Cu el am plecat, apoi pe la şapte ne-am despărţit. Eu nu sînt căsătorit. N-am de dat nimănui raportul unde merg. La serviciu, azi-dimineaţă, mi s-a făcut control la lucrările din fişet de către inginerul şef, tovarăşul Grecu, şi de către cineva de la miliţie. Nu mi-a dispărut nimic... Nu s-a umblat în fişet.

— Despre asta o să mai vorbim, tovarăşe Stoian, spuse Bota. Vă mulţumesc. Dacă o să mai fie nevoie, o să vă mai solicit, încheie el şi se ridică, deoarece îl văzu pe directorul spitalului că venea spre ei.

Doctorul Micu era un om în vîrstă, cu favoriţi albi, coborît parcă din tablourile cu savanţi care împodobeau culoarele clădirii.

— Vă căutam, spuse acesta. Veniţi, vă rog, în biroul meu. Am cafeaua pregătită. Doar s-o încălzesc.

Bota îl urmă. Fu servit cu o ceaşcă de cafea. Doctorul sorbi şi el cîteva înghiţituri, apoi îşi încrucişă mîinile pe piept.

— Iată de ce v-am chemat : acum zece minute am primit un telefon. Glas de femeie. Vroia să afle starea bolnavului Gheorghe Stoian. I-am spus. Mi-a mulţumit. Apoi a închis. Telefonul ăsta al meu are însă un defect. Uneori nu se decuplează. Am vrut să telefonez soţiei mele, dar am constatat că mai eram în legătură cu femeia care îmi vorbise. Am auzit un glas de bărbat care spunea răstit : „Termină ! N-are decît să crape !" Apoi l-am auzit din nou : „Ce are telefonul ăsta ? Centrală de provincie, lua-o-ar dracu'!" A bătut nervos în furcă şi telefonul s-a decuplat.

— Aţi remarcat vreo particularitate... vreo ciudăţenie în glasul femeii sau al bărbatului ? întrebă Bota.

— Ştiu eu ce să spun ? murmură doctorul după cîteva clipe de gîndire... Parcă... Dar nu sînt sigur. Omul care

se răstea avea un accent cam ciudat. Curios mi s-a părut altceva. Şi de aceea vă căutam. Soţia mea a primit şi dînsa un telefon.

Bota dădu din cap a înţelegere.

— Nu cumva un... avertisment ? întrebă maiorul.

— De unde ştiţi ? se miră doctorul.

— Şi nu cumva i s-a cerut să vă transmită un mesaj ?

— Exact. Dar...

— Să-l lăsaţi pe Stoian să moară, deoarece spionii trebuie să moară...

Doctorul era din ce în ce mai uimit. Omul din faţa lui *ştia* ce i se telefonase soţiei lui !

— Exact, tovarăşe maior. Termenii însă au fost alţii. A ! Ia staţi ! Formidabil ! Daţi-mi voie să telefonez acasă, spuse el şi ridică receptorul.

Peste cîteva clipe vorbea cu soţia lui.

— Alo, Valeria, te rog aminteşte-ţi exact cum a zis individul acela ? Cum ? Deci „Spionii n-au decît să crape." Bine, Valeria. Da, cineva se interesează de această întîmplare. Mulţumesc. La revedere !

Bota îşi ţuguiase buzele. Ochii săi de un albastru metalic se subţiaseră. A mirare sau a zîmbet ?

— Aţi auzit, nu-i aşa ? spuse doctorul. Deci cuvîntul preferat e „să crape"... Eu, dacă mai telefonează, o să-l fac să vorbească mai mult, să...

Bota se ridicase.

— Nu e cazul să faceţi pe... detectivul, după cum nu trebuie să vă alarmaţi. Dacă femeia vă telefonează, vă rog să nu-i ascundeţi adevărul : Gheorghe Stoian are puţine şanse de scăpare.

Rostise ultimele cuvinte cu un ton ce nu admitea replică.

— De aceea vă rog să aplicaţi măsurile pe care le-am stabilit împreună. Nu discutaţi absolut cu nimeni...

— Îl aştept pe omul dumneavoastră...

— Va veni la ora două. Bună ziua !

Maiorul ieşi. Ajungînd în hol, dădu cu ochii de căpitanul Savu.

— Ai vorbit cu postul de miliţie ?

— Da. Ne aşteaptă. Pe mort l-au luat călugării de la mănăstire să-i facă cele cuvenite, după datina monahală

— Aşaa ? Bine. Hai la maşină. Sau, mai întîi, să mîncăm ceva. Mi-e o foame de lup. De cînd cu avertismentele astea, simt că îmi sporeşte apetitul. Doctorul a primit şi el unul...

Peste o jumătate de oră terminau de servit prînzul într-un restaurant din centrul oraşului.

— Acum e timpul să plecăm, spuse Bota. Şi, te rog, nu mă mai privi aşa că nu-mi place.

— Aveţi o energie..., tovarăşe maior ! Şi... şi un fler care mă uimeşte. L-aţi dat gata pe doctor cu... presupunerile dumneavoastră, care s-au adeverit...

Bota îşi ciupi obrazul drept. Căpitanul Savu n-avea de unde să ştie că acesta era un tic nervos, cînd ceva nu-i era pe plac.

— Adevărul e că... am şi noroc ! Îmi cade uneori cîte o pleaşcă de mă mir şi eu. Bunăoară, în cazul lui Gheorghe Stoian. Ce s-ar fi întîmplat dacă individul nu se lovea la cap ?

Căpitanul făcu ochii mari. Nu înţelegea nimic. Dacă Radulian ar fi fost de faţă nu s-ar fi mirat : locotenentul-major era obişnuit cu şaradele „Fachirului".

„O glumă care va costa..."

Plutonierul-major Stamate îşi ştergea mereu fruntea transpirată. Era cald, ca şi în ziua precedentă, cînd profesorul Negrea venise să-i dea de ştire că în peşteră se afla un călugăr mort.

Negrea era şi el de faţă. După ce repovesti împrejurările în care descoperise cadavrul tăcu, aşteptînd ca maiorul Bota şi însoţitorul său să-i pună întrebări suplimentare. Dar Bota se adresă lui Stamate.

— Ce vîrstă avea călugărul ?

— Cam cincizeci de ani. Are barba aproape albă. S-au făcut cîteva fotografii. Le puteţi găsi la procuratura jude-

ţului. Ieri, de îndată ce am anunţat, au venit cu o echipă de intervenţie. A fost şi tovarăşul căpitan Savu, spuse plutonierul-major, privind spre însoţitorul lui Bota. Doctorul zicea că omul murise doar de cîteva ore. Adică în dimineaţa zilei. Am aici o copie de pe raportul întocmit la primele cercetări.

Bota îl frunzări. Pe baza lui se făcuse actul final de constatare pe care-l citise în biroul căpitanului Savu.

— Deci călugărul nu avea nici un act asupra lui ? întrebă maiorul.

— Ăştia umblă fără acte, spuse cu năduf plutonierul-major.

— Aşa cum v-am raportat, am cerut tuturor posturilor de miliţie să întrebe la mănăstirile din zonă dacă lipseşte vreun călugăr, interveni Savu. Aşteptăm răspunsul.

— Cred că trebuie să întrebăm şi la alte mănăstiri din ţară, spuse Bota. De aceea am nevoie de fotografia mortului în zece-douăsprezece exemplare. Te ocupi dumneata...

— Am înţeles, spuse Savu.

Maiorul reluă lectura raportului iniţial. Călugărul murise, probabil, în urma unei contuzii la cap. Căzuse sau fusese împins. Nu era exclusă ipoteza unei crime. Mîneca dreaptă a anteriului şi gulerul erau sfîşiate, semn că se dăduse o luptă, iar omul avea în mînă un vîrf de stalactită, o armă improvizată, pentru apărare. La o primă cercetare, hainele călugărului se dovediseră a fi destul de noi. Cei însărcinaţi cu ancheta se miraseră, deoarece erau obişnuiţi să-i vadă pe monahi îmbrăcaţi în rase uzate. În buzunare nu avea acte. Pe dedesubt purta o cămaşă albastră, destul de curată, maieu alb, chiloţi de culoare cafenie şi ciorapi de bumbac. Bocancii păreau tălpuiţi de curînd. Fuseseră umeziţi de apă şi pielea se umflase, semn că nu era de bună calitate.

— Şi zici că nu s-a găsit nici un fel de bagaj ? întrebă Bota.

— Nu. L-o fi jefuit atacatorul, spuse plutonierul-major. Or, poate, fiind de prin împrejurimi, călugărul o fi plecat la drum fără nici un bagaj. Poate se ducea la Tismana sau la Lainici, cale de o jumătate de zi, iar pentru asemenea călătorie scurtă n-avea nevoie de merinde. Ori-

cum, era un om în putere, bine hrănit, tovarășe maior. S-ar putea să fie vreun iconom, sau cum le zice la călugării care țin contabilitatea unei mănăstiri. De aia o fi avînd și haine bune. O fi avut și bani asupră-i. Probabil că l-a jefuit cel care l-a atacat. Dar, cum zicea și procurorul, ce o fi căutat în peșteră ? Să se răcorească ? Și cine și de ce l-o fi atacat ?

Plutonierul-major tăcu. Bota părea că nu-l ascultase. Dădu la o parte raportul și se adresă lui Marius Negrea. Îi ceru unele precizări privind ora la care fusese în peșteră, poziția cadavrului, dacă remarcase ceva deosebit.

— Cred că omul a fost îngrozit, speriat de ceva, spuse Negrea. Avea o expresie ciudată pe chip.

— Ori, poate, uluit, completă Bota.

— Da, da ! Parcă uimit și speriat în același timp, recunoscu Negrea.

Bota îl privi. Profesorul Marius Negrea era înalt, bine făcut, blond și cu ochii albaștri. Părul lung, mustățile „pe oală" și barba pe care o lăsase să-i crească în voie îi dădeau o înfățișare de viking sau de Crist. „Cam ciudată înfățișare pentru un profesor, gîndi Bota. Probabil însă că numai pe timpul vacanței își permite aceste extravaganțe."

— Cînd ați ieșit din peșteră ați întîlnit pe cineva ? întrebă maiorul.

— Pe drumul spre sat i-am întîlnit pe domnul Ken Rowbeam, apoi pe Daisy Midlane. Primul ieșise din șantier să se plimbe. Domnișoara picta, nu departe de peșteră. E nevoie să vă explic cine sînt cei doi ?

Bota încuviință, dînd din cap.

— Domnul Ken Rowbeam e egiptolog și, în același timp, un bizantinolog renumit. Face parte din grupul cercetătorilor străini care se ocupă cu punerea în valoare a artei brîncovenești. După cîte îmi spunea Daisy — Marius Negrea se opri o clipă, tuși încurcat, apoi reluă —, Ken Rowbeam a lucrat cu profesorul Midlane, tatăl fetei, în Egipt. Ken e pe jumătate egiptean, după mamă. Tatăl său a fost însă englez. Are cam vreo patruzeci de ani. Un tip cam antipatic. Cît despre Daisy, ea e fata profesorului Midlane, șeful grupului de experți străini. Un bizantinolog

de mîna întîi. La congresul ţinut în Bucureşti acum cinci ani a prezentat o lucrare deosebit de interesantă despre stilul brîncovenesc şi influenţele lui în Levant. E prieten bun cu profesorul Dumitraşcu, cel care conduce lucrările din partea ţării noastre. Pe profesorul Dumitraşcu l-am avut în facultate la cursul de arheologie.

Bota privi spre uşă. De cîteva minute intraseră Radulian şi locotenentul Feleagă. „Radulian a sosit la timp, gîndi el, pentru a afla date din domeniul care-l interesează..."

— Daisy Midlane este şi ea cercetătoare ?

— Nu. A venit aici cam odată cu domnul John Sandow. Sandow este bizantinolog. Puţin mai bătrîn decît Rowbeam. Englez sau american. Nu ştiu precis. Daisy a venit la părinţii ei. Am uitat să vă spun că domnul Midlane e aici cu soţia.

Bota citea iarăşi raportul. Părea atît de adîncit în lectură, încît Marius Negrea se opri, crezînd că nu-l ascultă. Maiorul ridică privirea şi spuse :

— Continuaţi, tovarăşe profesor. Ce ziceaţi de Daisy ?

— Rowbeam îi cam... îi cam face curte fetei deşi, după cîte am înţeles, pe Sandow îl cunoaşte mai demult şi... În fine, nu sînt prea lămurit... Daisy n-are decît optsprezece ani. La vîrsta asta fetele nu prea ştiu ce vor. Negrea zîmbi şi ochii lui albaştri căpătară o strălucire aparte, prietenoasă, complice.

— Mai sînt şi specialişti de alte naţionalităţi decît români şi englezi ? întrebă Bota.

— Mai sînt doi : un turc, de la vestitul muzeu de antichităţi din Istanbul, şi un italian, care de fapt a plecat... Deci profesorul Midlane cu soţia şi fiica, Rowbeam, Sandow, domnul Ali Babakan, Sergio Prado, italianul... Aceştia sînt. Din grupul românilor fac parte profesorul Dumitraşcu, Teodorescu — acesta a venit cu soţia, are vreo 55 de ani, lucrează la muzeul de la Mogoşoaia —, apoi Firulescu, de la muzeul Olteniei, din Craiova, şi George Postăvaru, asistentul lui Dumitraşcu.

Maiorul îşi trecea alene mîna prin părul cărunt. Stătea cu ochii pe jumătate închişi, oferind imaginea unui om adîncit în gînduri.

— Şi... cum a fost cu telefonul acela?

— M-au chemat la parter, unde e instalat aparatul. Am auzit o voce înăbuşită: „Dacă nu-mi vei da obiectul luat de la călugăr, o păţeşti." Acesta a fost tot mesajul. Or, eu n-am luat nimic. Habar n-am...

— Ai remarcat vreo particularitate în vocea celui care a telefonat?

— Nu... Adică... ce să zic? Parcă era glas tineresc, voit îngroşat. Sau voce de femeie.

— Interesant, spuse Bota în cele din urmă. Cît e ceasul? Aproape unu. Locotenent Feleagă, am o vorbă cu dumneata. Ceilalţi — la treburile obişnuite. Radulian, dumneata mă vei însoţi la şantierul de arheologie. Dacă vrea şi tovarăşul profesor...

— Cu plăcere? De fapt, de la 20 iunie locuiesc acolo. Aşa că pot zice că merg acasă.

— După asta vom face o vizită la mănăstirea Polovragi. E interesantă?

— Foarte interesantă, spuse Marius Negrea şi continuă: Toate mănăstirile din nordul Olteniei sînt adevărate comori de artă laică şi bisericească. Din păcate, oltenii nu ştiu să le facă reclamă, tovarăşe maior. Horezu, ctitoria lui Brîncoveanu, este o capodoperă a artei brîncoveneşti. Şi-apoi, Tismana! Peisaj de basm... Cea mai veche mănăstire din Oltenia... Dar ce folos dacă oltenii nu ştiu să-şi valorifice patrimoniul turistic!...

Şantierul de arheologie se afla cam la doi kilometri de comună, vîrît între două dealuri, pe valea unui afluent al Olteţului. Săpăturile se făceau pentru a da la iveală temeliile unor clădiri care, după toate probabilităţile, alcătuiseră o reşedinţă de vară a domnitorului Constantin Brîncoveanu. După părerea specialiştilor, palatul de vară avea cam aceleaşi componente ca acelea de la Mogoşoaia şi Potlogi, dar, nefiind durat în piatră, ci în lemn, suprastructura fusese distrusă de foc şi intemperii.

De la acest palat de vară Brîncoveanu ajungea cu uşurinţă la oricare din mănăstirile Olteniei, iar pe drumuri de

munte, pe la Novaci şi Obîrşia Lotrului, răzbea la Sibiu şi la Făgăraş, unde dăruise românilor ardeleni biserica Sfîntul Nicolae, pe care a pictat-o meşterul Preda sîn Preda, omul trimis de domnitor la Padova şi Florenţa să înveţe meşteşugul picturii.

Arheologii care lucrau la Poieni erau specialişti în bizantinologie. Şantierul îi interesa numai în măsura în care descoperirea unor obiecte le aducea date noi despre adaptarea artei bizantine de către arhitecţii, pictorii şi dăltuitorii în piatră pe care Brîncoveanu îi adăpostise la curtea lui, încurajîndu-i să creeze opere de artă.

Cei şase străini, soţii Midlane cu fata lor, Rowbeam, Sandow, Ali Babakan — Sergio Prado plecase —, locuiau într-o clădire frumoasă. O cabană cu două etaje. Nu rareori poposeau la Horezu şi la Govora unde bisericile mănăstirilor erau tot ctitorii ale lui Brîncoveanu. De la Govora călătoreau adeseori la Mănăstirea Surpatele a boierilor Buzeşti, refăcută pe cheltuiala Mariei, soţia lui Brîncoveanu, şi la „Mănăstirea dintr-un lemn", construită, potrivit legendei, din lemnul provenit de la un singur stejar.

Toate acestea îi erau relatate lui Bota de Marius Negrea, în timp ce maşina urca pe drumeagul ce ducea spre cabană. Profesorul se însufleţise.

Bota îl asculta cu mult interes. Îi plăcea faptul că tînărul profesor de istorie era atît de entuziasmat de arta brîncovenească şi nu scăpa prilejul de a împărtăşi şi altora cunoştinţele sale. La o vreme, maiorul se întoarse spre Radulian.

— Am uitat să te întreb, mînzule (Bota îi spunea uneori „mînzule", ca pe vremea cînd rezolvaseră împreună primul caz, acela al cuneiformelor, şi Radulian era nou în meserie) *. Cum a fost revederea cu profesorul dumitale din facultate ? Te-a recunoscut ?

— Desigur ! Dumitraşcu are o memorie formidabilă. Ţine minte şi pe cel din urmă student.

— Darmite... pe unul din elită !...

* Vezi romanul „Sfîrşitul marelui preot", de Sever Noran.

Ironia lui Bota nu-l indispuse pe Radulian, care continuă :

— Mi-a ţinut o dizertaţie întreagă despre lucrările grupului condus de dînsul. Arthur Midlane, Sandow şi ceilalţi fac dese călătorii la Bucureşti, la Potlogi, Mogoşoaia. Au fost şi la Făgăraş, la mănăstirea Bistriţa, pentru a studia sfeşnicele şi policandrul dăruit de Brîncoveanu, apoi la Arnota — pentru a vedea tîmpla cu sculpturi florale, donată de acelaşi domnitor în 1706...

— I-aţi însoţit în aceste călătorii ? îl întrebă Bota pe Marius Negreă.

— Uneori. La Bucureşti s-au dus cu profesorul Dumitraşcu. De fapt, soţia domnului Midlane stă mai mult în Capitală. În schimb, Daisy, de cînd a venit, cutreieră dealurile, munţii, însoţindu-i pe Rowbeam şi Sandow, care au făcut o descoperire în legătură cu o... comoară a lui Brîncoveanu. Daisy studiază artele frumoase la Paris. A venit aici acum o lună şi ceva. La noi a făcut o adevărată pasiune pentru frescele bizantine. Turcul nu se prea plimbă. I s-a dat o chilie la mănăstirea B. şi declară mereu că regretă că nu s-a născut în România, pe care a îndrăgit-o pentru frumuseţile ei. „Pînă la urmă o să mă convertesc la creştinism şi rămîn călugăr aici", spune el adeseori, în glumă. E un moşulică simpatic. Cît priveşte italianul, Sergio Prado, acesta a plecat după două-trei săptămîni de stat în zonă.

Şantierul nu avea nimic pitoresc. Baraca unde dormeau cei şase muncitori era din lemn. La un colţ al acesteia se amenajase o încăpere în care erau depozitate obiectele descoperite în cursul săpăturilor. Cabana în care locuiau cercetătorii se afla într-o pădurice de brazi, avea culoarea ciocolatei, jaluzelele zmeurii, iar la ferestre — ghivece cu muşcate.

— Au descoperit ceva pînă acum ? întrebă Bota, adresîndu-se lui Radulian.

— Bucăţi de ceramică, o ladă cu odăjdii bisericeşti, nişte icoane deteriorate şi, bineînţeles, conturul temeliilor

curţii de vară. Profesorul mi-a arătat cîteva articole publicate în revistele noastre şi străine privind aceste descoperiri.

Maşina era doar la vreo două sute de metri de şantier, cînd Marius Negrea ceru şoferului să oprească. Pe dreapta drumului se zăreau doi copii.

— Sînt elevii mei. Cei cu care am fost în peşteră atunci. Probabil că mă aşteaptă, spuse Marius Negrea.

Într-adevăr, Ovidiu şi Sebastian îl aşteptau pe profesor. Întrebaseră de el la şantier şi, aflînd că e plecat, se postaseră lîngă un brad şi-l aşteptau.

— Ce-i cu voi ? întrebă Negrea.

— V-am căutat la cabană... Noi... pescuirăm ceva grozav, spuse Ovidiu şi ochii săi albaştri se subţiară a zîmbet.

— Un păstrăv ? O lostriţă mare ?

— Mţ ! făcu Sebastian. Un fel de sacoşă în care s-a agăţat undiţa lui Albăstrel, cînd a dat la bulboana din sus de peşteră. S-a vîrît în apă să scoată undiţa şi... şi iacă ce a scos.

Zicînd acestea, dădu fuga pînă la un fag şi, dintre tufele de la rădăcina acestuia, scoase o geantă de voiaj. Reveni în fugă şi desfăcu fermoarul. Bota, care coborîse şi ascultase discuţia, îl rugă pe Radulian să deşerte, pe îndelete, conţinutul sacoşei.

Înăuntru se aflau o haină, un pantalon, o cravată, o pereche de pantofi şi cîteva mărunţişuri : un brici de bărbierit, un pămătuf, o pastă de ras, un săpun, o periuţă de dinţi şi două perechi de ciorapi de bumbac, cu eticheta unei fabrici din Bucureşti. Nici un act. Căutară prin buzunarele hainei. Nimic. În schimb, în buzunarul de ceas de la pantalon găsiră o hîrtiuţă pe care era scris, cu pastă, un număr : 81915.

— Probabil... un număr de telefon, spuse Radulian.

Bota îl privi cam într-o parte :

— Încă nu există oraş în România care să aibă telefoane care încep cu 81, arheologule. Ei, dar ce e asta ? Arheologule, dumneata cred că ştii un pic greceşte. Ia vezi ce scrie aici în interiorul pantofilor. Uff, ce murdari sînt de noroi !

Radulian făcu ochii mari. „Pantofi grecești ? Cum se poate ? Atunci... atunci înseamnă că..."

Nu-și continuă gîndul. Descifră cu ușurință marca. Erau pantofi „Olympos", confecționați la „Thessaloniki", adică Salonic.

— Nu cumva vreun bizantolog și-a aruncat trusa de voiaj în Olteț ? întrebă Bota, cu vădită ironie.

— Asemenea pantofi se pot cumpăra oriunde în vestul Europei, spuse Radulian. Eu mi-am luat la München, cînd... cînd cu raliul. Curios mi se pare faptul că hainele nu sînt prea deteriorate de apă. Înseamnă că sacoșa a fost de curînd aruncată în Olteț.

— Nu cumva vreun hoț o fi azvîrlit-o acolo, pentru a nu fi prins cu un corp delict ? își dădu părerea Marius Negrea. O clipă ! Tovarășe maior ! Două lucruri senzaționale ! Ieri l-am auzit pe domnul Midlane că i-au dispărut niște pantofi. Parcă a amintit de marca aceasta... „Olympos". Urma s-o întreb azi pe femeia de serviciu — ieri a fost liberă — dacă știe ceva despre ei.

— Și nu cumva azi i-a găsit ? întrebă Bota.

— Habar n-am.

— Pun pariu, arheologule, unu contra o mie, că domnul Midlane și-a găsit pantofii sau o să-i găsească în curînd. Ții rămășagul ?

— Nu... nu înțeleg nimic, murmură Radulian și imediat gîndi : „Poftim ! Iar i s-a năzărit ceva «Fachirului»".

— Al doilea lucru senzațional... ? îl întrebă Bota pe Negrea care nu știa ce să mai creadă auzind discuția maiorului cu subordonatul său.

— În peșteră s-au găsit urme de pași : ai mei, ai lui Sebastian, ai bocancilor călugărului și... și o amprentă neidentificată de pantofi. Scrie în raport, pare-mi-se.

Bota privi spre cei doi copii. Le puse mîinile pe cap și-i mîngiie. Îi întrebă cum îi cheamă, dacă învață bine, apoi, pe un ton serios, îi rugă să-i promită că nu vor spune nimănui despre sacoșa pescuită în bulboană.

— Ei, îmi promiteți ? întrebă Bota în cele din urmă.

— Da, da, răspunseră copiii și priviră cu seriozitate spre Marius Negrea.

— Și-acum, noi ne vom continua drumul pe jos, pînă la șantier că e aproape. Tovarășe șofer, îi vei lua pe acești

doi voinici și-i vei conduce în sat. O plimbare cu mașina nu le strică. Asta, drept recompensă pentru făgăduiala dată. Apoi duci sacoșa căpitanului Savu. Spune-i să compare urmele de pantofi cu talpa ăstora găsiți în Olteț. Pun pariu că vor semăna.

— Nu cumva e sacoșa... mortului din peșteră ? întrebă Negrea.

Bota își ciupi obrazul drept, așa cum avea obiceiul cînd era contrariat. Privi cu coada ochiului spre Marius Negrea, care, în ciuda înfățișării sale, îi devenise simpatic.

— Dimpotrivă. Cred că pantofii au fost purtați de asasin.

— Care apoi și-a schimbat hainele ? întrebă Marius Negrea.

Lui Bota îi păru rău că răspunsese primei întrebări, dînd posibilitatea emiterii unor ipoteze cel puțin stranii.

— Crima aceasta aparține realității, nu ficțiunii dintr-o operă literară, unde ucigașul își schimbă costumul, pentru a juca alt rol, tovarășe profesor. Și, fiindcă îmi ești simpatic pentru... hm... erudiția dumitale în privința artei brîncovenești, aș dori să te rog două lucruri. Primul : să nu vorbești nimănui despre cazul de care ne ocupăm.

— De acord, tovarășe maior.

— Al doilea : să ne conduci la mănăstirea Polovragi, apoi la mănăstirea B., unde l-au dus pe călugăr pentru înmormîntare.

— Cu mare plăcere, tovarășe maior.

Curînd, în holul de la parterul cabanei, maiorul Bota, Radulian și Negrea stăteau de vorbă cu profesorul Dumitrașcu. Uscățiv, cu fața suptă și ridată, bătrînul dascăl părea obosit, preocupat. Cu toate acestea, fu foarte amabil cu oaspeții, iar cînd Midlane coborî în hol împreună cu soția sa — revenită pe șantier —, se grăbi să-i prezinte noilor veniți.

— Domnul Radulian este unul dintre studenții mei cei mai buni, spuse Dumitrașcu. Acum lucrează într-un domeniu mai deosebit. Face cercetări judiciare, după cîte

am înțeles. Dînsul e maiorul Bota, șeful lui Radulian. Fac investigații în legătură cu acel călugăr găsit în peșteră.

Domnul Midlane se grăbi să intervină :

— Ce legătură are grupul nostru cu... ?

— Nici una, se grăbi să spună Bota, într-o engleză destul de bună. Trecînd însă pe aici... n-am rezistat tentației de a afla, cu o clipă mai devreme decît restul curioșilor, ce s-a descoperit. Vinovat este Radulian, desigur, elevul domnului profesor Dumitrașcu. Dealtfel, poate că nu i-ar strica să stea cîteva zile aici, ca oaspete al colegului său, George Postăvaru. Parcă așa se numește asistentul dumneavoastră, domnule profesor ? ! Bineînțeles, după ce ne vom fi terminat treburile.

Radulian era încîntat de propunerea maiorului, dar era convins că Bota n-o făcea de dragul lui, pentru a-i da posibiltatea să lucreze într-un domeniu care-l pasiona.

— Eu l-aș primi și pe o perioadă mai lungă, spuse Dumitrașcu. A fost un student foarte bun...

— S-a descoperit criminalul ? intră în vorbă Eveline Midlane, cu o curiozitate demnă de orice fiică a Evei.

Bota o privi. Era o femeie de 40—42 de ani, cu părul vopsit alb-argintiu, ochii negri, buze senzuale. Măruntă de statură, cu pieptul puțin cam prea mare. Purta o rochie de vară, cu volănașe.

— Încă nu, stimată doamnă, răspunse Bota. Dar nu mai e mult pînă îl descoperim.

— Vreți să vizitați șantierul ? Nu e prea spectaculos, interveni Dumitrașcu, pentru a schimba vorba.

— Cu plăcere, spuse Bota și se ridică, salutîndu-i pe soții Midlane.

Radulian îi urmă exemplul. Din greșeală însă, scăpă pe jos pixul cu care se jucase în timp ce stătuseră de vorbă cu profesorul. Se aplecă să-l ridice. În clipa următoare zări pantofii lui Midlane. Semănau ca două picături de apă cu aceia găsiți în sacoșa „pescuită".

Abia așteptă să fie singur cu Bota. Profitînd de ocazie că Dumitrașcu ieșise împreună cu Negrea, șopti tulburat :

— A-ați văzut pantofii lui Midlane, tovarășe maior ? E de necrezut, dar...

Tăcu, văzînd că Midlane îi urma. Soția acestuia rămăsese în hol.

— Dacă aş putea să-l întreb..., murmură Radulian şi privi spre Negrea care se apropia, apoi spre pantofii profesorului.

Marius Negrea înţelese. Întrebă, glumind :

— V-aţi găsit pantofii dispăruţi, domnule Midlane ?

— O, da ! Erau sub pat. I-am cumpărat la Atena, cînd am venit cu avionul din Egipt. Dar nu ştiu ce au, parcă s-au mai strîmtat. Trebuia să-i ţin pe şanuri.

Radulian căuta privirea lui Bota, dar acesta părea absent. Contempla distrat cabana din care ieşiseră. Parcă nu auzise nimic. Locotenentul-major nu ştia ce să mai creadă. Păşi alături de Bota, fără să spună nimic. În cele din urmă îl auzi murmurînd :

— E o glumă proastă, desigur. O glumă care va costa...

— La ce vă referiţi ? întrebă Radulian.

Bota îşi ciupi obrazul stîng şi subordonatul său înţelese că cel mai bun lucru era să tacă.

— Piatra de temelie a fost pusă de marele postelnic Danciu Pîrîianu, în 1653. Construcţia s-a terminat de arhimandritul Ioan de la Hurezi, în 1690, cu ajutorul lui Brîncoveanu. Domnitorul a plătit şi meşterii zugravi, pe Simion, Istrate, Andrei şi Hranit, care între 1702 şi 1703 au împodobit-o cu icoane...

Explicaţiile le dădea un călugăr bătrîn. Bota asculta cu atenţie în timp ce păşea spre biserica mănăstirii. Ajungînd în pridvor, ghidul îi opri :

— Iată, aici, un element deosebit de interesant, spuse el. Semnătura lui Tudor Vladimirescu şi data — 28 mai 1821 — cînd a trecut prin Polovragi şi a vizitat mănăstirea.

După un timp Bota şi Radulian ieşeau pe poarta mănăstirii.

— E departe mănăstirea B... ? întrebă Bota.

— Cam o jumătate de ceas de mers pe jos, răspunse călugărul. Porniţi pe poteca aceasta... Treceţi pe la peşteră în sus...

— Mulţumesc, părinte, zise Bota şi apucă pe potecă, urmat de Radulian.

Mănăstirea B. era mult mai mică decît cea din Polovragi. Era clădită pe un vîrf de deal, astfel că putea fi văzută de la depărtare. La intrarea în incinta construcției, fură întîmpinați de un călugăr tînăr, care-i conduse la stareț. Cei doi arătară scopul vizitei lor și își declinară calitatea.

— Unde a fost depus călugărul găsit în peșteră ? întrebă Bota.

— Tocmai i se termină slujba, spuse starețul. Soborul fraților se va retrage. Înmormîntarea va avea loc după-amiază.

— Îl îngropați cu hainele lui ?

— I s-a pus o rasă nouă.

— Aș putea vedea îmbrăcămintea cea veche ?

Călugărul făcu un gest care voia să însemne „Urmați-mă" și porni spre spălătoria mănăstirii. Aici găsiră hainele celui decedat. Bota le cercetă cu atenție.

— Ce faceți cu hainele mortului ? întrebă el în cele din urmă.

— Le spălăm și le păstrăm. Poate le vom da de pomană unui frate, întru pomenirea răposatului. Din păcate nu știm nici cum îl cheamă.

Porniră spre biserică. Slujba se terminase, așa că putură să se apropie nestingheriți de catafalc și să-l privească pe răposat. Acesta avea obrajii încadrați de giulgiu. La căpătîiul său privegheau doi călugări bătrîni, cu părul rar și bărbile albite. Maiorul privi cu luare-aminte obrajii mortului, apoi mîinile încrucișate pe piept. Radulian îl urmă.

— Ce părere ai ? întrebă Bota în șoaptă, arătîndu-i obrajii mortului.

Radulian ridică din umeri a nedumerire. Fără să-i aștepte răspunsul, Bota porni spre ieșire. În prag se întoarse spre locotenentul-major și-i strecură în mînă un... nasture.

— E de la anteriul mortului. Nu te holba așa, spuse Bota, că mă dai de gol.

Starețul îi însoți pînă la poarta mănăstirii, apoi făcu o plecăciune și se depărtă.

— Ei, ce părere ai ? întreabă maiorul.

— Despre nasture ? E englezesc.

— Despre barba călugărului. Te-am rugat s-o priveşti cu atenţie.

— A, da ! I-a crescut. E un fenomen cunoscut. Barba şi unghiile mai cresc şi după ce omul moare.

Bota îşi ciupi obrazul drept şi Radulian tăcu încurcat. Îşi dădu seama că şeful lui aşteptase un alt răspuns de la el. Dar ce altceva putea să-i spună ?

Erau gata să urce în maşină cînd întîlniră un bărbat elegant, mic de statură, cu obrajii smochiniţi. Călca destul de sprinten, în ciuda vîrstei pe care i-o arăta chipul.

— E domnul Ali Babakan, spuse locotenentul-major. Se duce, probabil, la chilia lui de la mănăstire. Ştiţi cîţi ani are ? Aproape optzeci. Dar se ţine bine de tot moşul.

Maiorul întinde o cursă

Directorul Întreprniderii de prospecţiuni geologice, inginerul Tudose, era un bărbat înalt, corpolent, cu fruntea teşită şi ochi mici, iscoditori. Din clipa în care aflase cele întîmplate nu mai avea linişte. Îşi imputa faptul că lăsase harta de sinteză la Alexandru Stoian. Exista un birou special unde se ţineau asemenea documente secrete. N-ar fi trebuit să se lase harta la cartograful şef. E drept, acesta lucra şi după orele de serviciu şi avea un fişet unde ţinea acea hartă. Dar de ce nu-l obligase să lase cheile la biroul special ? Iată întrebarea care îl chinuia.

Se auzi o bătaie în uşă şi secretara intră, conducîndu-i pe Bota şi pe Radulian. Directorul îi invită să ia loc, apoi făcu semn secretarei să se retragă. Din cauza emoţiei uitase să-i întrebe pe oaspeţi dacă doresc o cafea, aşa că secretara rămase în prag şi mimă ducerea unei ceşti de cafea la gură.

— A, da ! Doriţi o cafea ? întrebă directorul şi, fără să mai aştepte răspunsul, se adresă secretarei : Trei cafele. Cu zahărul separat.

Bota îl cîntărea din ochi. Simţise că era un tip emotiv, de aceea îi vorbi cît mai amabil :

— O singură informaţie, tovarăşe director. Spuneţi-mi, vă rog, harta aceea, care se bănuieşte că a fost fotografiată, cuprinde date secrete ?

— Din păcate, da ! Pe ea erau trecute aproape toate descoperirile noastre din zonă. Poate că aţi aflat din ziare : în raionul Galbenul, nu departe de mina de grafit, s-a descoperit un depozit de melinită. Sîntem a doua ţară din lume care posedă zăcăminte de melinită, minereu rar, din care se extrage o substanţă deosebit de valoroasă pentru industria electronică. Mai bună decît germaniul. Pe hartă sînt trecute şi zăcămintele de...

Directorul înşiră datele pe care le credea necesare pentru a arăta importanţa documentului dat în păstrarea cartografului şef Alexandru Stoian. Acestuia i se făcuse un birou separat, prevăzut cu grile la uşi şi la ferestre.

— De cînd i-aţi făcut acest birou ? întrebă Bota.

— Cam de două săptămîni.

— Cine ştia că s-a întocmit o asemenea hartă de sinteză ?

— Toată conducerea. Inclusiv şefii de secţie. Iertaţi-mă că vă întreb : credeţi, oare, că s-a fotografiat harta ? Aţi developat filmul găsit la omul rănit ?

Bota îşi ţuguie buzele.

— Încă nu avem rezultatul, spuse el tocmai cînd secretara intră cu cafelele. Pînă ne bem cafeaua ar fi bine să-l chemaţi pe Alexandru Stoian.

— Nimic mai simplu, spuse directorul şi ieşi să dea el însuşi dispoziţiile necesare.

— Ce părere ai, arheologule ? întrebă Bota.

— În două săptămîni s-au putut lua tipare de pe cheile lui Stoian. Ceea ce mă intrigă însă e... acţiunea lui Gheorghe Stoian. Ce i-o fi venit ? Cine l-a racolat pentru o asemenea faptă ? Ah, dacă ar trăi şi dacă ar vorbi, întreaga afacere ar fi dezlegată ! Aşa, nu avem ce face. Trebuie să aşteptăm sau să... să pornim pe panta presupunerilor.

Directorul reveni însoţit de Alexandru Stoian. Bota îl privi cu atenţie. Cartograful avea faţa roşcovană şi favoriţi tăiaţi oblic, gata-gata să se împreune cu mustaţa gălbuie. Ochii săi înneguraţi reflectau durerea lăuntrică pe care o trăia la gîndul că fratele său era grav rănit şi comi-

sese o faptă al cărei mobil nu şi-l putea explica. După întrevederea de la spital şi cercetările efectuate în întreprindere, Alexandru Stoian îşi dăduse seama că fratele său nu vrusese să fure un obiect, ci urmărise — cel puţin aşa se bănuia — să fotografieze harta pe care o întocmise el, harta de sinteză. Această presupunere îl îngrozise de-a binelea. Iată de ce, aflînd că este chemat de director, se speriase. Intrînd în biroul unde se aflau Bota şi Radulian, se opri lîngă uşă. Era schimbat la faţă. Maiorul îl pofti să ia loc, iar Stoian se decise cu greu să dea curs invitaţiei.

— Cum vă explicaţi că fratele dumneavoastră a putut intra în întreprindere ? întrebă Bota.

— Nu pot înţelege şi pace !

— Fratele dumneavoastră are talent la desen ?

— E chiar mai priceput decît mine. Dar nu i-a plăcut munca de cartograf. Îţi distrugi ochii. A lucrat cîtva timp şi el la noi. Acum vreo cinci ani. Dar s-a lăsat. A intrat în comerţ. Venea mereu să mă viziteze la serviciu. Mai ales în ultimul timp.

— Vreţi să-mi arătaţi permisul dumneavoastră de intrare ? ceru Bota.

— Desigur, făcu Stoian şi, scoţînd un portvizit plin cu tot felul de hîrtii, extrase dintr-un compartiment al acestuia permisul cerut. Era vîrît într-un plastic.

Bota îl studie, apoi se adresă directorului.

— Aţi putea să-i daţi un alt permis tovarăşului Stoian? întrebă el. Pe acesta aş vrea să-l păstrez cîteva zile...

— Desigur, desigur, spuse precipitat directorul.

— Mulţumesc, spuse Bota. Şi-acum, încă o întrebare, tovarăşe Stoian. În ziua cînd fratele dumneavoastră a intrat în întreprindere...

— Am fost la pescuit, se repezi Stoian şi obrajii i se roşiră mai tare.

— Asta ştim şi noi. Cu un oarecare Nicolae Moraru. S-a verificat. Moraru a confirmat că aţi fost împreună. V-aţi despărţit pe înserat.

— Deci m... m-aţi verificat ? întrebă Stoian cu un tremur în glas.

— Nu era normal ? Ne facem datoria, tovarăşe Stoian. Vă rog însă să-mi spuneţi : aveaţi cheile de la birou la dumneavoastră cînd aţi fost la pescuit ?

— Da.

— Dar permisul ?

— Era acasă. În hainele de serviciu, răspunse Stoian.

— Asta e tot. Deocamdată. Vă mulțumesc, zise Bota și se ridică, tocmai cînd secretara directorului intră să anunțe că maiorul era chemat la telefon de către căpitanul Savu.

Bota trecu în camera secretarei și ridică receptorul care fusese lăsat pe masă.

— Aici maiorul Bota. Te ascult, rosti el scurt.

— Filmul a fost developat, dar... dar nu are nimic pe el. Avem și o veste de la mănăstirea B.

— Bine, bine. Vin la sediu imediat, spuse Bota posomorît, țuguindu-și buzele. La revedere !

*

Peste cîteva minute, Bota și Radulian se aflau la poarta întreprinderii, gata să iasă. Deodată maiorul se opri.

— Ia stai să facem o probă, spuse el. Eu intru în cabina portarului iar dumneata, Radulian, îmi arăți permisul și dai să intri. Tovarășe Balotă, se adresă el portarului, ne dai voie, nu-i așa ?

— Păi cum să nu ? se grăbi să răspundă cel întrebat. Uite unde stau eu cînd cercetez permisele...

Maiorul se postă în locul indicat de portar iar Radulian trecu prin fața gemulețului, arătînd permisul. Maiorul își dădu seama că se putea vedea bine.

— Credeți că mă puteam înșela, tovarășe maior ? făcu Balotă, de îndată ce Radulian reveni în cabină. Am ochiul format. Pot vedea într-o clipită dacă un permis nu e în regulă. Și știți de ce ? Am un secret. Cînd s-au dus permisele la viză le-am însemnat. Lîngă fotografie le-am pus cîte un punctuleț. Care n-are... e fals. Eu, cînd privesc permisul, caut punctulețul...

Bota scoase din buzunar și permisul găsit asupra lui Gheorghe Stoian. Le arătă pe amîndouă, preț de cîteva secunde, lui Nicolae Balotă. Amîndouă erau vîrîte în etuiuri de plastic, transparente.

— Care e cel bun ? întrebă maiorul.

— Amîndouă, spuse fără ezitare portarul. Au punctulețul meu...

— Bravo, tovarăşe Balotă, exclamă maiorul. Ai avut o idee grozavă cu semnul acela ! La revedere !

*

Maşina gonea spre sediul miliţiei.

— ...Deci, e clar, nu-i aşa, arheologule ? Ştii ce mi s-a comunicat la telefon ? Că filmul a fost developat, dar e complet... alb. Adică nu are nimic pe el. Ce părere ai ?

— Filmul găsit în buzunarul lui Gheorghe Stoian ?

— Exact !

— Atunci... atunci e necesar să lămurim cîteva probleme, tovarăşe maior. Mai întîi, dacă acest film e unicat.

— Interesant ! Continuă.

— S-a fotografiat, desigur, cu un aparat. Acesta n-a fost însă găsit la locul crimei. De ce ? Simplu : a fost luat de agresor. Stoian a scos oare filmul din aparat ? Aşa s-ar părea. Dar dacă a făcut două filme, unul ţinîndu-l pentru ...sufleţelul său ? Şi încă o ipoteză : dacă cel din buzunar a fost de rezervă ? N-a fost folosit şi, în consecinţă, la developare nu prezintă nici o imagine.

Bota îl privi cu coada ochiului.

— Şi dacă acest gen de filme s-or fi developînd după alte reguli ? aruncă el întrebarea. Dacă nu-i ştii secretul, devine... alb. Închipuieţi că la controlul vamal s-ar găsi asemenea filme şi am vrea să-l prindem pe un spion cu mîţa în sac. Confiscăm filmele, le developăm şi constatăm că nu au nimic pe ele. De ce ? Pentru că le-am developat după metoda clasică. Spionul ar fi ştiut cum să le lucreze şi imaginile nu s-ar fi voalat.

Radulian îşi privi admirativ şeful.

— La asta nu m-am gîndit, tovarăşe maior, spuse el, cu glasul întristat parcă. E limpede că Gheorghe Stoian a avut un complice, care, pentru a-l ajuta să iasă mai uşor din întreprindere, a spart geamul de la ghereta portarului Un gest gratuit. Gicu Stoian putea ieşi tot atît de liniştit precum intrase. Poate că, în ultimul moment, Stoian a înţeles că i se întinsese o cursă ? Să fi scos filmul din aparat ? În acest caz agresorul va încerca să găsească filmul.

— Şi n-a încercat ? întrebă Bota, privindu-şi subordonatul cu un uşor zîmbet pe buze.

— Să... încerce să-l... găsească ? murmură Radulian. Nu... nu-mi dau seama cînd şi cum. Nu înţeleg. Poate că... ?

Bota îl linişti, ridicînd mîna.

— Lasă pe altă dată exerciţiile de ghicitor.

— Dacă a încercat, înseamnă... înseamnă că Stoian l-a tras pe sfoară pe complicele său şi deci nu s-a fotografiat harta ! Tovarăşe maior ! Mai mult ca sigur că acţiunea a eşuat !

— Şi dacă.. dacă acel complice a luat „totul" — aparat şi film — şi a vîrît în buzunarul lui Stoian un film nefolosit ? întrebă Bota.

Buza de jos a lui Radulian se răsfrînse ca la un copil îmbufnat.

Maşina străbătu strada principală şi opri în faţa miliţiei. Căpitanul Savu îi aştepta. În timp ce urca scările Bota se întoarse spre Radulian.

— Ce-i drept, în cazul în care Stoian şi-a tras pe sfoară complicele, acesta va căuta filmul, în primul rînd la... Stoian Alexandru, căruia i s-au remis hainele şi obiectele găsite în buzunarele fratelui său. O şansă dintr-o mie, pentru că, desigur, individul nu e prost. Bănuieşte că l-am percheziţionat pe Gheorghe Stoian. Rolfilmul e mic, dar nu putea trece neobservat. Afară numai dacă la primele cercetări nimeni nu s-a gîndit la incriminarea lui Gheorghe Stoian. Pornind pe această pistă, am şi luat măsura ca Alexandru Stoian să primească toate lucrurile fratelui său. Inclusiv filmul.

Radulian era uluit.

— A... aţi luat deja această... această măsură ?

— Arheologule, vom întinde o cursă. Dacă se va cădea în ea, atunci... Ei, dar uite că am ajuns !

Radulian privi cu admiraţie spre Bota. „N-o să renunţe în veci la surprizele sale, la loviturile de teatru, gîndi el. Iar eu n-o să pot să i le parez decît... hm... decît cînd mi-o merge mintea cum îi merge lui. Asta e ! Dar pînă atunci, mai am destule de învăţat..."

Căpitanul Savu se grăbi să-i informeze că nici o mănăstire din regiune nu avea vreun călugăr „lipsă la apel", cum se exprimă el, zîmbind.

— Există totuşi un indiciu care ne-ar putea servi la identificarea mortului. Un monah de la mănăstirea B., pe nume Istafie, zicea că aştepta un oaspete, că i-a scris un călugăr de la o mănăstire din Moldova. În acest sens, a primit o scrisoare. Iat-o.

Bota o dădu lui Radulian care începu s-o citească cu glas tare.

„Preacinstite şi prea iubite frate întru Hristos, har şi milă de la Dumnezeu, iar de la mine închinăciuni smerite şi îmbrăţişare frăţească. Află că va veni la tine un oaspete tocmai de la Sfîntu Munte care vrea să vadă Sfînta monastire Hurezi, de care s-a dus vestea. Aşa că rogu-te găzduieşte-l în chilia dumitale şi călăuzeşte-i paşii la Hurezi, precum Domnul ne călăuzeşte paşii pe căile izbăvirii, Amin.
Cu frăţească dragoste,
Gavrilă"

Cîteva clipe după ce Radulian termină, nimeni nu îndrăzni să spună un cuvînt. Aşteptau părerea lui Bota.

— S-a trimis o fotografie la mănăstirea acestui... Gavrilă ?

— Da, tovarăşe maior. Încă de ieri s-au difuzat prin telefoto. Nu ne-a sosit încă răspunsul. Gavrilă cică e plecat la un schit în munte, lipseşte vreo două luni... S-ar putea ca mortul... mortul să fie tocmai acel călugăr aşteptat de Istafie, care îl cunoaşte pe Gavrilă de pe vremea cînd a fost metocar — adică administrator — al unor case mănăstireşti, iar Gavrilă era iconomul mănăstirii G.

— Vă rog să urmăriţi obţinerea confirmării, spuse Bota. Deşi tare mi-e teamă că Gavrilă şi monahul venit de la Sfîntu Munte... Hm ! Am o presimţire...

„Iar o presimţire ? îşi zise Radulian şi îl privi pe Bota cu coada ochiului. Fără îndoială că-i vorba de o nouă surpriză pe care ne-o pregăteşte."

— Iertaţi-mă, spuse Radulian cu oarecare sfială. Aş avea nevoie de locotenentul Feleagă pentru a verifica nu-

merele de telefon din agenda lui Gheorghe Stoian. El cunoaște zona, orașul...

— Feleagă e plecat în misiune, spuse Bota, așa că, arheologule, trebuie să te descurci singur. Ți se pare complicat ?

Radulian roși.

— Mă gîndeam că...

— Bănuiesc la ce te gîndeai, îl ironiză Bota. Feleagă a adunat într-un timp record o mulțime de date despre Stoian și deci presupui că ți-ar fi de mare ajutor. O să ți-l dau ca ajutor după ce va reveni din misiune.

Căpitanul Savu asculta atent. „Feleagă e plecat ? Unde și în ce scop l-a trimis maiorul Bota ? Ia te uită ! Locotenentul nu mi-a raportat nimic ! Bravo !" gîndi căpitanul și, cuprins de o ușoară amărăciune, își aprinse o țigară.

Pietricica ucigașă

Radulian stătea în dreptul măsuței pe care se afla telefonul și forma de zor numerele copiate din agenda lui Gheorghe Stoian. Erau, în total, șapte. Aflase cui aparțineau patru dintre ele : unul era al bazei de aprovizionare, al doilea al serviciului comercial al întreprinderii orășenești, al treilea al contabilității inspectoratului, iar al patrulea al fratelui său, de la birou. Cînd formă pe cel de al cincilea, îi răspunse o femeie.

— Bună ziua, spuse el, cu o voce pe care și-o dorea cît mai caldă. Telefonez din partea lui Gheorghe Stoian.

— Vă ascult, domnule.

— Domnul Stoian a avut un accident...

— Am aflat. Din partea mea... M-a părăsit să se însoare cu amanta șefului său, după ce ăsta se săturase de ea. Și-acum madam Stoian își dă aere de mare cucoană.

— Da... da..., murmură Radulian, uimit de avalanșa de cuvinte a interlocutoarei sale.

— N-am fost cununați. Dar am stat împreună pînă cînd s-a... s-a încurcat cu femeia asta care i-a sucit capul.

Din cauza ei s-a apucat de băutură. Dacă scapă cu viață, Gicu o să ajungă la pușcărie sau la spitalul de nebuni...

— Iertați-mă pentru deranj. Aș dori..., dacă se poate, să stau de vorbă cu dumneavoastră altfel decît prin telefon.

— Lucrez la magazinul „Dacia". Sînt contabilă. Numele meu e Marga Badea. Veniți oricînd, în orele de program. Bună ziua.

Femeia închise. Radulian rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi formă alt număr de telefon. Al șaselea. Îi răspunse un bărbat.

— Din partea lui Gheorghe Stoian, spuse locotenentul-major, cu glas blajin, îndatoritor.

— Stoian... Stoian ? A, da ! A avut un accident. Lucrează la noi, la depozitul alimentar de pe strada Tudor Vladimirescu, care aprovizionează magazinele sătești. Aici e corpul de inspectori comerciali. În ce problemă ?

Radulian își declină calitatea.

— Voiam să stau de vorbă cu cineva de la dumneavoastră despre tovarășul Stoian...

— Cu plăcere. Eu sînt inspectorul șef Mîndrulescu. Cînd doriți să veniți ? Mîine la ora opt e bine ?

— Da !

— Atunci vă aștept. Bună ziua !

Radulian formă și ultimul număr din cele extrase din agenda lui Stoian.

— Aici restaurantul-bar „Motanul sașiu". Cu ce vă putem fi de folos ? întrebă, cu multă politețe în glas, o femeie și Radulian tuși, surprins de această amabilitate.

— Voiam să rezerv o masă pentru astă seară.

— Cîte persoane ?

— Două.

— Pe ce nume ?

Locotenentul-major ezită o clipă, apoi rosti apăsat :

— Stoian.

— S-a marcat. Vă reținem locurile.

„Ia te uită ce organizare ! Bravo fetițo, spuse, în gînd, Radulian. Așadar, diseară mă duc la bar. Volens-nolens. Mi-am făcut singur o gaură în pungă. Nu era oare, mai nimerit să fac investigații pe cale oficială ? Poate că Stoian

e un obişnuit al localului şi aş fi aflat nişte lucruri fără să fac pe clientul ?"

Abia îşi termină acest gînd, că în cameră intră Bota. Radulian se grăbi să-i raporteze cele aflate, apoi tăcu, aşteptînd hotărîrea maiorului.

— Ai potrivit-o de minune, Raduliene ! spuse acesta. Tocmai mă gîndeam că lui Stoian i-ar trebui o... gardă personală. Nu de alta, dar am aflat că e căutat. Cineva vrea să intre în posesia obiectelor găsite în buzunarul fratelui său. I-a telefonat o femeie.

Radulian făcu ochii mari.

— L-a rugat să nu piardă filmul. „Vă vorbesc deschis, i-a zis femeia. Eu sînt măritată. Am fost cu Gicu undeva... Am făcut fotografii. El a luat filmul să-l developeze. Mi-e teamă să nu ajungă în mîna soţului meu. Dacă aţi vrea să mi-l daţi..." Hm ? Ce zici de asta, Raduliene ?

— N-a precizat cum crede că va intra în posesia filmului ?

— Foarte simplu : i-a cerut lui Stoian să poarte filmul asupra lui, o zi-două. Îi va ieşi pe neaşteptate în cale şi i-l va cere.

— A, de aceea ziceaţi că e nevoie de o „gardă personală", adică de cineva care să stea în preajma lui Stoian.

— Exact. Iar „ieşirea" din această seară este tocmai ce ne trebuie. Poate că Alexandru Stoian va fi interceptat la bar. În acest caz, ştii ce ai de făcut.

— Se înţelege, tovarăşe maior, răspunse Radulian, sigur de sine.

— Cît priveşte audienţele la... doamna Badea, cred că vei afla o mulţime de aiureli despre Gicu Stoian. M-ar interesa doar un lucru : poate ştie ce drumuri face soţia lui...

Radulian îşi privi şeful cu multă curiozitate.

— Nu cumva Mona Stoian n-a fost la... Craiova ?

— A fost. Dar a plecat de la părinţi mai devreme decît ne-a spus. Iată aici confirmarea, spuse Bota, arătîndu-i un bileţel. Miliţia din Craiova s-a interesat discret şi a aflat că doamna Stoian a plecat de trei zile de la părinţi, dar n-a sosit decît ieri dimineaţă... Cît priveşte convorbirea pe care vei avea-o la Inspectoratul comercial, te rog să afli cum stă Gheorghe Stoian cu gestiunea. Cuvintele

Margăi Badea, că „o să înfunde pușcăria", mi se par cam tari. Deocamdată, atît. La revedere și... petrecere frumoasă diseară. Eu fac o vizită pe șantier. Marius Negrea m-a invitat la o discuție... arheologică.

Maiorul ieși. Radulian rămase cîteva minute singur. Nu știa ce să mai creadă. Cine e călugărul asasinat ? A venit, într-adevăr, de la Muntele Athos ? Cine l-a omorît și de ce ? Cine e „omul cu umbrela" care l-a atacat pe Gheorghe Stoian ? A vrut oare să-l ucidă sau numai să-i ia aparatul de fotografiat ? Ale cui sînt lucrurile „pescuite" în Olteț de cei doi copii ? Ce-i cu pantofii profesorului Midlane ? În ce misiune a fost trimis Feleagă ? Cine a dat telefon directorului spitalului și soției acestuia ? Dar lui Marius Negrea ? Știa Gheorghe Stoian de „punctulețul" portarului Balotă ? Șirul întrebărilor ar fi continuat dacă nu ar fi sunat telefonul.

— Cu căpitanul Savu, vă rog. Sînt maiorul Andrei de la județeana Neamț.

— Locotenentul-major Radulian. Căpitanul Savu este plecat din sediu. Dacă aveți o comunicare pentru dînsul, în legătură cu cercetările privind un călugăr asasinat...

— În regulă ! Notează deci : ieromonahul Gavrilă nu a primit nici un oaspete de la Sfîntul Munte și n-a scris nici o scrisoare unui confrate Istafie, de la mănăstirea B. Călugărul asasinat n-a fost recunoscut de nici un „pensionar" al vreunei mănăstiri din județul nostru. Asta e tot. Ai notat ?

— D... da ! făcu Radulian.

— Atunci e în regulă. Noroc !

Locotenentul-major închise telefonul și rămase cîteva clipe pe gînduri. Deodată sări în picioare, ieși cît putu de repede din birou și începu să coboare scările în fugă. Avea un singur țel : să-l prindă pe Bota înainte ca acesta să plece spre șantierul arheologic și să-i comunice vestea primită.

Avu noroc. Bota stătea de vorbă cu Savu, în timp ce șoferul repara ceva la motor.

— Tovarășe maior, am primit chiar acum un telefon de la miliția județului Neamț. O veste... uluitoare !

Bota ridică amîndouă mîinile, formînd parcă un paravan în fața ochilor.

— Încet, încet, Raduliene ! Că nu vin tătarii ! După cîte înțeleg, ai primit un mesaj telefonic prin care, probabil, ai fost anunțat că monahul Gavrilă nu l-a văzut în viața lui pe răposatul din peșteră. Era de așteptat. Presimțeam...

Radulian își pierdu graiul. Privea cînd spre maior, cînd spre căpitanul Savu, care, la rîndu-i, rămăsese stupefiat.

— În acest caz..., to-tovarăşe maior, înseamnă că Gavrilă minte, cît e el de popă sau călugăr. Cine i-a scris lui Istafie ? Că doar nu bunicul meu, Dumnezeu să-l ierte ! O fi vorba de alt Gavrilă, de la altă mănăstire ? ! Istafie nu ne-a arătat plicul, să știm de unde a fost trimisă scrisoarea. Poate că s-a înșelat. Cîți călugări Gavrilă or fi...

— Mda. Poate că s-a înșelat, spuse Bota, nu fără ironie, și, adresîndu-se șoferului, îl întrebă : Gata, nea Ștefane ?

— Gata. Poftiți. Putem pleca.

— La revedere, zise Bota și se îndreptă spre mașină.

Urcase și șoferul pornise motorul cînd subofițerul de serviciu apăru în curte, alergînd.

— O clipă, tovarăşe maior ! Așteptați o clipă !

— Ce este ? întrebă Bota, coborînd.

— La spital... la spital... Stoian e pe moarte. A avut un șoc cardiac... pare-se provocat de ceva... de cineva... Doctorul Micu, directorul spitalului crede că...

— Bănuiesc ce crede, spuse Bota, posomorît. Cît e ceasul ? Cinci. Mai avem cîteva ore pînă se înnoptează. Ei bine, atunci la spital !

Peste douăzeci de minute se afla la spital. Directorul îl aștepta.

— A avut un stop cardiac, dar și-a revenit ca prin minune, le explică el. Mergea spre bine cînd...

— Un asemenea „incident" nu era previzibil ?

— Deloc ! Tocmai de aceea v-am chemat, bănuind că e vorba de altceva...

— Mda. Posibil, murmură Bota.

— I-am făcut imediat o analiză specială. Iată pe şeful laboratorului, zise directorul arătînd spre un bărbat îmbrăcat în halat alb care apăruse ca din pămînt. Ai reuşit să afli ceva, tovarăşe Neagu ? i se adresă el acestuia.

— În sîngele bolnavului s-au găsit urme de amfetol, o substanţă care poate provoca un şoc cardiac. Trebuie să ai o inimă foarte bună, deplin sănătoasă, ca să rezişti. E de mirare că bolnavul a supravieţuit...

Bota îşi trecu mîna prin părul alb-argintiu. Privi întrebător spre directorul spitalului. Acesta ridică din umeri. Nu îşi putea explica întîmplarea. De aceea şi ţinu să explice :

— Bolnavului i s-a administrat tratamentul obişnuit. Nu i s-au dat medicamente cu amfetol. Mi se pare curios... Acest amfetol e periculos. Degajă vapori nocivi. Noi îl păstrăm sub cheie, într-un dulap ca un seif. Cheile au stat mereu la sora şefă.

— Unde se află bolnavul acum ? întrebă Bota.

— În camera lui. Dacă vreţi să-l vedeţi...

— Desigur. Dar aş vrea să vorbesc şi cu sora care veghează la căpătîiul lui. Sper că v-aţi conformat celor discutate...

— Desigur, tovarăşe maior. Soţia şi rudele lui Stoian nu-l pot vizita decît în zilele de joi şi duminică. Prea multe vizite i-ar face rău. Cred că ar fi bine să... să nu mai fie deloc vizitat. Avem posibilitatea, datorită aparaturii moderne cu care am fost dotaţi, să oferim vizitatorilor imaginea bolnavului prin circuitul de televiziune internă... Ca la secţia de maternitate...

— Faceţi cum credeţi, spuse Bota şi se întoarse spre uşă. Mă însoţiţi în camera bolnavului ?

— Desigur, desigur, răspunse doctorul Micu.

Făcuseră cîţiva paşi pe culoar, cînd Bota se opri, aşteptînd.

— Tovarăşe maior, pot să vă spun că nu s-a întîmplat nimic care să ne dea de bănuit. Aparatul de televiziune a mers continuu. S-au putut supraveghea toate mişcările din camera bolnavului. În afară de soră, care este demnă de toată încrederea, nimeni n-a intrat în această cameră. Dealtfel, sora a primit dispoziţia să încuie uşa ori de cîte

ori iese din încăpere. Şi sînt sigur că a procedat conform indicaţiei date.

Bota îl privi ca printr-un abur şi doctorul înţelese că maiorul îl asculta distrat.

— Mda. E clar, murmură Bota. Totuşi doresc să vizitez camera bolnavului.

— Poftiţi, tovarăşe maior.

Îşi continuară drumul. Ajungînd în dreptul uşii de la camera lui Stoian, doctorul bătu.

— Cine e ? se auzi glasul unei femei.

— Doctorul Micu.

— Imediat vă deschid.

Intrară în cameră. Bolnavul zăcea în nemişcare, cu faţa infăşurată, ca şi în ziua cînd Bota făcuse prima vizită. În încăpere totul era într-o ordine desăvîrşită. Sora — o femeie trupeşă, cu privirea inteligentă —, rămase în picioare. Bota îi puse cîteva întrebări, iar medicul examină bolnavul, apoi îi luă pulsul.

— Merge spre bine, zise doctorul. Dar ştiu că am tras o spaimă. nu glumă !

Sora zîmbi de complezenţă. Bota cercetă încăperea, apoi se opri în dreptul geamului şi privi spre brazii care acopereau versantul muntelui.

— De aici ţi se oferă o privelişte plăcută, tovarăşe maior, spuse doctorul. Spitalul e pe un platou. Din cameră se vede muntele, ca un perete, ca un zid. De partea cealaltă a spitalului ai vederea spre oraş. Spitalul nostru parcă-i hotelul Alpin de la Sinaia.

— Perspectiva e sumbră, într-adevăr, zise Bota şi doctorul avu impresia că maiorul se referea la altceva. Vrei să ne laşi singuri, soră ?

— Desigur, răspunse aceasta şi ieşi.

Cîteva clipe mai tîrziu Bota se aplecă şi se uită sub pat, apoi cercetă parchetul. Privi din nou peisajul care se oferea prin geamul deschis, camera de luat vederi aţintită cu obiectivul asupra patului bolnavului, tuşi de cîteva ori ca şi cînd s-ar fi înecat, apoi respiră adînc.

— Mda. Perspectiva e cam sumbră, spuse el din nou şi zîmbi. Gata, tovarăşe director ! Putem pleca.

Ieşiră pe sală. Sora nu se afla acolo.

— Mă duc să o anunţ, spuse doctorul. Dacă vreţi să aşteptaţi să nu intre cineva...

Lui Bota îi veni să rîdă. Doctorul se comporta ca un puşti care a citit prea multe romane poliţiste. Abia dispăru la colţul culoarului că Bota se întoarse şi reintră în cameră.

...Dacă, peste cîteva clipe, cineva ar fi ascultat la uşă, ar fi rămas uimit sau ar fi crezut că maiorul se scrîntise : Bota vorbea singur. La ieşirea din cameră juca în palmă un obiect de mărimea unei alune. Cînd sosi, doctorul îl privi curios.

— La ce vă uitaţi aşa ? întrebă Bota şi ochii lui de un albastru metalic luciră a zîmbet. E o pietricică. O biată, „nevinovată", pietricică. Cine o fi aruncat-o pe geam ?

Revenirä în biroul directorului, dar curînd Bota îşi luă la revedere şi părăsi spitalul. Se opri la primul post telefonic şi formă numărul căpitanului Savu.

— Alo ! Aici maiorul Bota.

— Căpitanul Savu. Ordonaţi.

— Noutăţi ?

— Doar cîteva informaţii. Gheorghe Stoian e arhicunoscut la „Motanul saşiu". În ultima vreme şi-a petrecut cam des serile acolo. Se pare că are o prietenă printre dansatoarele din ansamblul barului. Ultima oară cînd a fost la bar ar fi spus că în curînd o să dea o lovitură mare — nimeni n-a înţeles ce voia să zică — şi o să aibă bani de maşină. În seara zilei care a precedat „accidentul" căruia i-a căzut victimă, a fost deosebit de nervos şi s-a îmbătat. Înjura toate dansatoarele din lume, inclusiv pe nevastă-sa.

— Cum adică ? întrebă Bota.

— Mona Stoian a fost şi ea dansatoare. Un an-doi, pînă cînd „s-a încurcat" cu un om influent. Acesta i-a oferit un serviciu în întreprinderea lui. Acolo l-a cunoscut pe Stoian. Mona Stoian a vrut să se facă actriţă...

— A, da. Parcă am mai auzit chestia asta, spuse Bota.

— Am cules nişte date interesante despre menajul celor doi. Se pare că în ultima vreme nu se mai înţelegeau.

De aceea ea era mereu plecată pe la părinți, la Craiova. Și cînd vă gîndiți, tovarășe maior, că părea atît de îndurerată acolo, la spital, știți, cînd am cunoscut-o, în camera rănitului...

Bota își ciupi obrazul, semn că nu-i plăcea întorsătura pe care o lua discuția cu Savu. Tuși gros. Celălalt înțelese și tăcu.

— Radulian e cumva prin apropiere ?

— Tocmai a sosit, tovarășe maior. Vi-l dau la telefon.

Peste cîteva clipe, maiorul auzea glasul subordonatului său.

— Ce noutăți ? întrebă Bota.

— Am reușit, cu totul întîmplător, să dau de Marga Badea. Femeia pe care Gheorghe Stoian a părăsit-o pentru a se căsători cu Mona. E o... persoană foarte... hm... foarte drăguță.

— Bun ! Pe scurt : ce e important ?

— Nimic deosebit. Bîrfă muierească. Dacă ar fi să ne luăm după caracterizarea Margăi Badea, atunci Mona Stoian nu e ușă de biserică. Cred însă că-i pornită împotriva rivalei sale și de aceea vorbește aiurea. Părerea mea e că toate sînt „invenții".

Bota își trecu mîna prin părul alb. Sprîncenele i se ridicaseră spre fruntea ridată.

— Uite ce e, Raduliene. Ai o singură sarcină : să... brevetezi „invențiile" Margăi Badea.

— A, da ! Am înțeles, tovarășe maior. Voi verifica totul.

— Dacă ai ceva deosebit, mă găsești la șantier. Te informez că Stoian a primit avertismentul de care mă temeam.

— Nu înțeleg ! se auzi vocea lui Radulian.

— Nici nu-i încă timpul, spuse Bota. La revedere !

Maiorul închise. Își trecu alene mîna prin păr, semn că era cufundat în gînduri, apoi privi pietricica pe care o avea încă în mînă. Dacă Radulian ar fi fost de față, maiorul i-ar fi arătat-o și, probabil, i-ar fi spus :

— Iată „pietricica ucigașă" ce va răsturna carul mare.

Dar Radulian era departe : pornise probabil deja spre locuința Monei. Voia să mai afle cîte ceva despre menajul soților Stoian.

Se înserase de-a binelea și puținele lumini de pe șantier pîlpîiau obosite.

În „Cabana străinilor", cum era denumită clădirea ciocolatie cu jaluzelele zmeurii și mușcate în pervazul ferestrelor, luminile ardeau aproape peste tot, vioaie, puternice. Brădișul care înconjura cabana era liniștit, semn că nu bătea nici o pală de vînt.

În biroul profesorului Midlane era întuneric. Acesta coborîse la parter, pentru a porni împreună cu soția, sosită de curînd de la București, spre orașul din apropierea șantierului. Eveline Midlane era o femeie frumoasă, în ciuda faptului că trecuse de patruzeci de ani. Avea părul vopsit alb-argintiu. Purta ochelari cu lentile groase, acuzînd o miopie existentă încă din anii copilăriei. Fusese căsătorită cu un plantator din Antilele Olandeze, dar, făcînd o pasiune trainică pentru profesorul Midlane, își părăsise soțul. Eveline și fiica sa, pe atunci în vîrstă de zece ani, se stabiliseră la Cairo, unde locuia Midlane.

În holul cabanei se aflau profesorul Marius Negrea, Daisy și soții Midlane.

— Nu mergi și tu în oraș ? La barul „Motanul sașiu" este un bun spectacol de varieté, o întrebă Eveline pe Daisy.

Fata nu răspunse imediat. Își aprinse o țigară și-l privi pe profesor.

— Ești grozav de elegant, papa ! îi spuse. Parcă ai avea treizeci de ani ! Prezența mamei te întinerește. Nu, mamă, astă seară nu merg în oraș, i se adresă apoi doamnei Midlane, răspunzînd întrebării acesteia. Mîine plec cu Ken în „explorare" și vreau să mă culc devreme, să fiu odihnită. O să încerc să pictez.

Daisy avea părul negru și-l purta lung, răsfirat pe umeri. Născută în Antilele Olandeze, dintr-un tată băștinaș, moștenise de la acesta felul de a vorbi, ușor graseiat. Genele lungi îi sporeau expresia visătoare a ochilor albaștri, ca ai mamei sale. Avea înclinație spre artele plastice : picta și făcea mulaje reușite.

— Spuneai că vii în România să te odihnești, continuă doamna Midlane.

— Peisajul de aici e prea frumos ca să pot rămîne insensibilă. Mă seduce. Marius mi-a promis că vom vizita Horezul şi un sat de olari. Ador ceramica românilor. E fantastică !

Spunînd aceste cuvinte privi spre Marius Negrea. Acesta zîmbi de complezenţă. Era aşezat într-un fotoliu şi răsfoia o revistă.

— La revedere ! Şi petrecere frumoasă ! încheie Daisy şi, ridicîndu-se, se aşeză mai aproape de profesorul Negrea Midlane şi soţia lui ieşiră, tocmai cînd pe scara ce cobora de la etaj se ivi John Sandow. Era îmbrăcat într-un foarte elegant costum de seară, iar la butonieră îşi pusese o garoafă.

— Hello, John ! Încotro ? întrebă Daisy.

— Fac o mică plimbare cu maşina. Poate că mă însoţeşti ?

— N-am chef să ies.

— Mîine te duci cu Ken în excursie ? o întrebă şi pe chipul lui trecu parcă o umbră.

— Da. Mergem cu maşina şantierului. Maşina ta e prea delicată pentru o asemenea escapadă.

— Aşaa ! Ai dreptate ! Dacă domnul Dumitraşcu vă dă „Aro"... Bună maşină ! Am văzut-o şi la Cairo, la expoziţie. Bietul meu Alfa Romeo e, într-adevăr, prea sensibil...

John Sandow era singurul dintre oaspeţii străini care venise cu maşina sa în România, dorind, cum se exprimase în glumă, să aibă „propriile sale picioare". Făcuse dese drumuri la Bucureşti şi de două ori doamna Midlane se invitase în maşina lui, ceea ce, după cîte se părea, nu-l deranjase. John ar fi preferat să călătorească cu Daisy, însă fetei îi plăcea compania lui Ken.

— Sînt dezolat că mă refuzi, spuse John. Bună seara !

— Petrecere frumoasă ! îi ură Daisy.

După plecarea lui John, în hol se lăsă o tăcere apăsătoare. Daisy îşi fuma ţigara în timp ce Marius răsfoia, în continuare, revistele străine aflate pe măsuţă, în faţa sa.

— Astă-seară nici nu mă vezi, domnule Negrea, spuse fata, uşor intrigată. Ce citeşti acolo cu atîta pasiune ?

— Una din revistele de arheologie.

— E mai interesantă decît... decît, să zicem, o conversație cu mine ?

— Scuză-mă că nu ți-am vorbit. Credeam că vrei să fii singură cu gîndurile tale.

— Ce frumos ai spus-o ! Nu cumva ești poet, Marius ?

— Nici vorbă ! răspunse el și-și privi ceasul.

— Aștepți pe cineva ?

— Da. Pe maiorul Bota. Parcă l-ai cunoscut și tu...

— Ai... ai necazuri din cauza acelui călugăr ?

— A, nu-i vorba de necazuri.

Daisy se așeză mai bine în fotoliu. Rochița foarte scurtă lăsă să i se vadă pulpele frumos bronzate. Pusese picior peste picior și fuma. Era a treia țigară de cînd coborîse în hol.

— Mă socotești excentrică ? întrebă ea pe neașteptate.

— Nu-u ! De ce crezi asta ?

— Atunci... atunci de ce nu-ți place de mine ?

Inima lui Marius Negrea zvîcni. Erau doar ei în holul de la parter. Bătrînul turc se plimba pe-afară, ca de obicei înainte de culcare. Profesorul Dumitrașcu și Firulescu se aflau în biblioteca de la etaj, iar George Postăvaru, colegul lui Negrea, se culcase devreme, motivînd că are migrenă. Teodorescu și soția sa plecaseră în după-amiaza zilei la oraș și, probabil, aveau să sosească tîrziu, ca de obicei.

— De ce crezi că nu-mi placi ? o întrebă Marius, cu voce gîtuită.

— Mă tratezi ca pe o... o fetiță, care vrea să pară excentrică. Ca pe o elevă de liceu...

Zicînd acestea, îl învălui în privirea ochilor ei albaștri și tînărul se simți tulburat. Zîmbi stingherit.

— Mi-ai văzut picturile, Marius ? Sînt în camera mea. Ce ai zice dacă te-aș invita astă-seară să le vezi ? Ai veni sau ți-ar fi teamă ? întrebă Daisy și, întinzînd brațul drept, îl mîngîie pe păr. Ai figură de bebeluș care se vrea bărbat. Ce zici, vii sau te temi ?

— De ce m-aș teme ? întrebă el, cu glas înăbușit.

— Știu eu ? (Mîna fetei alunecă pe gîtul lui, furișîndu-se sub părul blond care-i acoperea ceafa). Poate de gura lumii. Dar să știi că sînt o fată cuminte. Te aștept, indiferent la ce oră vii, să-ți ofer o picătură de whisky și să-ți arăt picturile...

Zicînd acestea, Daisy porni spre camera ei. Mergea legănat, cu unduiri de dansatoare orientală. Marius o urmări cu privirea. Inima continua să-i bată năvalnic, pulsînd în tot corpul o căldură plăcută, ameţitor de plăcută.

*

Marius vru să-şi invite oaspeţele în camera sa, dar Bota preferă să rămînă în hol. Nu voia să dea impresia că are secrete cu tînărul profesor.

— Cînd mi-aţi dat telefon, m-am bucurat că veniţi, spuse Negrea. Tocmai voiam să vă caut. Nu ştiu dacă ceea ce vă voi spune are vreo însemnătate pentru cercetările dumneavoastră. Într-un cuvînt : mi-a dispărut jurnalul intim, în care îmi notam tot felul de întîmplări.

Bota îşi ţuguie buzele. Sprîncenele negre i se înălţară spre fruntea ridată.

— Din fericire, în el nu mi-am însemnat şi unele... unele lucruri pe care le-am discutat cu dumneavoastră. Altfel era... grav. Am scris însă că băieţii au „pescuit" nişte bagaje în apa Olteţului şi că mi s-a telefonat cerîndu-mi-se „obiectul" luat de la călugărul mort. În jurnal mi-am arătat nedumerirea în legătură cu acest „obiect".

— Ai putea spune cam ce îţi notai zilnic ?

— Păi... impresii despre lucrările efectuate şi rezultatele lor, apoi cîte ceva despre fiecare coleg, dacă pot spune aşa.

— Asta-i tot ce conţinea caietul ?

Negrea rămase cîteva clipe pe gînduri.

— Atît. Adică..., ştiu eu, dacă vă interesează ? Ştiţi, George Postăvaru ţine şi evidenţa..., un fel de evidenţă administrativă, pentru tot grupul de cercetători. Probabil că ştiţi : masa şi casa sînt gratuite, dar o evidenţă tot trebuie ţinută. George a fost în concediu pînă acum trei zile. M-a rugat să ţin eu evidenţa aceasta. Iar eu mi-am notat „răspîndirile", cum se zice la armată, pe caietul meu de însemnări zilnice. Am scris unde a fost plecat fiecare şi cît a lipsit...

Bota se însenină.

— E limpede, tovarăşe profesor. Ştiţi care-i părerea mea ? Că vă veţi recăpăta jurnalul. Trebuie să-l găsiţi. Îl veţi regăsi, fiindcă... fiindcă nu e prea interesant. Şi-apoi, dacă v-aţi notat nedumerirea în legătură cu acel obiect înseamnă că veţi fi scos din... cauză şi lăsat în pace.

Uşa de la intrare se deschise larg şi intrară doi oameni : unul în vîrstă — Bota îl recunoscu pe Ali Babakan — şi unul cam de 40 de ani, înalt, brunet, lat în umeri, cu o mustaţă neagră, tunsă scurt.

— Domnul Ken Rowbeam şi domnul Babakan, făcu Marius Negrea prezentările. Domnul maior a venit să se informeze în legătură cu... călugărul acela...

— O, ce întîmplare cumplită ! exclamă Babakan. Aţi reuşit să aflaţi cine e călugărul decedat ?

— Încă nu, domnule, răspunse Bota.

— Bine că n-am mers şi eu la peşteră ! zise Ken. Plecasem într-o plimbare cînd l-am întîlnit pe domnul Negrea, cu cei doi copii. Erau de-a dreptul speriaţi.

— N-aş vrea să vă reţin, spuse Bota, dînd a înţelege că nu voia să mai discute despre călugărul găsit în peşteră. Am auzit că vă place la noi, domnule Babakan...

— Enorm ! Şi lui Ken la fel.

— O, eu sînt entuziasmat de folclorul dumneavoastră ! Ştiţi că am cules o mulţime de balade ? Am o bandă formidabilă, cu Iancu Jianu (Ken pronunţase Iankău Geianou). Îmi plac baladele cu „haiduki" ca Robin Hood.

Încet-încet discuţia alunecă pe tărîmul artei brîncoveneşti.

— Ce splendide sînt logiile cu coloane neocorintice ! exclamă, la un moment dat, Ken. Le pot egala în frumuseţe pe cele de la palatele florentine, veneţiene sau din Padova. Şi-apoi... sculptura în piatră ! Flori, fructe, viţă de vie ! Admirabile ! Stilizări excepţionale ! Pe stema lui Brîncoveanu am văzut semnele heraldice ale familiei Cantacuzino. Unchiul lui Brîncoveanu, Constantin Cantacuzino, a studiat la Padova, de unde şi influenţa...

Tocmai cînd spunea acestea, în capul scării apăru George Postăvaru.

— Aţi încăput pe mîini bune, tovarăşe maior, zise el. Domnul Rowbeam este un excelent bizantolog şi cunoaşte arta brîncovenească foarte bine.

— Domnul Rowbeam a făcut, printre altele, şi o descoperire mai aparte, spuse Ali Babakan. Din păcate, incompletă. Un papirus scris în arabă despre o fabuloasă comoară a lui Brîncoveanu, îngropată în zona în care ne aflăm.

Rowbeam îşi mîngîie mustaţa.

— Din păcate, documentul nu oferă date sigure. Dealtfel, s-a publicat fotografia lui în revista de arheologie editată de British Museum. Vă pot oferi un exemplar. Îl am în servieta mea. Papirusul se află la muzeul din Alexandria. E semnat de Nicolae sîn Novăceanu, care a fost vel-spătar sub Brîncoveanu. Deoarece era cunoscător al limbii arabe şi al scrierii respective, a fost dat rob unui sultan din Alexandria. Acolo a întocmit acel papirus — un fel de testament. L-am descoperit întîmplător. Am cîteva copii făcute la xerox...

— Sînt sigură că-i vorba despre descoperirea acelui papirus şi despre comoară ! exclamă Daisy, care apăruse în capul scării ce ducea la etaj. Vestita descoperire a domnului „K". Ken, te rog nu asasina auditoriul ! Ai făcut o victimă. E destul !

— La ce vă referiţi ? întrebă George Postăvaru, rîzînd.

— La John Sandow, desigur ! L-a zăpăcit ideea că ar putea descoperi comoara. Umblă de nebun, pe toate coclaurile. Îşi face maşina praf ! Nu-ţi ajunge o victimă ? se adresă fata, în glumă, lui Ken.

Rowbeam izbucni în rîs.

— Eşti incorigibilă ! exclamă el. Nu crezi în acel document, dar profiţi : călătoreşti tot mai des cu John în excursii de căutare a comorii...

Bota folosi întorsătura hazlie pe care o luase discuţia pentru a se adresa, în şoaptă, lui Marius Negrea.

— Ai cumva vreo revistă cu articolul domnului Rowbeam ? Aşa, de curiozitate...

— Cum să nu ! S-a publicat şi în revista noastră de istorie. Dacă aşteptaţi puţin v-o aduc, răspunse Negrea şi porni spre camera lui.

Peste un sfert de oră, în maşina care-l ducea în oraş, Bota citea papirusul-testament lăsat de vel-spătarul Nicolae

sîn Novăceanu. În partea stîngă a paginii textul era scris cu litere arabe, iar în dreapta cu latine.

— Deci așaa... „Eu vel-spătar Nicolae fiul Novăceanului, citi Bota cu glas tare, las cu limbă de moarte știre despre o comoară pe care domnul și stăpînul meu, omorît de turc la Yedicule împreună cu fiii săi a ascuns-o ca să nu cadă în mîna păgînului. Și se află această comoară la răsărit de monastirea pe care domnul Brîncoveanu a dăruit-o cu icoane pe ziduri și cu un policandru. Comoara s-au îngropatu la trei ceasuri de mers spre soare-răsare. Cîrnești apoi spre miazănoapte și mergi cam jumătate de ceas prin brădet, avînd în față vîrful cel mare al muntelui. Acolo e poiana Sîn Toaderilor, căreia îi zice și „Poiana ielelor" că noaptea joacă iele acolo și unde eu am îngropat în taină comoara împreună cu un arnăut care a fost scurtat de cap la Yedicule. Iară eu am rămas în viață că știam arăbește și-acum sînt la Alexandria rob la pașa Ibrahim, și-mi duc amarul departe de țară, acolo fiind acum domni din Fănar. Și încredințez acest papirus presfințitului episcop Macarie al Alexandriei, care să-l dea urmașilor Brîncovenilor, iar dacă s-o găsi comoara să clădească o biserică pentru iertarea păcatelor domnului și stăpînului nostru ucis de turc, iar un alt locaș, pentru neamul Novăcenilor..." Hm ? Ce zici tovarășe ? se adresă Bota șoferului, după ce termină de citit. Hrisovul ăsta e descoperirea domnului Ken Rowbeam, un egiptolog...

Șoferul ridică din umeri.

— Știu eu ? Lumea pe aici vorbește că se caută comoara lui Brîncoveanu. Legende, tovarășe maior. Dar, mai știi ?

Bota privea textele și încerca să identifice cuvintele în arabă cu cele scrise în alfabetul latin. Într-un tîrziu pufni în rîs.

— Ei poftim ! Uitasem că arabii scriu de la dreapta la stînga ! De asta nu-mi ieșea pasența : unele cuvinte de două litere aveau încîrligături kilometrice... O să-l distreze grozav pe Radulian. Îi ofer o surpriză plăcută.

Mașina înainta în noapte. Farurile despicau negura și, în lumina lor, se zăreau din cînd în cînd roiuri de țînțari, care zburau speriați.

Se apropia ora unsprezece. În camera sa, Marius Negrea continua să citească un roman de călătorii, cînd auzi o bătaie în uşă. În cadrul uşii apăru Daisy. Era într-un capod cu motive orientale.

— Deci ţi-a fost... teamă, nu-i aşa ? întrebă ea, înaintînd pînă la masa unde se afla Marius Negrea care, stupefiat de această neaşteptată vizită, n-avusese puterea nici să se ridice de pe scaun. Ce citeai ? întrebă fata şi, trecînd în spatele lui, se aplecă să vadă singură.

— O... o carte de călătorii. Ia... ia loc, Daisy. N-am venit crezînd că era tîrziu. Acum douăzeci de minute erai încă în hol, cu Ken.

Fata îl mîngîie pe păr.

— Ai o figură de Crist în suferinţă cînd te chinui să spui o minciună. Dacă mi-ai poza, aş realiza o lucrare extraordinară... Vrei să-mi pozezi ? Hai în camera mea. O să-ţi arăt tablourile pictate de cînd am venit.

Daisy îl cuprinse peste umeri şi îl ridică întocmai cum ridici un suferind.

— Hai, hai ! Nu-ţi fie teamă, Marius ! Dacă mie nu-mi pasă de gura lumii, de ce ţi-ar păsa ţie ? Hai...

Ieşiră pe culoar şi porniră spre camera fetei. Intrară şi Marius vru să aprindă lumina, dar Daisy se împotrivi.

— E destulă lumină de-afară, spuse ea, în şoaptă şi, cu mişcări încete, turnă whisky în două pahare, apoi îi oferi unul. Noroc şi succes în domeniul arheologico-istoric. Marius spune-mi : aşa-i că eşti un... timid ? Nu, nu-mi răspunde ! Stai aici, pe pat. Scaunul e incomod. Şi-apoi, dacă stai pe scaun, n-am loc lîngă tine...

Marius o privi. Fata zîmbea şi-l mîngîia pe păr. Ochii îi păreau fosforescenţi. Daisy se lăsă în genunchi în faţa lui şi îşi sprijini obrazul de palmele sale.

— Ştii că eşti un băiat frumos ? întrebă ea tot în şoaptă şi îi sărută podul palmelor.

Tînărul se simţi înfiorat. Începu s-o mîngîie pe părul negru, revărsat pe umeri. Daisy îi prinse mîna între obraz şi umăr, imobilizînd-o. O căldură plăcută îl învălui.

— Sărută-mă, auzi el şoapta fetei şi, în semiîntuneric, îi văzu chipul înălţat spre el.

Daisy ținea ochii închiși și abia respira. Marius se aplecă și, în clipa următoare, simți brațele fetei încolăcindu-i gîtul...

Pendula din holul de la parter bătea ora unu cînd Marius Negrea reveni în camera lui. Aprinse lumina și se îndreptă spre masă.

„Ia te uită ! Caietul meu de însemnări ! A apărut. Cine mi l-o fi adus ?"

Îl răsfoi grăbit. Constată că nu lipsea nici o filă. Nici din cele de la sfîrșit în care notase plecările și sosirile cercetătorilor de la Poieni.

Seiful roșu și un număr fatidic

Radulian se întîlni cu Alexandru Stoian la intrarea în restaurant. Era ora zece și jumătate. Începuse să plouă mărunt.

— Aveți filmul la dumneavoastră ? întrebă Radulian.

— Da. Îl port la mine. Așa mi-a spus femeia aceea la telefon, iar tovarășul maior Bota a fost de părere să mă conformez. Cred că sînt supravegheat, nu-i așa ? Dacă criminalul care vrea filmul se năpustește asupra mea și... și...?

Radulian simți că-l îneacă rîsul, dar se stăpîni. Răspunse calm, ca să-l liniștească :

— Fiți sigur că s-au luat toate măsurile de rigoare, tovarășe Stoian.

Intrară în bar și coborîră în salonul de la subsol, unde din două în două zile, după ora zece și jumătate, se prezenta un spectacol muzical-coregrafic. De cîtva timp, în program fusese introdus un număr de prestidigitație, susținut de Barutti, un italian. Acesta avea ca asistentă o femeie tînără, cu mișcări voluptuoase, care venea cu puțin înainte de începerea numărului.

— Bună seara, domn'Stoian ! spuse fata de la garderobă, unde Alexandru își lăsă fulgarinul.

„Mă confundă cu fratele meu. Atîta pagubă !", gîndi Alexandru Stoian și, după ce zîmbi fetei, porni împreună cu Radulian spre masa care le fusese rezervată.

În cadrul numărului de coregrafie, ansamblul dansatoarelor prezentă un dans din Nigeria. Fetele erau vopsite cu tot felul de sulimanuri care le schimba fizionomia și erau împopoțonate cu pene de diferite culori ; luminile, aprinse și stinse cînd nu te așteptai, făceau ca fetele să fie de nerecunoscut. Cînd numărul se sfîrși, dansatoarele năvăliră printre mese.

Radulian și Stoian băură cu două fete care se opriră cîteva clipe la masa lor. Prima, înăltuță, cu carnație albă, își trecu mîngîietor mîna peste fața lui Radulian, iar cea de-a doua se aplecă, de parcă ar fi vrut să salute, și-l invită pe Stoian la dans.

— Du-te omule ! îl îmbie Radulian.

Rămînînd singur, locotenentul-major urmărea distrat perechile de dansatori. Nu trecu mult și Stoian reveni.

— Mi-a luat-o altul, spuse el cu năduf. Se mișca grozav, drăcoaica.

Cortina se deschise și prestidigitatorul își începu „experiența". Dintr-un joben scoase flori, iar dintr-un glob gol, semitransparent, cîțiva porumbei. Din urechea unui client așezat în rîndurile din față culese trei monede, iar în buzunar îi găsi un ceas deșteptător. De sub reverul lui Radulian ieși un... ou de găină, care se dovedi nefiert, deoarece căzînd pe haina lui Stoian se sparse, pătînd-o. Prestidigitatorul luă un șervețel, îl muie în gură și, spre hazul asistenței, începu să curețe de zor haina. Își încheie apoi reprezentația făcînd o omletă în joben, dar, cînd s-o răstoarne în farfurie, din el începură să cadă confeti.

Stoian își privi cu atenție haina. Nu prezenta nici o pată. Totul fusese o iluzie.

— Ei, dar asta ce-o mai fi !? exclamă el, speriat. Mi-a dispărut din buzunar obiectul acela ! Cine mi l-o fi luat?

— Ți-a dispărut filmul ? întrebă Radulian impacientat.

— Da. Cred că „fachirul" ăla mi l-a luat. Fachirul sau dansatoarea.

Dacă situația n-ar fi fost neplăcută, Radulian ar fi zîmbit auzind cuvîntul „fachir". Dar în aceste clipe nu-i ardea de rîs. Se ridică și Stoian înțelese că, pentru ei, reprezentația se terminase. Ieșiră. La garderobă, Stoian își puse pardesiul și, deodată, exclamă :

— E aici ! În buzunarul pardesiului ! L-am uitat probabil în pardesiu ! Bine că nu s-a pierdut ! Credeam că e în haină !

Radulian privi filmul pe care Stoian îl purta asupra lui, la indicația lui Bota. „Cursa pe care a întins-o „Fachirul", adevăratul... fachir, n-a reușit, gîndi el. Probabil că prestidigitatorul sau dansatoarea au vrut să intre în posesia filmului, dar, distrat, Stoian le-a încurcat planul."

Erau pe punctul de a ieși, cînd, pe neașteptate, Radulian îl zări pe Bota. Maiorul ieșea din culise. Lui Radulian îi făcu un semn discret să-și continue drumul, fără să se oprească sau să-i vorbească. „Ce o fi căutînd în spatele scenei ?" se întrebă locotenentul-major, intrigat de prezența lui Bota.

— O clipă, tovarășe Stoian ! spuse el, străfulgerat de o idee și dispăru în interiorul barului, îndreptîndu-se spre garderobă. Ați fost tot timpul aici ? o întrebă pe femeia care primea și preda hainele clienților.

— Da, desigur. De ce întrebați ? V-a dispărut ceva ?

— Nu, nu. Totul e în regulă...

— Plec de la garderobă doar în timpul programului artistic. Dar atunci nu vine nimeni aici. Toți asistă la program...

Radulian plecă grăbit. În fața intrării îl regăsi pe Stoian. Fuma și privea cerul întunecat.

*

O oră mai tîrziu, Radulian fu trezit din somn de telefonul maiorului Bota. Acesta voia să știe cum se distrase la bar.

— A fost interesant, tovarășe maior. Dar, din păcate, n-am rezolvat nimic. Stoian a uitat filmul în pardesiu și deci „cursa" pe care ați întins-o n-a prins nimic.

De partea cealaltă a firului se auzi un rîs ușor, fapt ce-l deranjă pe Radulian. Continuă totuși :

— Femeia de la garderobă mi-a spus că a lipsit în timpul programului artistic. Ceea ce înseamnă că prestidigitatorul sau dansatoarea puteau să cotrobăie prin pardesiul lui Stoian. Dar n-au făcut-o. Poate că-i bănuim degeaba.

Maiorul tuşi gros şi Radulian şi-l imagină ciupindu-şi obrazul. De aceea tăcu.

— Arheologule, aş pune pariu că Stoian a avut filmul în haină şi i s-a luat în timpul dansului, iar cel din pardesiu este o... copie. Asta-i tot. Ţi-am dat aceste amănunte ca să dormi liniştit.

— Şi-atunci adevăratul... adevăratul film a dispărut ?

Din nou se auzi o tuse şi Radulian înţelese că întrebarea lui nu era tocmai potrivită.

— Dumneata ce crezi ? În odiseea aceasta a filmului nu se putea întîmpla nici un... naufragiu ? Ne-am convins, oricum, că Gheorghe Stoian i-a dat „omului cu umbrelă" un aparat gol sau un... alt film fără importanţă.

— Tot nu înţeleg, murmură Radulian. Aţi lăsat să... să i se fure filmul original ?

Bota izbucni în rîs.

— Te rog să ţii minte, arheologule, cele ce-ţi spun acum. Cînd vom prinde toate firele şi vinovaţii ne vor cădea în plasă..., să-i întrebi ce au găsit la developare pe filmul luat de la Stoian.

— Cum ? Avea totuşi ceva pe el ?

Maiorul tuşi gros.

— Raduliene, e timpul să te culci. Altfel ne apucă ziua la telefon. Curiozitatea, pe timp de noapte, nu-i indicată. Noapte bună...

Mult timp după discuţia cu Bota, Radulian nu putu dormi. Era limpede că maiorul schimbase filmul original, dîndu-i lui Stoian un altul. Acesta era „naufragiul" despre care vorbea. Dar oare Bota a identificat-o pe dansatoarea care „subtilizase" filmul din buzunarul lui Stoian ? Cine era ?

Maiorul nu ştia nici el, pentru simplul motiv că dansatoarea dispăruse fără urmă. Fetele alergaseră în cabine, se demachiaseră şi deveniseră de nerecunoscut în hainele lor de stradă. Bota pîndise cînd va veni fata să vîre filmul

în pardesiul lui Stoian. Dar acest lucru nu se întîmplase, pentru simplul motiv că... filmul de schimb fusese pus înainte de spectacol. Iată ce nu prevăzuse maiorul...

Imediat după ora patru, personalul Întreprinderii de prospecțiuni geologice începu să iasă pe poartă. După vreun sfert de oră birourile rămăseseră goale.

La etajul întîi, femeia de serviciu tocmai trecea cu găleata în care avea petrosin — primise dispoziție să curețe parchetul în cabinetul inginerului șef —, cînd observă că grila de la biroul special nu era trasă.

„Ia te uită ! se miră ea. Tovarășul Tomescu n-a tras grila ! Ce s-o fi întîmplat ? Că dînsul nu rămîne niciodată peste program."

Intră în biroul inginerului șef, trase covorul, îl răsuci, apoi vru să mute masa de consiliu. Dar nu reuși. „Să văd cine-i ofițer de serviciu, își zise ea. O să-i cer să mă ajute."

Ofițer de serviciu era Alexandrescu, șef de birou de la serviciul prospecțiuni. Acesta veni s-o ajute.

— Ce ziceți de nea Tomescu ? întrebă femeia după ce mutară masa. N-a plecat încă.

— Cuum ? ! făcu mirat Alexandrescu.

— Grila de la ușă nu-i trasă.

— Și nici cheile nu le-a adus, completă Alexandrescu. Ia să văd...

Ofițerul de serviciu ieși. Cîteva secunde mai tîrziu se auzi un strigăt. Femeia zvîrli cît colo cîrpa și ieși pe sală.

— Cred că nea Tomescu e înăuntru... O fi leșinat ! Se aude un geamăt. Ușa e închisă. Nu se vede nimic prin gaura cheii. Fugi și telefonează la „Salvare". Repede, tovarășă Coca ! Repede ! Eu o să telefonez din biroul meu directorului.

Femeia de serviciu intră în biroul inginerului șef, formă numărul „Salvării", comunică datele care i se cereau, apoi închise și reveni pe culoar. Deodată auzi pași furișați în urma ei. Nu avu timp să se întoarcă să vadă cine era. Simți o lovitură puternică în moalele capului și se prăbuși.

...Peste douăzeci de minute medicul „Salvării", însoţit de Balotă, ajunse la etajul întîi ; se opri în faţa femeii care zăcea lungită pe preşul ce acoperea mijlocul culoarului.

— Mi s-a spus că-i vorba de un bărbat căruia i-a venit rău. Acum văd că-i o femeie. Are o contuzie la cap...

Nicolae Balotă ridică din umeri. Nu ştia ce să mai creadă. În ultima vreme trăia nişte întîmplări care-l uluiau. I se părea că are un vis urît din care nu reuşea să se trezească. Cu mişcări de automat se îndreptă spre cabinetul inginerului şef şi formă numărul miliţiei. Îi răspunse căpitanul Savu.

Doctorul o examinase pe femeia de serviciu şi hotărîse să fie transportată de urgenţă la spital. Ofiţerul de serviciu îl rugă însă să aştepte miliţia. Doctorul fu de acord şi se ocupă de Tomescu. Îi făcu o injecţie şi şeful biroului special se trezi. Era un bărbat mic de statură, cu obrajii roşii, ochii duşi în fundul capului. Nu-şi amintea decît că îi venise rău şi vrusese să se aşeze pe scaun, dar căzuse pe duşumea.

Doctorul îl întrebă dacă îi mai venise şi altă dată ameţeală. Tomescu îi răspunse că nu.

— E necesar totuşi să vă controlaţi mai des tensiunea arterială, hotărî el. Veţi sta cîteva zile acasă, să vă odihniţi.

În timp ce spunea aceste cuvinte, în încăpere intrară maiorul Bota, căpitanul Savu, Radulian şi inginerul şef, pe care ofiţerul de serviciu îl anunţase despre cele întîmplate. Maiorul ceru cîteva amănunte referitoare la cei doi „pacienţi".

— Femeia are o contuzie la cap. A fost lovită pe la spate, tovarăşe maior. Cît priveşte leşinul tovarăşului — doctorul arătă spre Tomescu — e un leşin banal, probabil o criză de hipertensiune în urma unui sindrom de solicitare. Sînt totuşi necesare unele examene de laborator pentru a stabili un diagnostic corect.

Maiorul mulțumi și dădu de înțeles medicului că nu mai avea nevoie de alte informații. Acesta plecă însoțit de sora și șoferul, care o transportau la mașina „Salvării", pe targă, pe femeia de serviciu.

Cîteva clipe se scurseră în tăcere. Bota privi încăperea, apoi se îndreptă spre geam. Se sprijini de pervaz și privi în afară.

— Cam mult praf pe pervaz, zise el, privindu-și mîinile.

— Ce clădire e aceasta ? arătă Savu spre un bloc vecin, în construcție.

— O anexă a întreprinderii noastre. Va fi gata peste cîteva luni.

— Deci o anexă... Din cauza asta e atît de aproape.

Maiorul se așeză cu spatele spre geam și privi în încăpere, apoi se întoarse iarăși spre clădirea neterminată. În cele din urmă dori să stea de vorbă cu Tomescu, bineînțeles dacă acesta se simțea în stare să vorbească.

— N-am nimic, tovarășe, îl asigură șeful biroului special. Nu mai am nimic. Am simțit o amețeală... Niciodată nu mi s-a mai întîmplat... Dar nu înțeleg : de ce a venit miliția ? Nu cumva bănuiți că s-a umblat la seifuri ?

Vorbea fără să fie întrebat, pradă unei stări de surescitare.

— Cine cunoaște cifrul ? întrebă Bota.

— Eu și tovarășul inginer șef, tovarășul Grecu.

Inginerul șef dădu din cap, a aprobare. Bota se întoarse spre Savu și, la un semn, echipa acestuia intră în funcție. Se luară amprentele de pe seifuri, cele de pe clanță, se făcură fotografii.

— Ați putea să ne spuneți, tovarășe Tomescu, i se adresă Bota, ce operații faceți în ultimele minute înainte de terminarea serviciului ?

— Desigur, desigur... În fiecare zi la patru fără douăzeci închid ghișeul și nu mai primesc pe nimeni în birou. Deschid geamurile, aerisesc... La patru fără zece ies și mă duc să mă spăl pe mîini — ușa o închid, seiful roșu e închis și el, toate sînt sub cheie —, apoi revin, mai verific încuietorile fișetelor, închid geamul și-apoi, la patru fix, ies și trag grila.

— Azi ați procedat la fel ?

— Da-a. Pînă la un punct. Am închis seifurile și am plecat să mă spăl. Cînd am venit, mi s-a făcut rău...

Bota se întoarse spre inginerul șef Grecu :

— Harta de sinteză se află în seiful roșu ?

— Da, tovarășe maior. După întîmplarea de săptămîna trecută cu Stoian, am depus-o în seif.

— Vreți să verificați dacă mai e acolo ?

Inginerul șef deveni livid.

— Credeți că... ? întrebă el cu glasul sugrumat de emoție și, cu o grabă explicabilă, se îndreptă spre seif.

Dar Tomescu i-o luă înainte. Cu mișcări sigure, ferindu-se de vederile celor prezenți, formă cifrul și deschise.

— Harta este aici ! exclamă el, ușurat parcă de o povară uriașă. Și n-a clintit-o nimeni. Deasupra ei am... am avut un semn. Nu l-am pus înadins. E o bomboană de ciocolată. Mi-a dat-o o colegă, că era ziua dînsei. Tovarășa Armeanu. De la biroul de relații cu publicul. A trecut din birou în birou. Bomboana am pus-o în seif, că eu nu prea mă am bine cu dulciurile...

— Cînd v-a servit cu bomboana ?

— Acum două-trei zile. Nu țin minte... A intrat pe furiș, că m-am și speriat. Mai întîi a vîrît pe ușă cutia cu bomboane, ca pe o tavă... Eu tocmai meșteream în fișetul roșu...

Bota îl asculta distrat. Se plimba prin încăpere : cînd și cînd își trecea mîna prin părul alb. La o vreme scăpă pixul jos. Se aplecă să-l ridice.

— Seiful era deschis ca și acum ? întrebă el.

— Da, tovarășe maior.

— Bine. Mulțumesc. Închide !

Tomescu trînti ușa fișetului și acesta se încuie automat : rozeta de la broasca principală se roti făcînd un bîzîit de albină în fața unui geam închis. Maiorul își luă rămas bun de la șeful biroului special, apoi se îndreptă spre ușă. În drum se opri să se șteargă pe mîini de praful care-i rămăsese cînd se aplecase peste pervazul ferestrei.

Nu întîrziară mult la locul unde o găsiseră pe femeia de serviciu. Echipa luase fotografii. Totul era clar : femeia fusese lovită în cap de cineva care ieșise dintr-o încă-

pere alăturată. Dar de ce o lovise? „A fost un salariat care nu voia să fie văzut la ora aceea în interiorul întreprinderii", gîndi Radulian și-i comunică acest gînd lui Bota, cu puțin înainte de a ieși pe poartă.

— Concluzia nu-i rea, arheologule. Ia să-l întrebăm pe Balotă, vechea noastră cunoștință, poate știe cine a ieșit printre ultimii.

Balotă se scărpină în cap. Întrebarea îl pusese în încurcătură. Nu putea preciza cine părăsise întreprinderea mai tîrziu.

— Așa, vag, aș putea spune. Parcă i-am văzut pe domnul Ștefănescu și Argeșeanu, de la contabilitate, apoi pe...

Era clar că nu se puteau obține date de încredere. Bota renunță. Balotă se adresă inginerului șef Grecu:

— Tovarășe inginer șef, băiatul dumneavoastră se afla la poartă. I-am spus că azi ați plecat mai devreme și-atunci a zis că o așteaptă pe tovarășa Luci...

— Mulțumesc, mulțumesc, mormăi inginerul șef. Aș vrea să mă reîntorc în întreprindere. Mai aveți nevoie de mine? se adresă el lui Bota.

— Deocamdată nu, tovarășe inginer. Să sperăm că femeia de serviciu n-a pățit nimic grav. Vom face o vizită la spital, să vedem ce putem afla de la dînsa. Un lucru este clar: harta de sinteză continuă să fie în atenția cuiva. Va trebui să întăriți măsurile de pază.

— De aceea și rămîn în întreprindere. Să verific măsurile de siguranță.

Bota aprobă.

— Bine faceți. Aș avea însă o rugăminte.

Radulian ciuli urechile. „Acum trîntește una. Ar fi fost o minune să nu trîntească una", gîndi locotenentul-major.

— Vă ascult, tovarășe maior.

— Puneți să se facă puțină curățenie în biroul special. E mult praf din cauza șantierului alăturat...

Abia plecaseră, că Radulian îl și văzu pe Bota jucînd în palmă o pietricică.

— E... „piesa" găsită la spital, în camera lui Stoian? întrebă Radulian.

— Nu, mînzule. Am găsit-o cînd mi-a căzut pixul.

Radulian făcu ochii mari. „Iarăși o pietricică ? Ca aceea găsită în camera lui Stoian de la spitalul de pe stîncă ! Asta înseamnă că a lucrat aceeași mînă !"

— Credeți că... că s-a folosit aceeași substanță ? întrebă Radulian, în drum spre biroul căpitanului Savu.

Maiorul se întoarse și-i zîmbi.

— Da, cred că s-a folosit același procedeu... De data aceasta pentru a-l neutraliza pe Tomescu. Noroc că ambele „victime" au inimă zdravănă. La spital s-a aruncat din vreun copac aflat în fața geamului deschis. Aici — din clădirea neterminată de vizavi. Dar asta nu e tot...

Bota făcu o pauză. Scoase stiloul și scrise ceva în carnetul său. Un grup de cinci cifre. Radulian privi cu coada ochiului. Maiorul scrisese 81.91.5.

— Știi ce-i ăsta ? întrebă Bota.

— Parcă...

— Cifrul de la seiful roșu. L-am citit pe disc, după deschiderea ușii, pentru că Tomescu, în graba lui de a căuta harta, l-a lăsat nemodificat.

— Asta înseamnă că și altădată..., că și altcineva ar fi putut vedea cifrul...

— Exact ! Dar asta nu e tot. Mai e ceva. La ieșire m-am șters pe prosop, că eram plin de praf. Ei bine, prosopul nu era ud. Ceea ce-mi spune că azi Tomescu n-a fost să se spele...

Radulian era în culmea uimirii.

— Atunci înseamnă că...

— Nu înseamnă nimic grav pentru el. Orice om, cînd are un șoc ca Tomescu, poate încurca lucrurile făcute zilnic, după un anumit tipic. Și-acum, băiete, ține-te tare ! Privește aici un număr... „fatidic" !

Bota răsfoi carnetul de însemnări și. deodată, în fața ochilor lui Radulian apăru iarăși grupul de cifre 81.91.5. Scris mai de mult. Cu pix roșu.

— Tovarășe maior... Acesta e numărul..., numărul găsit în hainele „pescuite" de cei doi copii... Înseamnă că... între evenimentele de aici și acele haine există o legătură. Dar ale cui sînt hainele ?

— Aceasta-i întrebarea, a zis Hamlet și, de atunci, ne-o punem toți cînd dăm de greu, glumi maiorul...

Se caută actorul principal

Profesorul Negrea se trezi cu o ușoară durere de cap, pe care o puse pe seama nopții agitate pe care o avusese. Amintindu-și de Daisy, închise ochii. O căldură plăcută îl învălui. Ca bărbat, Marius nu se putea lăuda cu cuceririle sale, în ciuda faptului că avea o înfățișare plăcută iar barba și mustățile blonde îi dădeau, după spusele fetei, o alură de viking sau de Crist în suferință. Puținele aventuri — previzibile — pe care le avusese îi lăsaseră amintiri plăcute. Cu Daisy lucrurile se petrecuseră altfel. Nu el o cucerise, ci ea. Marius nu s-ar fi gîndit niciodată la o aventură cu fata lui Midlane. Timiditatea-i înnăscută era de natură să-i frîneze orice extravaganță. Dar Daisy trecuse la atac. Îl surprinsese. Niciodată Marius Negrea nu fusese atît de copleșit de atențiile unei femei.

Își privi ceasul. Era aproape opt. Țîșni din pat, se spălă, se bărbieri, apoi coborî. Profesorul Dumitrașcu și Firulescu se aflau în hol. Postăvaru se apropie de Marius.

— Te caută domnișoara Midlane, îi spuse Postăvaru. A plecat cu John Sandow. Fata și-a luat șevaletul. Probabil că vrea să picteze.

— S-au dus cu mașina lui Sandow ?

— Nu. Au cerut una de la șantier. Mașina lui Sandow a pățit ceva azi-noapte. Cînd a venit de la oraș, stăpînul ei era cam făcut și, se pare, a lovit-o. Li s-a dat mașina de serviciu, pe care am împrumutat-o de la Întreprinderea de prospecțiuni geologice. Un Aro aproape nou. Cu ea pot trece și munții !

Profesorul se apropie.

— Azi facem un drum la Horezu. Toată „colonia". Vrei să ne însoțești ? În cazul că dorești să rămîi aici, aș avea o rugăminte : să supraveghezi săpăturile la colțul de nord-vest.

— Cu plăcere, domnule profesor, spuse Marius. Rămîn aici. Am vizitat Horezu de nenumărate ori...

Cercetătorii de la Poieni plecară pe la ora zece. Marius se ocupa de săpături. Din cînd în cînd își cerceta ceasul. Se făcuse ora patru și Daisy nu sosise. „Încep să devin gelos, se trezi spunîndu-și. Gelos pe John Sandow. Dacă

mă trezeam mai devreme. poate plecam cu ei și-atunci n-aș mai face crize de gelozie. N-ar trebui să am motive. Azi s-au dus cu mașina noastră. Șoferul e cu ei. Deci..."

Cînd, în sfîrșit. sosi mașina cu cei doi, Negrea se grăbi s-o întîmpine pe Daisy. Fata îi întinse mîna, dar îi vorbi cam din vîrful buzelor și, motivînd că era obosită, se duse în camera ei. John mai întîrzie, interesîndu-se dacă mașina lui fusese adusă în șantier.

— A fost transportată la un „service", i se răspunse. Doamna Midlane s-a ocupat special de această problemă...

— O. drăguț din partea dînsei, exclamă Sandow. Probabil că are în vedere vreun drum la București și dorește ca mașina să fie reparată cît mai repede. Bună ziua !

Marius își făcu de lucru pe lîngă nea Grigoraș, șoferul *Aro*-ului

— Ați făcut o călătorie frumoasă ? întrebă el.

— Destul de frumoasă, răspunse Grigoraș, un om trecut de patruzeci și cinci de ani. Nu știu ce tot caută domnul Sandow, dar, din cîte am înțeles, fata voia să picteze, iar el să se vînture pe coclauri. Pînă la urmă a plecat singur, iar eu am rămas cu domnișoara. Să vedeți ce frumos a pictat ! Domnul Sandow a venit pe la patru. Apoi m-a pus de am ocolit pe la punctul de lucru de la Bobica, pe la mina de grafit și pe la locul unde se forează pentru baritină. Eu le știu, că am... că lucrez dincolo, la prospecțiuni. Domnul Sandow face poze, calculcază, măsoară. N-am priceput ce caută. Dracu înțelege păsăreasca lor !

— N-ai auzit de comoara lui Brîncoveanu ?

— Ba parcă. Ce, asta caută ? întrebă Grigoraș.

Marius dădu șoferului explicații ample ca să-i cîștige simpatia. Ceea ce reuși, dealtfel.

— Acum pricep de ce bat dealurile ! zise el. Eu nu știu boabă englezește. Dar i-am tot auzit de „Poiana ielelor" Dacă îi interesează, pot să aflu unde se găsește această poiană. Că eu sînt de prin părțile astea. Unii bătrîni știu, desigur. unde-i poiana.

— Ar fi ceva, nea Grigoraș, spuse Marius. Cred că le-ai face un mare serviciu și te-ar răsplăti împărătește.

— Ei, parcă de răsplată e vorba ! făcu șoferul, țuguindu-și buzele.

— Dacă afli ceva, spune-mi. Eu o să dau de veste fetei și domnului Sandow, care-i un bizantinolog priceput. Ai auzit de imperiul bizantin ?

Marius Negrea vorbi șoferului despre arta brîncovenească, bizantină, despre congresele care s-au ținut în România, despre Nicolae Iorga, întemeietorul școlii românești de bizantologie. La o vreme își dădu seama că șoferul nu-l mai asculta cu atenție și se opri.

— Mîine vor merge din nou cu mașina dumitale ? întrebă Marius, schimbînd vorba.

— Da. Așa mi-au spus. Sînt detașat la șantierul dumneavoastră...

Se înserase cînd Marius Negrea intră în cabană. Microbuzul cu care cercetătorii fuseseră la Horezu revenise de o jumătate de oră. Aproape toți excursioniștii se aflau în hol. Marius fu întîmpinat de doamna Midlane.

— Bună seara, domnule Negrea. N-ați văzut-o pe Daisy ?

— Cred că e în camera ei. A sosit de vreo oră și ceva.

— Da-a ? Mulțumesc ! Mă duc s-o întreb cum a petrecut azi.

Abia se întorsese pentru a urca scara ce ducea la primul etaj, că Marius îl zări pe John Sandow tăindu-i calea. Cei doi schimbară cîteva cuvinte, apoi Eveline Midlane izbucni în rîs și, din poșetă, scoase o brichetă pe care o ridică la înălțimea ochilor, balansînd-o prin fața lui John. Acesta o prinse, sărută mîna doamnei Midlane și ieși în sfîrșit din cabană.

„Probabil că și-a rătăcit bricheta, iar soția profesorului a găsit-o", gîndi Marius.

Nu trecu mult și în hol apăru Daisy însoțită de maică-sa. Marius auzi frînturi din discuția lor.

— O, John este extraordinar de distrat, mamă ! spunea Daisy. Nu mă miră că și-a pierdut bricheta. Astăzi își rătăcise aparatul de fotografiat. Noroc cu șoferul. Acesta s-a întors din drum — noi l-am așteptat la marginea unei păduri — și a găsit aparatul pe care John îl lăsase pe un trunchi de copac doborît. Azi am pictat mult.

Marius era intrigat că fata nu-i dădea nici o atenție. Parcă nici n-ar fi existat. Uitase atît de repede cele petrecute în noaptea precedentă ?

Nemulțumit de purtarea fetei, plictisit — la televizor era o emisiune despre expedițiile lui Cousteau, iar el mai văzuse filmul — Marius urcă în camera lui. Era ora nouă. O jumătate de oră mai tîrziu, auzi o ciocănitură în ușă. Se ridică de la masa unde citea și rosti „intră."

Era Daisy. Fata se apropie și-i înlănțui gîtul cu brațele.

— Mi-a fost tare dor de tine azi ! șopti ea. Am întîlnit un copil care îți semăna. Un băiețel blond, cu ochii albaștri. Și m-am gîndit la tine. Tot timpul m-am gîndit la tine... Peste o jumătate de oră mă așteaptă mama, șopti ea, închizînd ochii. Să jucăm poker. O să vii și tu, nu-i așa ?

Marius nu apucă să-i răspundă. Daisy îl sărută lung și se lipi de el.

Era pentru prima oară că Marius Negrea lua parte la o astfel de reuniune. La început stătuse și privise. La masă se așezaseră doamna Midlane, Daisy, Ken Rowbeam și John Sandow, dar acesta din urmă declară că era obosit și-l invită pe Negrea să-i ia locul. Marius protestă.

— Nu joc niciodată pe bani... Și-apoi n-am mărci germane, motivă.

— Ba ai, spuse doamna Midlane și-i împinse în față cîteva hîrtii.

Marius blestema ceasul cînd acceptase să vină. „Ce caut eu aici ? De ce m-am vîrît în chestia asta ! ? Joc pe bani și încă pe bani de împrumut, bani străini și la propriu, și la figurat. E o neghiobie din partea mea."

Avu noroc. Începu să cîștige și, după o jumătate de oră, o auzi pe doamna Midlane exclamînd :

— E nemaipomenit ! Am pierdut toți banii !

Marius îi returnă mărcile împrumutate și rămase cu un cîștig considerabil.

— Vă rog să-i primiți și pe aceștia, spuse el. Eu nu am ce face cu mărcile. Și-apoi... ne-am distrat, nu-i așa ?

Doamna Midlane se opuse, dar Daisy o convinse să primească toți banii. Marius respiră ușurat. „Bine că s-a terminat așa. Dacă pierdeam ?", își zise și se jură că nu va mai participa niciodată la o astfel de „reuniune".

Reveni în camera lui. Avea o cumplită durere de cap. Se hotărî să nu se culce pînă nu își va nota în carnetul de însemnări întîmplările din ultimele două zile. Luă carnetul și începu să scrie, ferindu-se să pomenească ceva de Bota sau Radulian.

În noaptea aceea avu un somn adînc, odihnitor. Se sculă pe la șapte, iar la opt coborî în hol. Doamna Midlane tocmai intra în cabană.

— Am făcut o minunată plimbare de dimineață. În picioarele goale, prin rouă. E indicat pentru cei bolnavi de nervi și cei care nu au circulația periferică bună. A ! Un moment ! Ți-am pregătit o surpriză, domnule Negrea !

Zicînd acestea, se căută în buzunarele pantalonului și scoase o cutiuță în care se afla un ceas de mînă.

— Are un format modern și nu-i nevoie să-l întorci. E antișoc... Te rog să-l primești. Aseară ți-am rămas datoare...

— Nu pot să primesc... Vă rog să mă iertați că refuz, dar...

Negrea vorbea precipitat. Darul doamnei Midlane îl surprinsese. Considera că în seara trecută se distrase și... atît ! Tocmai cînd spunea acestea, apăru Daisy. Aflînd care era pricina discuției, luă ceasul de la maică-sa și îl prinse la mîna lui Marius, desfăcîndu-l pe cel vechi.

— Te rog să-l primești Marius, spuse ea. Era destinat tatii. Dar el nu vrea să renunțe la fosila lui. E un ceas de valoare. Consideră că e o amintire din partea mea. Te rog...

Zicînd acestea se îndreptă spre geam și aruncă ceasul pe care-l desprinsese de la mîna lui Negrea. Doamna Midlane bătu din palme.

— Știam eu că Daisy e inventivă, dar chiar așa... ! Minunat, Daisy ! Să-l porți cu plăcere, domnule Negrea. Și, nici un cuvînt nimănui ! Despre daruri nu se bate toba, se spune în țara mea de baștină.

Maiorul Bota îl chemase pe Radulian și îl anunțase că va lipsi o zi sau două.

— Trebuie să fac un drum la București. Să conduc un bolnav. Nu te uita așa la mine, că nu-i o problemă perso-

nală. De la aeroportul Otopeni s-a anunțat că, într-adevăr, în ziua de... în fine, ai aici datele, spuse el arătînd spre o hîrtiuță pe care i-o întinse, a sosit cu cursa de Atena un călugăr, pe nume Vitalie Boxas. Fotografia călugărului din peșteră a fost edificatoare. Stewardesa de pe cursa respectivă l-a recunoscut. Deci mortul este călugărul pe care îl aștepta Istafie, ieromonahul de la mănăstirea B.

Maiorul se opri. În ochii săi albaștri apăru o lumină de zîmbet.

— Numai că monahul Gavrilă, de la mănăstirea Neamț, nu l-a văzut în viața lui pe Boxas și nici nu i-a dat vreo scrisoare de recomandare.

— Atunci cine a scris acea epistolă ? Că-i scrisă de un călugăr, fără îndoială. Stilul miroase a lumînări și tămîie ! Să fi scris altcineva în numele lui Gavrilă, iar Istafie, „adrisantul", să fi luat de bună scrisoarea ? Tovarășe maior, cred că este timpul să admitem că cele trei întîmplări se leagă Mă refer la încercarea lui Stoian de a fotografia harta, apoi de încercarea care s-a făcut ieri — cine poate ști dacă banditul nu a reușit să deschidă seiful roșu ? — și a treia întîmplare — călugărul asasinat. Aș fi în stare să pariez că geanta de voiaj „pescuită" de cei doi copii a aparținut călugărului. Iar cele cinci cifre, de pe hîrtiuța din pantalonii acestuia, ne demonstrează că el cunoștea cifrul seifului roșu. Afară numai dacă... dacă hîrtiuța n-a fost pusă dinadins de către asasin.

— Crezi că agresorul a luat lucrurile călugărului și le-a azvîrlit în Olteț ? întrebă Bota.

— În mod sigur ! Nu avem posibilitatea să căutăm., dar eu sînt convins că i-a aruncat și actele... Ce a avut totuși cu bietul călugăr ? De ce l-a ucis ?

— Ce părere ai despre întîmplarea de ieri ? întrebă Bota, schimbînd subiectul.

— Nu știu ce să cred. Dacă Tomescu a simulat ? Dacă el însuși... Nu, nu... E un om verificat, de încredere... N-avea nevoie să simuleze un atac de cord pentru a sustrage date de pe harta de sinteză... Eu cred că lucrurile s-au petrecut astfel : cineva a introdus substanța, cunoscînd perfect operațiunile pe care le face Tomescu înainte de plecare, apoi

a intrat, știind că Tomescu leșinase, a închis ușa, a umblat la seif...

— Și ?

— A fost deranjat de femeia de serviciu, care a observat că grila nu era trasă. Prins în biroul lui Tomescu, banditul a exploatat momentul în care Alexandrescu se dusese la telefon și a ieșit, dar era gata-gata să fie recunoscut de femeia de serviciu. Și-atunci a găsit soluția salvatoare, aplicîndu-i o lovitură în creștet.

Radulian tăcu.

— Cam asta ar fi piesa, nu-i așa ? întrebă Bota. Numai că nu cunoaștem toți actorii. Mai bine zis, nu-l cunoaștem pe actorul principal. Unde este acest actor principal ?

Cîteva clipe se scurseră în tăcere.

— Ai mai aflat ceva despre Mona Stoian ? Ai discutat cumva cu contabila aceea, cu Marga Badea ?

Radulian își făcuse datoria cu multă conștiinciozitate. Raportă maiorului tot ce aflase. Și aflase destule, numai că, după sine, nimic nu era important.

— Marga Badea e o femeie frumoasă, dar rea de gură A împroșcat-o cu noroi pe Mona Stoian, repetînd invectivele cunoscute. N-am putut breveta... „invențiile" ei în privința soției lui Stoian. Am aflat însă că Gheorghe Stoian a fost găsit cu un deficit de vreo douăzeci de mii de lei. După părerea Margăi, deficitul ar fi și mai mare.

— De unde știe toate astea ?

— Cică i-ar fi spus chiar Gheorghe Stoian. A venit într-o seară la ea și i-a mărturisit aproape plîngînd că trăiește cea mai mare tragedie din viața lui, că e în pragul sinuciderii și cîte și mai cîte. I-a cerut bani, dar Marga nu l-a putut ajuta.

— Cînd s-au întîmplat astea ?

— Acum aproape o lună. Dar, se vede treaba, lucrurile s-au aranjat într-un fel... O fi găsit bani în altă parte...

Maiorul Bota îl opri cu un gest.

— Chiar dacă a pus banii la loc, acțiunea de delapidare sau neglijență trebuia să ajungă la organele de anchetă penală. De ce n-a ajuns ?

Radulian zîmbi fericit că poate să-i furnizeze șefului său o informație prețioasă.

— Tocmai că a ajuns ! La procuratură ! Dosarul a fost înaintat săptămîna trecută.

— Da-a ? ! făcu admirativ Bota...

— Săptămîna trecută, pe doisprezece. La o zi după accidentul lui Stoian.

— După ? ! se miră Bota.

— Da. Am făcut o vizită la inspecția județeană... Acolo mi s-a explicat că a fost nevoie de o suprarevizie și-abia după aceea s-au decis. Că așa-i regula...

— Mda. Bine, mînzule.

— „Nu dăm noi chiar atît de repede oamenii pe mîna procurorului, pînă nu sîntem convinși că au greșit", mi-a spus inspectorul care i-a întocmit dosarul, un tip foarte amabil... Ei, poftim, i-am uitat numele. A, da. Giosanu. M-am interesat... Cei de la inspectorat îi zic „incoruptibilul"... Cam asta e tot ce am aflat, tovarășe maior.

Bota își privea subordonatul cu vădită plăcere. Îl atrăgea raționamentul lui în privința încercării de a se umbla în seiful roșu. Dar, oare, nu cumva se și deschisese acest seif ?

— Ei, dacă am fi putut afla cine a ieșit printre ultimii din întreprindere în ziua aceea, murmură Bota, ca pentru sine. Deocamdată, mînzule, am să-ți dau o sarcină pentru vremea cît lipsesc. Am făcut o mică investigație pe cont propriu, asupra lui Barutti și a celor cinci dansatoare. Italianul pleacă mîine, continuîndu-și turneul prin țară. Dansatoarele — iată aici adresele lor — sînt toate de la școala de coregrafie. Ultimul an. Șaptesprezece-optsprezece ani. Aș vrea să culegi date asupra lor. Ai la dispoziție două zile. Fii atent însă că toate sînt frumușele foc... Să nu te prindă vreuna în plasă... A ! Să nu uit ! Vezi că „Cercetătorii de la Poieni" sînt pe cale de a descoperi „Poiana ielelor". Am primit recent o informație în acest sens. Ține legătura cu prietenii dumitale de-acolo. Să nu ne scape comoara lui Brîncoveanu, dacă o vor găsi...

Bota zîmbea ironic. Radulian înțelese că nu comoara era în centrul atenției șefului său.

Cavaler fără voie

Trecuse mult de vremea prînzului cînd Radulian, în civil, intră în restaurantul „Încurcă lume“ să mănînce.

Se așeză la o masă la care mai erau două persoane — un tînăr îmbrăcat cam fistichiu, cu plete și mustăți în formă de potcoavă și un ins mai în vîrstă, cu mîini butucănoase, înnegrite de funingine. Ceru o friptură, niște mici și bere.

— Micii sînt foarte gustoși, remarcă cel mai în vîrstă.

— Au o bucătăreasă grozavă, nea Stane, interveni tînărul. Madam Chiriac. Nepoată-sa, Cornelia, contabila restaurantului, e o tipă a-ntîia. Dar e combinată cu... șeful restaurantului. Vorbeam de lup și lupul la ușă. Uite-o pe Cornelia !

Radulian se întoarse să o vadă. Era o fată scundă, șatenă cu ochii de un cafeniu închis, încercănați.

— E o bucățică bună, șefule, spuse tînărul adresîndu-se lui Radulian. Se zice că a fost și balerină, de aia se mișcă al dracului de parșiv. Piciorușe frumoase, dar a cam pus slăninuță pe șolduri.

— E drăguță, spuse Radulian.

— Responsabilul îi face zile fripte. Dar nu pe degeaba. Unul de la noi, Grecu Nicolae, strungar de precizie, zicea că nea Spînu, șeful restaurantului, care-i încurcat cu ea, ar fi în stare s-o închirieze pe bani. Nu cred ! Nea Spînu e bărbat subțire și al dracului de gelos. Iar muierea are gusturi speciale. Nu-i place mirosul de om care trage la șaibă ! Dar, mai știi ? Grecu ăsta e băiat de inginer. Lui nu i-a prea plăcut cartea... A rămas de mic fără mamă și... știi dumneata cum se întîmplă în astfel de cazuri. Sîntem prieteni. Ne place filatelia.

Limbuţia tînărului începuse să-l deranjeze.

— Grecu are o colecţie grozavă. Îl aprovizionează cineva de la tată-său, care-i mare la o întreprindere unde sosesc zeci de scrisori din străinătate... El îi zice Lucia de Lamermoor, ca în opera aia...

— Te-ai pilit şi vorbeşti întruna, îl întrerupse bărbatul în vîrstă.

— Pilit pe dracu ! Din două sticle de bere ? !

Nu mult după această replică cei doi făcură plata şi plecară. Radulian mai zăbovi privind în jurul său. Cornelia servise la o masă ocupată de trei oameni mai în vîrstă, cu aere de oficiali. Radulian închise puţin ochii şi şi-o imagină dansînd cu Stoian.

...Venirea lui la restaurantul „Încurcă lume" nu fusese întîmplătoare. Primind de la Bota lista cu cele cinci dansatoare, locotenentul-major pornise la drum hotărît să culeagă cît mai multe date despre fiecare fată. Pe patru dintre ele le găsise la şcoala de coregrafie. A cincea era bolnavă.

— De mult e bolnavă ? întrebase Radulian.

— De vreo săptămînă. O viroză respiratorie.

Ceruse adresa fetei. Se numea Amelia Grigorescu.

— N-am mai dansat la bar de aproape o săptămînă, îi spusese şi ea lui Radulian. Am o prietenă mai în vîrstă..., are aproape treizeci de ani, care mă înlocuieşte... Cornelia Răducu. Lucrează acum la „Încurcă lume".

Radulian mulţumise fetei şi pornise ţintă spre restaurantul cu pricina. Aşa se face că ajunsese să ia masa aici şi şi-o imaginase pe Cornelia dansînd cu Stoian.

„Acum îmi explic eu de ce a dispărut atît de repede de la bar. A aşteptat-o şeful ei, „Nea Spînu, care-i gelos foc...". Ea o fi şterpelit filmul din buzunarul lui Stoian ? Parcă nu-mi vine să cred. La lumina zilei Cornelia e prea plinuţă. La bar era înfăşurată cu fel de fel de fuste..."

— Mai doriţi ceva ? auzi, pe neaşteptate, glasul ospătarului care îl servise.

— Nu, mulţumesc. Te rog, nota de plată.

Radulian lăsă un bacşiş consistent, fapt ce-l făcu pe ospătar să fie deosebit de binevoitor.

— Ai putea să-mi spui cine-i... ? întrebă Radulian arătînd spre Cornelia...

— O fată de la noi. Îl ajută pe şef la socoteli. Dacă vă gîndiţi la... să ştiţi că ţine, dacă aveţi marafeţi străini. Nu-i uşă de biserică.

— Stă pînă seara tîrziu la restaurant ?

— În ultimele trei zile a plecat pe la ora opt că face pe dansatoarea la un bar. Acolo, dacă aţi putea s-o... întîlniţi. Nea Spînu va pleca vreo două zile... Nea Spînu e şefu'...

În drum spre sediul miliţiei, Radulian îşi punea fel de fel de întrebări. I se conturau rezolvări, dar nici una nu-l mulţumea. Ajungînd la sediu, ceru părerea căpitanului Savu. Acesta zîmbi.

— Îţi voi furniza o ocazie excepţională de a juca rolul lui Don Quijotte.

— Rolul lui Don Quijotte ? ! făcu mirat, Radulian.

— Am vrut să zic rolul unui „cavaler". Vei fi „Cavaler pentru o seară". Las' pe mine ! Pregăteşte-te. Diseară, la ora zece, mergem la barul „Motanul saşiu".

— Atît ?

— Deocamdată... atît ! spuse căpitanul.

Radulian îşi privi ceasul. Mai avea cîteva ore bune pînă la ora fixată de căpitanul Savu. Se hotărî să facă o vizită Monei Stoian, iar dacă n-o va găsi acasă, să se ducă la şantier să vorbească cu Negrea. Nu-i dăduse dispoziţie Bota să fie „pe fază" în problema comorii ? În fond, locotenentul-major înţelesese la ce se referise Bota : să ţină legătura cu şantierul, să fie la curent cu cele ce se petreceau acolo.

Mona Stoian era acasă, dar îi deschise uşa după cîteva minute bune de aşteptare.

— Dormeam, tovarăşe locotenent-major, spuse ea a scuză. Mă iertaţi că... în fine..., nu ştiu dacă vă pot primi, casa e deranjată, cu întîmplarea asta nenorocită n-am avut timp să fac ordine...

Stătea în uşă. Îşi pusese un capod şi încerca să-i strîngă cordonul, dar capetele acestuia îi scăpau mereu, probabil de emoţie.

— Scuzaţi-mă, spuse Radulian, încercînd să bată în retragere. Vroiam doar să aflu veşti despre soţul dumneavoastră. Eu n-am mai avut vreme să trec pe la spital.

— Cum, nu ştiţi ? Pe Gicu l-au evacuat la Bucureşti. Ieri după-amiază. Cu avionul ! Şi nu mi-au dat voie să merg şi eu ! Nici nu ştiu la ce spital l-au dus. Probabil la neurochirurgie, ca să-l opereze la cap. Dar cum să ajung eu acolo ?

Femeia încerca să plîngă, dar nu izbutea. „Oboseala psihică şi surmenajul fizic i-au secat lacrimile", gîndi Radulian.

— Dacă l-au evacuat e de bine, doamnă Stoian. Înseamnă că sînt speranţe să scape cu viaţă... La Bucureşti sînt specialişti de renume mondial, încercă Radulian s-o îmbărbăteze. Bună ziua şi, încă o dată, vă rog să mă iertaţi că v-am deranjat.

Salută şi se depărtă. Mona închise uşa încet, de parcă s-ar fi ferit să trezească pe cineva.

Ajungînd în colţul străzii, Radulian se opri în dreptul unui chioşc. Cumpără ziarul de sport care sosea în după-amiaza zilei şi se aşeză pe o bancă. Deodată, se lovi cu palma peste frunte.

„Grecu ! Stai, unde am mai auzit eu acest nume ? Parcă pe inginerul-şef al întreprinderii îl cheamă aşa ! Nu cumva Nicolae Grecu e fiul lui ? Şi dacă ar fi, ce importanţă ar avea pentru cercetările noastre ? Nici una ! Nicolae Grecu o cunoaşte pe Cornelia. Cel puţin aşa a zis tînărul acela de la masă. Hm ! Ce-ar fi să fac o vizită la clubul filateliştilor să-l cunosc pe acest Grecu ? Aş ! Timp irosit !"

Ajungînd la această concluzie, desfăcu ziarul de sport şi citi o cronică de fotbal, apoi un comentariu pe temă olimpică. Îşi privi ceasul. Era şase şi jumătate. „O să mă duc la şantier", hotărî el şi vru să se ridice, tocmai în clipe cînd îl zări pe Alexandru Stoian care trecea strada.

*

„Curios ! Vine dinspre casa fratelui său", își zise Radulian și făcu o strîmbătură de mirare. Cînd o fi trecut, că nu l-am văzut ? Poate în timp ce eu citeam ziarul ? Hm..."

Dacă Bota l-ar fi văzut în aceste momente, ar fi zîmzit : Radulian avea figura unuia căruia i s-au dărîmat idolii. „Gheorghe Stoian a fost evacuat la București ? A, deci de-asta a plecat și «fachirul» acolo. Speră ca rănitul să-și revină și să poată vorbi cu el. Și nu mi-a spus ! Poftim ! Asta se numește colaborare ! Dar nici eu n-o să-i spun tot ce am aflat decît supralicitînd, procedînd ca și el : fiecare informație îi va fi furnizată ca o mică «bombă». Nu mi-a fost și nu-mi este profesor ? De ce nu l-aș imita ?"

Înainte de a pleca spre cabană pentru a-l întîlni pe Negrea, Radulian dădu un telefon. Voia să se asigure că era acolo.

— Profesorul Negrea este plecat, îi spuse Postăvaru, care se afla, probabil, mai aproape de telefon. Cine îl caută ?

— Radulian.

— A, tu ești ! se auzi glasul fostului său coleg de facultate. Păi, numai cu el vrei să vorbești ? Vino să mai stăm și noi la taclale. Că au trecut vreo cîțiva ani de cînd nu ne-am văzut.

— O să viu mîine, dragă George. Pe la zece-unsprezece.

— Bine ! Te aștept. Negrea s-a dus la Oboga, să-i arate fetei doamnei Midlane ceramica... A plecat cu Ken Rowbeam și cu Daisy. Cred că vor reveni tîrziu.

— Mulțumesc, George.

Închise telefonul și, făcînd un sumar bilanț al realizărilor din ziua care se sfîrșea, își zise că era destul de rodnic. „Ce-ar fi să mă odihnesc puțin ? Poate că astă-seară o să am de lucru pînă tîrziu."

Se duse la hotel și se întinse pe pat. Era șase și un sfert. Curînd ațipi. Îl trezi telefonul.

— Alo ! Păi ce faci, cavalere ? E ora nouă și jumătate, se auzi o voce și lui Radulian îi trebuiră cîteva clipe

pentru a-și da seama că la capătul celălalt al firului era căpitanul Savu.

— E nouă și jumătate ? întrebă Radulian surprins. Vin imediat, tovarășe căpitan. Imediat. Într-o jumătate de oră sînt la intrarea în barul „Motanul sașiu". Din acest moment mă consider în alarmă.

— Ei, n-o lua nici așa ! Vino la bar. Ai o masă rezervată pe numele Badea. Va fi acolo și un băiat de-al nostru. Alexandrescu. Vino cît mai elegant.

Zicînd acestea, căpitanul închise. Radulian rămase descumpănit. „Ei poftim ! Începe cu surprizele ! I-a molipsit Bota pe toți."

Se îmbrăcă încet. Își puse o cravată de mătase cu flori mari, cum era moda. Dunga pantalonilor evazați era impecabilă. După ce se studie îndelung în oglindă și hotărî că arăta foarte bine coborî. Portarul hotelului nu-l mai recunoștea.

Pînă la bar erau doar vreo zece minute de mers. Radulian făcu însă semn unui taxi, decis să descindă la „Motanul sașiu" cu prestanța unui ins cu punga plină. Care nu-i fu mirarea cînd, așezîndu-se la masă, constată că în vecinătatea lor se aflau soții Midlane și Ken Rowbeam, iar la o masă ceva mai departe — Teodorescu cu soția.

Alexandrescu se dovedi un comesean agreabil. Povestea tot felul de întîmplări din orașul lor. Lucrase aproape zece ani la secția de moravuri și avusese ocazia să cunoască destule întîmplări picante. Cunoștea cîte ceva din viața Corneliei Răducu — la aproape treizeci de ani fusese de două ori măritată, iar acum trăia cu Spînu, om însurat, cu trei copii.

Programul de music-holl fu același ca în seara în care Radulian venise cu Alexandru Stoian. Barutti își prezentă numărul pentru ultima oară, de aceea, poate, își dădea silința să smulgă cît mai multe aplauze. Fetele, împăunate, cu haine țipătoare, executară cîteva dansuri africane, apoi se răspîndiră printre mese.

„Care o fi Cornelia ?", se întrebă Radulian. Le cercetase pe toate în timpul dansului. „Vopsite" cum erau, semănau perfect și nimeni nu le-ar fi putut deduce vîrsta. Toate erau mici de statură.

La masa lor nu veni nici una. Două dansatoare se aciuiseră la masa unde se aflau doi tineri zgomotoși, iar una se apropie de soții Midlane. Profesorul aplaudă discret, o pofti să ia loc și o servi cu șampanie. Ea luă un biscuit, îl ronțăi încet, zîmbind mereu, bău, apoi se duse la o altă masă. Radulian îi luă seama bine. Fata mergea legănîndu-și șoldurile altfel decît celelalte, care păreau mai puțin trupeșe. „Ei, dar parcă poți să știi cum arată Cornelia în fustele astea !", își zise Radulian.

Profesorul dispăru de la masă pentru cîteva minute. Radulian trase cu coada ochiului. Eveline Midlane scăpase, din greșeală, șervețelul sub masă. Ken se aplecase să-l ridice, dar, cînd se ridicase, se sprijinise de genunchiul femeii. „Ia te uită, nu-și cere scuze", constată, surprins, Radulian

— Ce întîmplare ! mormăi el.

— Adică ? întrebă Alexandrescu.

— Avem masa lîngă niște cunoștințe... Soții Midlane și...

Alexandrescu rîse.

— Păi totul a fost aranjat din ordinul maiorului Bota. Tovarășul căpitan a procurat lista meselor rezervate, i-a prezentat-o și...

— Bota ? Maiorul Bota a venit de la București ?

— Așa se vede treaba... El și cu tovarășul căpitan au făcut planul ca să fiți „cavaler fără frică și fără prihană".

Radulian făcu o strîmbătură.

— Maiorul Bota e omul surprizelor, nu-i așa ? întrebă Alexandrescu.

— Mda... da... Și, care-i, mă rog, planul ? Ce trebuie să fac ?

— La ora unsprezece, cînd pleacă fetele, o să mergem să le întîlnim la „ieșirea artiștilor" și o s-o salvați de insistențele unui bețiv pe Cornelia Răducu.

— Păi... mai sînt doar zece minute, făcu Radulian.

— Atunci... să vină ospătarul !

Ospătarul prezentă nota de plată, cei doi plătiră și se ridicară de la masă. Alexandrescu o luă înainte. Ajungînd afară din bar, constatară că era întuneric beznă și începuse să plouă mărunt.

— Stăm aici pînă auzim scandal. Atunci intervenim, spuse Alexandrescu.

Nu fură nevoiți să aștepte prea mult. La ieșirea în stradă a Corneliei Răducu, un ins, probabil un curtezan refuzat, se repezise spre ea. Fata țipă. Urmă o mică busculadă.

— Acum ! Interveniți și scăpați-o ! spuse Alexandrescu.

Radulian țîșni. Aplică necunoscutului o lovitură peste brațul cu care apucase pardesiul Corneliei. Acesta vru să-l izbească în obraz, dar locotenentul-major făcu o figură de judo, trîntindu-l la pămînt. Fata o luă la goană.

— După ea ! spuse omul căzut la pămînt și Radulian avu impresia că e prada unei iluzii acustice : glasul omului semăna cu al locotenentului Feleagă.

Alergă după Cornelia și o ajunse. Femeia era speriată. Recunoscîndu-l pe salvatorul său, încetini pașii, apoi se opri. Izbucni în plîns.

— Vă mulțumesc ! Vă mulțumesc că m-ați scăpat de bețivul acela...

Radulian încercă să o calmeze, apoi se oferi să o conducă.

— Locuiesc departe. De obicei, vine cineva să mă ia. Dar azi...

— Luăm un taxi, se oferi Radulian. Înainte însă de asta, ce-ar fi să intrăm la restaurantul „Danubiu" ? E încă deschis. Nu v-ar strica un întăritor. Să zicem... un coniac. Haideți...

O conduse cu delicatețe. Fata era frumoasă și, la brațul lui, mergea ca într-o plutire. „Vezi că toate sînt frumușele foc. Să nu te prindă vreuna în plasă", își aminti el cuvintele lui Bota cînd îi dăduse lista cu dansatoarele. Îi veni să rîdă. Privi spre Cornelia. Avea un profil de fetiță.

*

Cornelia își revenise din spaima pe care o trăsese. Mîncase puțin, motivînd că vrea să-și păstreze silueta. În schimb, băuse mai mult decît s-ar fi cuvenit pentru o minionă cu gusturi fine și gesturi de doamnă din înalta

societate, așa cum se străduise să pară în compania unui domn distins, ca Radulian.

Nu îi ascunse, ba parcă se lăuda chiar, că fusese de două ori măritată, îi vorbi de colegele ei de balet care „habar n-aveau de viață", iar într-un tîrziu — se făcuse aproape ora unu — începu să plîngă încetișor pe umărul lui Radulian. Deschise poșeta să-și scoată batista. Radulian zări o hîrtie de douăzeci de dolari. Femeia băgă de seamă.

— Sînt niște bani străini... Știi de unde îi am ? întrebă ea cu glas împleticit. De la un străin. Mi-a... mi-a dat-o că l-am ajutat să cîștige un pariu. A zis pe franțuzește, eu știu... am învățat în școală... că a făcut pariu cu un prieten că-i șparlește din buzunar ceva... fără să simtă Și m-a... m-a rugat pe mine... I-am șterpelit un obiect în timp ce dansam... Un fel de...

Cornelia tăcu. Închise ochii.

— Ce să fac eu cu asemenea bani ? Îi țin ca amintire Ha ! Ha ! N-o să se mai întoarcă niciodată în America. O să-i dea lipsă la apel. Hai iubitule. Mi-e somn și sînt amețită.

Radulian achită nota de plată și ieșiră. Făcu semn unui taxi și o întrebă pe Cornelia unde stă. Aceasta îi răspunse.

— N-ai o cunoștință... Un străin ? îl întrebă ea repede. Să cumpăr cu banii aceia ceva de la un shop. De ce să aștepte americanii banii ? Poate le-or trebui.

— De ce nu l-ai rugat pe cel care ți i-a dat ?

— Nu l-am mai văzut de-atunci... De fapt, îl cunoscusem mai înainte cu două-trei zile. E... e un tip bine. Nu știa boabă românește. Doar franceză ! Zicea că e spaniol, că era brunet, ca arabii. A tot umblat un timp orbecăind prin cameră, voia să bea ceva, pînă ce s-a lovit. A dat cu capul de ușă... Și-atunci a zis un cuvînt urît. Parcă pe românește a zis... S-or fi asemănînd înjurăturile. Spaniola e limbă latină...

Radulian, „cavaler fără frică și fără prihană" asculta cu atenție sporovăiala femeii. Cuvintele Corneliei despicau pîrtii de lumină care se închideau însă repede năpădite de întunericul nesiguranței.

„E clar. Cornelia n-a fost decît o unealtă. Nu are nici o legătură cu banditii", își zise Radulian și îl rugă pe șofer să oprească.

Coborî din mașină, cerîndu-i șoferului să o ducă pe Cornelia acasă.

În lumea legendelor

Marius Negrea îi însoțise pe Daisy, John Sandow și Ken Rowbeam la Horezu și-apoi la Oboga, bucuros că putea să le arate frumusețile turistice din zonă, să le vorbească despre ceramica de Horezu și despre bogatul folclor românesc.

Grigoraș, șoferul mașinii, le promisese că îi va duce la un bătrîn olar care știe cîte ceva despre „Poiana ielelor" pe care o căutau străinii. Vizitară mai întîi mănăstirea Horezu, deoarece Daisy nu fusese acolo niciodată; Sandow și Rowbeam stătuseră uneori zile întregi la mănăstire. Plăcut impresionată de „Foișorul lui Dionisie" și de celelalte acareturi ale Horezului, Daisy își făcuse o mulțime de schițe.

Serviseră masa la mănăstire. Abia pe la ora trei plecară spre Oboga. Grigoraș îi condusese la un meșter, Ion Fulga, care îi primi cu deosebită plăcere și le arătă colecția sa de oale și ulcioare.

— Parcă-s figurine, statuete stilizate, spuse, la o vreme, Daisy, interesată în cel mai înalt grad de modelele prezentate.

Erau acolo vase folosite la nunți, unele cu pereții ornați cu figurine ce reprezentau animale, îndeosebi șerpi.

— Vasele astea îmi amintesc de „jarele" Cretei minoice, spuse Ken. Pereții lor sînt împodobiți cu animale marine. Uite, ăsta seamănă cu celebrul „vas cu caracatiță" descoperit de Gurnia. Iar astea mici, cu pereții fragili, îmi amintesc de ceramica de Camares, celebră în Creta...

— Ceramica este o artă de milenii. S-ar putea ca tracii, pe care unii autori îi consideră primii stăpîni în Peninsula

Balcanică, să-i fi influențat pe cretani, spuse Marius. Dealtfel, am citit o carte interesantă, a lui Nicolae Densușianu, care lansează teoria că tracii au fost strămoșii tuturor popoarelor sud-europene... Teoria a fost reluată și de eruditul profesor Iosif Constantin Drăgan...

Marius Negrea citise nu de mult aceste teorii, de aceea îi plăcea să le evoce. O urmărea pe Daisy. Aceasta mîngîia ulcioarele, de parcă ar fi fost ființe vii. Unele semănau cu berze, cu păsări de curte, păsări fantastice, cai înaripați, cu femei ce duc poveri pe cap.

— Explicați-i domnișoarei, interveni bătrînul olar, care nu pricepea o boabă din ceea ce vorbeau străinii, dar care era încîntat de interesul arătat pentru obiectele de lut ars — că vasele sînt socotite niște ființe. Orice vas are „cap", care se termină printr-o „buză" ce înconjoară „gura", cu „plisc" sau „cioc". Capul stă pe un „gît", așezat pe „foale" sau „pîntece" : pentru a nu se clătina, vasul are o rezemătoare, „fundul", iar pentru a-l apuca — are „braț" sau „toartă". Ulcioarele au „țîță" prin care bei. Ați ascultat vreodată cum sună un vas ? Fiecare are glasul lui.. Și fiecare spune ceva cînd îl lovești. Dar cine poate să înțeleagă ce zice ? Se povestește că pe vremea domnitorului Brîncoveanu ar fi venit un trimis al sultanului. Domnitorul avea o bărdacă al cărei glas îl înțelegea numai el. Și cînd au ciocnit, oala din care bea domnul ar fi zis : „E viclean, e viclean". Cînd ar fi ciocnit iar, ar fi grăit : „Otravă în inel, în inel". Iar apoi „Vrea să te otrăvească". Iar domnitorul ar fi cerut arnăuților să smulgă inelul turcului și au găsit otrava. Și a dat ordin să-l scurteze pe turc de cap.

Bătrînul făcuse o pauză, apoi strigase la un nepot.

— Mituș, mă Mituș taică, ia adu niște vin în oala de botez, că ulcioraşe am eu aici. O să beți fiecare din alt vas, se adresă el oaspeților. Sînt curate, că le ținem cu capul în jos de frica Sîn Toaderilor. Ferească-ne Dumnezeu de Sîn Toaderi. Noi, olarii, le știm de frică !

— Ce-s acești Sîn Toaderi ? întrebă Daisy, și Negrea traduse.

— În zilele ce vin după Sfîntul Toader, începu bătrînul, femeile nu au voie să meargă la moară, să țese sau să

coasă. Cine calcă opreliştele, o păţeşte! Sfîntul Toader are niște cai năzdrăvani, cai albi, Sîn Toaderii, care-i calcă în picioare pe cei ce nu respectă datina. Se zice că, odată, o fată harnică s-a dus, totuşi, la moară, într-o zi cînd nu era voie. Sîn Toaderii s-au luat după ea. Fata a fugit pe o cărare ştiută numai de dînsa şi, ajungînd acasă, s-a închis. Caii albi au venit, dar n-au putut intra, că uşa era încuiată. Şi-atunci au cerut ajutorul oalelor, dar toate erau cu gura în jos, şi deci nu puteau coborî de pe policioară să deschidă. De aceea femeile de pe la noi pun oalele cu gura în jos de îndată ce le spală...

— Ce legendă frumoasă! exclamă Daisy.

— Cu atîtea legende rămîne însă vinul nebăut, încheie Marius şi ridică ulcioraşul. Ciocniră şi băură.

— Ce ţi-a zis ulciorul tău? întrebă, în şoaptă, Daisy, privindu-l pe Marius în ochi. Al meu a spus: „Te iubesc". Dar numai cînd am ciocnit cu tine...

Negrea zîmbi încurcat. I se păruse că John auzise cuvintele ei.

— Telegarii lui Sîn Toader nu-s o plăsmuire, ţinu să spună bătrînul olar, după ce umplu iarăşi ulcioraşele.

— Cum aşa, nea Ioane?

— Păi da! Pot fi văzuţi în fiecare lună, într-o anumită noapte, cum joacă într-o poiană mai sus de Horezu, în munte. Îi zice „Poiana ielelor", sau „Poiana Sîn Toaderilor".

Ultimele cuvinte avură efectul unui trăsnet din senin. John fu primul care exclamă:

— Ce a spus? Ştie de „Poiana ielelor"? Explicaţi-mi! Vă rog!

Ken şi Daisy erau la fel de curioşi.

— Sigur că ştiu unde se află, răspunse bătrînul. Dar e de mers, nu glumă. N-am mai fost pe acolo de vreo douăzeci de ani. Dar ştiu unde e. O să-i spun tovarăşului Grigoraş, care-i de pe la noi, cum se ajunge acolo. Iar dacă va fi nevoie, o să-l rog pe un fin de-al meu să meargă cu dumneavoastră...

Ken şi John erau numai ochi şi urechi. Daisy avea obrajii în flăcări.

— Vom găsi comoara! John! spuse ea. Sînt sigură că o vom găsi...

Se lăsase înserarea cînd porniră spre șantier. Bătrînul olar le dăruise ulcioarele din care băuseră.

În mașină discuțiile despre arta meșteșugarilor din Oboga continuaseră. Marius voia cu tot dinadinsul s-o uimească pe Daisy cu cunoștințele sale.

Daisy își strecurase mîna în mîna lui și-l asculta cu atenție. Ken moțăia. John se instalase lîngă șofer și privea în negură, visînd, probabil, la fabuloasa „Comoară a lui Brîncoveanu".

— Astă seară voi veni la tine, auzi Negrea șoapta Daisyei.

Postăvaru îl anunță pe Marius Negrea că telefonase Radulian.

— Voia să te vadă. Probabil că o să te sune mîine.

— Mulțumesc, murmură Negrea. O să-i dau o veste interesantă. Sîntem pe drumul cel bun și se pare că în curînd vom descoperi „Poiana ielelor". La revedere.

Spuse „noapte bună" și celorlalți care se aflau în hol și urcă spre camera lui. Pe scară se întîlni cu soții Midlane și cu Ken, care plecau în oraș „Se duc, probabil, la bar, își zise Marius.

Ajunse în camera lui, își pregăti patul, puse ordine în lucruri, apoi își privi ceasul. „Mda. Frumos acest cadou al doamnei Midlane, își zise el, așezîndu-l pe noptieră. Dacă nu stăruia Daisy să-l primesc, aș fi refuzat-o. Ar trebui să mă revanșez. Să-i ofer și eu ceva. Poate cîteva piese de ceramică. Ia să-mi amintesc : ce i-a plăcut mai mult fetei din obiectele arătate de moș Ion Fulga ?"

Auzi o ușoară ciocănitură în ușă și, înainte de a răspunde, in încăpere intră Daisy. Era îmbrăcată într-un capod de mătase japoneză. Se așeză pe pat și își sprijini bărbia în palme, privind țintă spre Marius.

— Știi de ce am venit ? întrebă ea, calină.

Marius ridică din umeri.

— Să-ți spun că ești... delicios. M-au uimit cunoștințele tale privitoare la ceramică...

— Ceramica românească, Daisy. Să fie clar : habar n-am de ceramica minoică, incașă, etruscă sau... Cunosc unele lucruri fiind vorba de țara mea, de folclorul nostru...

Tînăra zîmbi. Îi plăcea modestia lui Marius, iar felul în care se exprima semăna a disculpare. Întinse mîna și-l atrase spre ea, obligîndu-l să se așeze pe pat. Apoi îi mîngîie părul.

— Știi că am început să lucrez la portretul tău ? De aceea... am nevoie să te văd cît mai mult și cît mai des. Noapte bună !

Zicînd acestea, se aplecă spre el și îl sărută, apoi sări în picioare și se îndreptă spre ușă.

— De fapt, nu pentru portret vreau să te văd, spuse ea, ci pentru că îmi placi. Îmi placi mult, vikingule !

Ieși grăbită, de parcă i-ar fi fost teamă că Marius o să alerge să-i taie calea. Profesorul Negrea nu știa ce să mai creadă despre dînsa.

Deodată, se auzi o ciocănitură în ușă.

— Intră ! strigă Negrea.

Era șoferul, Nea Grigoraș, care-l anunța că este chemat la telefon.

— Cine mă sună la ora asta ? se întrebă, cu glas tare, Negrea. Tocmai voiam să vorbesc cu dumneata, nea Grigoraș. Poate știi vreun ceasornicar bun. Ceasul meu rămîne în urmă cu două-trei minute în douăzeci și patru de ore Ai văzut ce ceas am ? L-am primit cadou...

Luă ceasul de pe noptieră și-l dădu șoferului. Acesta îl privi cu multă curiozitate. Între timp, Marius se îmbrăcase și își pusese un halat pe el.

— Așteaptă-mă, nea Grigoraș. Mă duc la telefon !

Coborî scările în goană. Luă receptorul care se afla pe masă și se prezentă.

— Marius Negrea la aparat.

Nu auzi nici o voce.

— Alo ! Alo ! Alo ! E cineva pe fir ? Alo !

Bătu în furcă, dar nu auzi nici o voce. Închise și începu să urce încet scările, privind peste umăr la telefon. „Poate că sună iar". Dar telefonul rămase mut.

— Nu mai era nimeni, nea Grigoraș, spuse Negrea. Cine m-o fi chemat ? Era glas de bărbat sau de femeie ?

— De femeie, domnule profesor. Dar, nu vă necăjiţi! Dacă are vreun interes mai acătării, o să sune din nou. Am cercetat ceasul. E a întîia !

— Să ştii că nu întîmplător ţi l-am arătat. Te-am auzit mai zilele trecute că te pricepi la radio şi la ceasornicărie.

— Lăsaţi-l la mine pînă mîine, domnule profesor. Îl aranjez eu la avans. Aveţi încredere ?

— Cum să nu ! Acum... aş vrea să te întreb în legătură cu „Poiana ielelor". Crezi că există o asemenea poiană ?

— Păi sigur ! spuse Grigoraş, privind ceasul profesorului. O să-i mai fac o vizită bătrînului Fulga şi o să mă lămuresc unde se află precis această poiană. Văd că v-a prins şi pe dumneavoastră gîndul comorii...

În noaptea aceea Marius Negrea se visă într-o poiană în care nişte pitici dansau în jurul unei fete adormite — crăiasa ielelor. În apropierea ei se aflau nenumărate coşuri pline cu pietre preţioase, pesemne din „Comoara lui Brîncoveanu".

Ipoteze şi iar... ipoteze

Maiorul Bota asculta raportul lui Radulian şi, potrivit obiceiului, îşi trecea mîna prin părul alb, vălurit.

— Ai o „recoltă" bogată, arheologule, spuse el, la sfîrşit.

— Pentru mine e clar, tovarăşe maior, că această femeie, Cornelia Răducu, a luat filmul. Din păcate nu ştie sau nu vrea să spună cine a „premiat-o" pentru acest fapt. Individul n-a mai revenit. Avem încă un indiciu. Fata îl cunoaşte pe un tînăr care se numeşte Nicolae Grecu.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi în cameră intră... locotenentul Feleagă, care salută respectuos.

— Mort a fost şi a înviat, pierdut a fost şi s-a aflat ! zise Savu, în glumă.

— Păi să ştii că nu eşti departe de adevăr ! exclamă Bota şi trase cu ochiul spre Feleagă.

— Aseară ai fost în „încăierarea" aceea, spuse Radulian.

— Dacă am primit ordin, spuse Feleagă.

— Ei hai, gata, gata ! Prea multă efuziune pentru o simplă revedere ! În scurta mea călătorie la București am avut tot timpul o nedumerire : de cînd stătea bomboana aceea pe harta de sinteză din seiful roșu ?

Locotenentul-major deschise ochii larg. Ce voia să spună Bota ?

— Cine și-a serbat de curînd ziua ?

— Păi se poate afla ușor, tovarășe maior. V-am dat lista cu tot personalul întreprinderii. În dreptul fiecăruia e scrisă ziua de naștere, funcția și de cît timp lucrează în Întreprinderea de prospecțiuni geologice. Așa că...

— Tocmai că am aflat. Sînt vreo trei : două femei și un bărbat.

— Voi culege eu date despre ei, tovarășe maior, se oferi Feleagă.

— Și, încă ceva, continuă Bota. Am cercetat lista celor care și-au rezervat mese la barul „Motanul sașiu". Măi, ce denumiri au găsit cei de la trustul cîrciumilor din acest oraș ! „Motanul sașiu", restaurantul „Încurcă lume"... Au imaginație, nu glumă ! Dar să revenim la listă... Printre cei prezenți în seara cînd ai fost cu Stoian se afla și... directorul întreprinderii, inginerul Tudose — cu patru persoane.

— Credeți că... ?

Bota își ciupi obrazul stîng și Radulian înțelese că întrebarea lui era inoportună.

— Pînă aici, toate sînt clare ? întrebă maiorul.

— Eu am o... o neclaritate, spuse Radulian. După cîte am înțeles de la Mona Stoian soțul ei a fost evacuat la București... Ați fost cumva cu el ? Și-a revenit ?

— Toate la timpul lor, Raduliene ! Dacă mai pui însă întrebări... copilărești, îmi schimb impresia despre... arheologi. Păi dacă își revenea... mai aveam nevoie să ne batem capul cu prinderea banditilor ? Mai important mi se pare faptul că s-a descoperit „Poiana ielelor"...

— De unde ați aflat ? întrebă Radulian, surprins.

— Iată încă o întrebare nepotrivită, arheologule. Te rog să iei legătura cu profesorul Negrea și să ții aproape, cum se zice în armată. E clar ? Și-acum, să rezumăm faptele. Vrei să faci dumneata acest oficiu ? Dar fără comentarii...

Lui Bota îi plăcea ca Radulian să recapituleze întîmplările și să-l asculte în tăcere. De fiecare dată, descoperea aspecte noi...

— Să începem cu călugărul asasinat, călugăr care a venit de la Athos. Numai că recomandarea către Istafie n-a fost scrisă de acel călugăr de la Neamț. Cine l-a ucis și de ce ? De ce hainele lui „civile" au fost aruncate în Olteț ? Spera, asasinul, să găsească ceva în geanta de voiaj, apoi, dîndu-și seama că nu-i folosește... ? O curiozitate : pantofii din geanta de voiaj erau murdari de noroiul din peșteră. Să fi intrat călugărul în pantofi și apoi să-și fi pus bocancii ! Și o coincidență : profesorul Midlane poartă pantofi grecești, de același tip cu ai călugărului. E drept, marca „Olympos" e renumită în Europa... Deocamdată, atît despre călugăr...

— Dar numărul acela... ? murmură Bota.

— Am uitat ! În buzunarul de ceas de la pantaloni s-a găsit cifrul seifului roșu. Probabil că a fost pus acolo de ucigașul monahului pentru a induce în eroare cercetările. În același timp. la Întreprinderea de prospecțiuni geologice, Gheorghe Stoian, folosindu-se de un permis fals...

— „Cu punctuleț", îl corectă Bota. Așa zice Balotă.

— Deci cu acest permis intră, fotografiază sau nu... Aparatul dispare, cu sau fără film. În buzunarul rănitului se găsește alt film care la developare se dovedește nefolosit. Cineva îl caută totuși, i-l cere lui Alexandru Stoian, căruia îi este subtilizat de Cornelia Răducu. Dar ea nu știe cine e individul cu „pariul"... Și pista se înfundă. Al doilea „atentat" la hartă demonstrează că nu s-a realizat nimic prima oară... Nici o pistă... Doar o pietricică „ucigașă"...

Radulian privi întrebător spre șeful său.

— Da. Există o legătură, continuă Bota : „omul cu umbrela" l-a atacat pe Gheorghe Stoian, dar nu l-a ucis. Cineva vrea ca Stoian să nu se mai trezească. Atentat la spital. Pe geam s-a aruncat cu ajutorul unei pietricele o

substanță... aceeași cu care a fost „anesteziat" și Tomescu, șeful biroului special... Și-acum, întrebările : cine l-a atacat pe Gheorghe Stoian ? Cine l-a „cumpărat" pentru acea faptă ?... Ce hram poartă soția lui în această afacere ? Dar fratele său ? Ce rol au „Cercetătorii de la Poieni" ? Cine a telefonat doctorului la spital, cerîndu-i ca „spionul" să fie lăsat să „crape" ? Cine era femeia de la telefon ? Cine i-a dat bani lui Stoian ca să acopere frauda din avutul obștesc ? Ce fel de om a fost Gheorghe Stoian înainte de a deveni petrecăreț, bețiv, cheltuitor ? Ce i-a schimbat atitudinea ? Există vreo semnificație în faptul că Midlane și călugărul purtau pantofi „Olympos" ? Au vreun amestec străinii de la Poieni în toate aceste întîmplări ?

Bota făcu o pauză.

— Să continui cu întrebările ? Cred că pot fi formulate încă multe altele. Cînd, oare, vom afla toate răspunsurile ? Din păcate, cursa pe care am întins-o alaltăieri n-a dat rezultate, deși s-a făcut tam-tam.

— Alaltăieri ? întrebă, mirat, Radulian.

— Da. Cînd l-am transportat la București pe bolnav. Totul a decurs fără incidente... Asta mă îngrijorează... Așteptam să fie... atacat.

Radulian ridică din umeri. Era nedumerit: „Iar îmi servește o... bombă", gîndi el.

— Ei, dar avem un divertisment. Poate se găsește „Comoara lui Brîncoveanu", făcu Bota, zîmbind ironic. Radulian : vei face o vizită la șantier. Feleagă — vei culege date despre cei trei care și-au aniversat ziua de naștere și despre invitații directorului întreprinderii, inginerul Tudose. Eu voi face o vizită la întreprinderea cu pricina. Vreau să vorbesc cu Tomescu și cu inginerul șef. Cine poate ști de unde sare iepurele ?

Inginerul Grecu terminase schița la care lucrase toată dimineața la masa de restituție și se ridică să se dezmorțească. Făcu cîțiva pași prin încăpere, apoi se opri în dreptul geamului și privi visător spre clădirea ce se construia, ca o anexă a întreprinderii.

Telefonul sună strident, trezindu-l din reverie.

— Alo ! Da, eu sînt ! Ce s-a întîmplat, Niculi ? întrebă el, recunoscînd vocea fiului său.

Inginerul era totdeauna bucuros cînd îi telefona băiatul, care nu locuia cu el. După moartea soţiei copilul fusese luat de bunici. Venea uneori să-l viziteze. În ultima clasă de liceu, Nicu se înhăitase cu nişte derbedei şi refuzase să înveţe pentru facultate. Fusese luat militar şi după lăsarea la vatră intrase la o fabrică, unde se calificase strungar. Un an mai tîrziu reuşi totuşi la politehnică şi acum urma cursurile la seral.

— Nimic deosebit, tată. Voiam să ştiu ce mai faci.

— Păi, toate sînt bune...

— Niscai timbre se mai pot găsi prin parohia ta ?

— Desigur. După cîte ştiu, ţi s-au rezervat cîteva. Vrei să treci diseară pe la mine să ţi le dau ?

— Bine. Voi veni. Dar după nouă şi jumătate. La revedere !

Inginerul Grecu lăsă receptorul în furcă şi sună de trei ori. În uşă îşi făcu apariţia o tînără femeie, de statură potrivită, blondă cu ochii mari, albaştri.

— Vă ascult, spuse ea, zîmbind discret.

— Luci, iată aici lista celor care pleacă la tratativele de la Milano. Te rog să o baţi în două exemplare.

Tînăra femeie privi lista şi tresări, plăcut surprinsă.

— Deci... şi eu ?

— Da. Avem nevoie de o translatoare pentru engleză şi italiană. Tu ştii aceste limbi. Propunerea a venit din partea directorului general. Te-a lăudat de-ai fi zis că e îndrăgostit de tine...

— Eşti gelos, Radule ?

— Dacă tu crezi că aş avea motive..., zîmbi el obosit.

— Mai ştii ? ! făcu ea, calină şi se aşeză pe scaunul aflat în faţa biroului inginerului. Îşi apăsă palma peste pleoape, apoi zîmbi în silă : S-ar putea să ai o părere rea despre mine... Şi asta pentru că...

Inginerul întinse mîna şi o sprijini, delicat, pe braţul ei.

— Am cele mai frumoase impresii despre tine, spuse el. După moartea soţiei am fost ani de zile un însingurat... Şi poate că aş fi rămas la fel, dacă acolo, în Grecia...

Luci Armeanu zîmbi îmbunată. Știa la ce se referea bărbatul care-i mîngîia cu duioșie mîna și care se apropia de cincizeci de ani... Fuseseră împreună în Grecia să negocieze vinderea unor utilaje de foraj minier. La sfîrșitul tratativelor, într-o duminică, vizitaseră Delfi, ca oaspeți ai firmei cumpărătoare. Porniseră înainte de a se lumina. Cînd răsărise soarele erau deja lîngă coloanele în ruină ale templului lui Apolo, iar stîncile din spatele locului unde se aflase, cîndva, oracolul, păreau învăpăiate, alcătuind o uriașă oglindă reflectoare. „Voi face profeții, spusese Luci Armeanu, așezîndu-se pe o piatră și încercînd s-o imite pe Pitia. Dați-mi apă din fîntîna Castalia și o să vă citesc gîndurile". Fiecărui membru al delegației române îi făcuse o prezicere încîlcită. Lui Radu, care se lăsase în voia jocului numai la insistențele celorlalți, îi pusese mîinile pe umeri și, tot cu ochii închiși, îi spusese : „Peregrinule, gîndul ți se va lumina și vei vedea-o pe Palas Athena, cea cu ochii de pară. Dacă o primești, se va bucura. Dacă n-o primești, te vei bucura..." În seara zilei, după ce vizitaseră ruinele Tebei, dormiseră într-un hotel din orașul Levadia, de la poalele Parnasului. Inginerul ațipise, cînd auzise o ciocănitură ușoară în ușă. Deschisese. În rolul Pitiei, Luci înaintase cu ochii închiși. „Sînt Palas Athena, cu ochii de pară...", Crezînd că-i o glumă, Radu privise în lungul culoarului așteptînd să apară și ceilalți din grupul lor. Dar culoarul era gol. „Dacă o vei primi, se va bucura...". Inginerul Grecu nu știa ce să creadă. Îi plăcea Luci Armeanu. O știa de cînd fusese angajată în serviciul lor, cu patru ani în urmă. „Mi-ești drag, auzise pe neașteptate, glasul tinerei femei, care renunțase la rolul Pitiei. Crede orice despre mine, continuase ea, gata să plîngă. Sînt singură, ca și tine. Soțul meu m-a părăsit de mulți ani..." În noaptea aceea se împlinise prorocirea Pitiei. Poate că Palas Athena se bucurase, dar, de atunci, inginerul Radu Grecu nu mai avusese liniște. Puritan, sever cu sine însuși, se socotea vinovat de această legătură pe care nu putea să o oficializeze. Avea totuși o mîngîiere : Nicu, pasionat filatelist, găsise în Luci Armeanu, care se pricepea la timbre, o sfătuitoare. Lucrînd la biroul de re-

lații cu publicul, ea putea, totodată, să-i procure cu ușurință timbre străine, dezlipindu-le de pe plicurile care soseau din toate colțurile lumii.

...Femeia se ridică în picioare, dar el o sili, delicat, să se așeze.

— Am cele mai frumoase impresii despre tine. Și îmi pare bine că te înțelegi cu Nicu. Regretul meu e că nu ești o femeie liberă.

— Încă...

— Încă liberă. Dar, poate că lucrurile se vor aranja. Și-acum, te rog să mă asculți. Nicu mi-a telefonat și vrea niște timbre. I-am promis pentru astă-seară, știind că i-ai strîns cîteva.

— O, le am la mine. Sînt splendide ! Stai să ți le arăt !

Luci ieși și reveni peste cîteva clipe. Înșiră pe masa de restituție cîteva timbre ce reprezentau tablouri renumite de la galeriile de artă din Dresda. Pentru a le vedea mai bine, adusese și o lupă. Cercetară, rînd pe rînd, timbrele. Erau deosebit de frumoase. Inginerul privi îndelung un tablou de Valesquez, apoi unul de Murillo. Îi plăcea arta spaniolă.

— Sînt grozave ! De unde le ai, că doar nu toate vin pe plicuri !

— Asta-i secretul meu, spuse Luci. E drept, nu toate le am de pe plicuri. Dar nu uita că sînt filatelistă și eu... Fac schimb de timbre. N-ai vizitat niciodată cercul de filatelie din oraș. Ai avea ce să vezi. Într-o zi, cînd vei avea mai puțin de lucru, o să aduc niște timbre deosebit de interesante. Ai auzit de timbre feerice, stereoscopice ?

— Nu...

— Sînt făcute astfel încît lumina unui anumit bec conferă adîncime imaginilor. O să-ți arăt. Am un asemenea bec acasă. Cînd mă vei vizita...

În clipa cînd spunea aceste cuvinte, secretara intră și-l anunță pe maiorul Bota. Inginerul îl întîmpină cu obișnuita-i curtoazie.

— Sînteți filatelist ? întrebă maiorul, văzînd timbrele.

— Fiul meu..., răspunse inginerul, cu glasul unui om care se scuză. Iar tovarășa Armeanu îi procură, uneori,

timbre. De pe scrisorile care ne sosesc din străinătate. Să vă prezint : tovarăşa Armeanu de la relaţii cu publicul şi tovarăşul maior Bota.

— Mai aveţi nevoie de mine ? întrebă Luci Armeanu, strîngînd timbrele împrăştiate pe masă.

— Nu.

*

După plecarea ei, Bota şi inginerul şef discutară cîteva probleme de serviciu : cum este asigurată paza întreprinderii şi cine are acces la anumite documente. Maiorul ceru referinţe despre Tomescu... În cele din urmă îi adresă o întrebare care-l puse în încurcătură pe Grecu.

— Spuneţi-mi, tovarăşe inginer, credeţi că Gheorghe Stoian a putut fotografia harta aceea ?

— Tocmai voiam să discut cu dumneavoastră această problemă, tovarăşe maior. Eu am intrat primul în „laboratorul" cartografului şef. Camera are perdele negre la geamuri. Aceste perdele erau trase.

Pe chipul lui Bota se putea citi un interes crescînd.

— Nu ştiu cum ar fi putut fotografia..., murmură inginerul.

— La lumina electrică.

— Da. Dar din cauza furtunii, curentul se întrerupsese. Cel puţin aşa am constatat cînd am intrat în acest „laborator".

— Interesant ! făcu Bota. Asta nu exclude posibiltatea ca fotografia să se fi făcut pe bază de infraroşii...

Fu rîndul inginerului să-şi manifeste curiozitatea şi interesul :

— Poate că de aceea, la developarea obişnuită, pe film nu s-a găsit nimic. Mă refer la filmul aflat asupra rănitului...

— Filmul s-a developat fracţionat. O parte... ca pentru infraroşii. Şi... tot nimic ! Asta mă face să cred că Stoian nu şi-a putut îndeplini „misiunea".

— Este şi impresia mea, tovarăşe maior.

— Spuneţi-mi, tovarăşe inginer, cînd lucraţi la asemenea schiţe — Bota arătă spre masa de restituţie — vă luaţi măsuri de siguranţă ? Ce cuprinde schiţa ?

— Ultimele date privind prospecțiunile. Sigur că iau măsuri. În primul rînd, nu ies din birou, apoi, dacă am oaspeți, acopăr harta...

Bota își ciupi obrazul, semn că ceva îl deranja. Își țuguie buzele, închise ochii, apoi răspunse cu vioiciune :

— Mda. Credeți că pot să-l văd pe tovarășul Tomescu ? E la serviciu ?

— Desigur ! A zis că se simte bine și... Vă rog, vă conduc eu...

Îl găsiră pe Tomescu în biroul său. Ghișeul era deschis. Inginerul îi ceru să deschidă ușa și intră împreună cu Bota.

— Cum vă simțiți, tovarășe Tomescu ? întrebă maiorul.

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare.

— Ceva nou ?

— Nou ? Nimic, tovarășe maior ! Dar... sînt și cu îngîndurat. Credeți... credeți că cineva a umblat la... seiful roșu ?

— Dacă bomboana era la locul ei..., glumi Bota, atunci n-avem de ce să ne temem...

Tomescu zîmbi abia perceptibil.

— I-am și spus tovarășei Luci că o s-o țin ca amintire pînă la anu', cînd și-o serba iarăși ziua, o să tot glumim pe chestia asta...

— Spuneți-mi, tovarășe Tomescu, n-ați remarcat nimic deosebit, înainte de leșinul acela ? Iată de ce vă întreb : sînt convins că n-ați fost la spălător. Prosopul era uscat... N-ați auzit vreun zgomot deosebit ?

— Nu... Nu-mi amintesc...

— Mulțumesc și... multă sănătate. Cred că ați schimbat cifrul, nu-i așa ?

— Desigur, desigur, spuse inginerul șef.

— Nu de alta, dar pe cel vechi îl știam și eu. 81.91.5.

— De... de unde l-ați aflat ? Vi l-a spus tovarășul inginer ? întrebă Tomescu.

— Nu. L-am văzut eu... Cînd ați deschis seiful, n-ați rotit discurile... Asta e tot. Bună ziua. Și încă o dată : multă sănătate !

Tomescu rămase cu gura căscată.

În sfîrşit... „Poiana ielelor"

Soarele răsărise de mult, dar căldura pe care o răspîndea era încă firavă. Din albia Olteţului se ridicau aburi uşori. Peste sat mai stăruia o pîclă pe care razele soarelui o destrămau anevoie.

Marius Negrea se afla în capul satului unde îi aştepta pe cei doi copii — Ovidiu şi Sebastian — cu care voia să viziteze iarăşi peştera Polovragi. De la descoperirea aceea înfricoşătoare trecuse mai bine de o săptămînă şi Negrea voia, prin această excursie, să înfrîngă aversiunea copiilor pentru peştera care altădată le fusese atît de dragă.

Primul care sosi fu Ovidiu — „Albăstrel". Sebastian sosi mai tîrziu, dar se scuză că trebuie să meargă cu mîncare la tatăl său, care era dus la coasă.

— Bine, Sebastian, spuse Negrea. O să mergem la peşteră doar noi doi, adică eu şi Ovidiu.

Abia plecase Sebastian că dinspre şantier se apropie în mare grabă maşina condusă de Grigoraş. Ajungînd în dreptul lui Marius, opri. Portiera din dreapta se deschise şi profesorul Negrea auzi glasul Daisyei :

— Marius ! Hai ! De cînd te căutăm ! Mergem la „Poiana ielelor" să descoperim comoara. Urcă în maşină !

Profesorul Negrea se dezmetici cu greu. Fusese luat prin surprindere. Nimeni nu-i spusese că va avea loc o expediţie la „Poiana ielelor". Şi doar cu o seară înainte vorbise cu Daisy !

— Hai ! Urcă ! îl îndemnă iarăşi tînăra.

— Păi..., bine, merg. Dar aş putea să-l iau şi pe puştiul acesta ?

— Desigur ! Mai ales că are ochii albaştri. Iar eu... mă dau în vînt după ochii albaştri. Urcaţi !

În maşină se aflau Ken Rowbeam, John Sandow, Daisy şi, spre surprinderea lui Negrea, — George Postăvaru, care ţinuse să vină şi el, spunînd că merge nu atît pentru că ar fi crezut întru totul în legenda comorii lui Brîncoveanu, ci pentru a se plimba într-o zonă în care nu fusese pînă atunci. Ovidiu luă loc în dreapta fetei.

— Ce băiat frumos ! spuse Daisy, mîngîindu-i părul blond. Ştii că îţi seamănă ? se adresă ea lui Negrea. Poate

că de aceea îmi place de el. Nu te uita așa speriat la mine ! Ken și John nu vă strîmbați așa ! Amîndoi sînteți prea bătrîni pentru mine ! Și trebuie să recunoașteți că nu v-am încurajat deloc !

— Aici ai dreptate, spuse Ken, zîmbind.

— Niciodată nu trebuie să te încrezi în femei, spuse sentențios John și izbucni în rîs. Te trădează cînd crezi că ești mai stăpîn pe situație. Eu credeam că am șanse...

Marius era încîntat să constate că toate bănuielile lui în legătură cu John sau Ken erau neîntemeiate. Gelozia lui nu-și avea justificare. Înainte de a intra în Horezu, Marius se adresă lui Ken :

— Cum zice hrisovul acela, domnule Rowbeam, despre poziția comorii față de ctitoria lui Brîncoveanu ?

Cel întrebat scoase de la piept articolul apărut în buletinul editat de „British Museum". Marius citi versiunea românească :

— *...Și se află această comoară la răsărit de monastirea pe care... Brîncoveanu a dăruit-o cu icoane pe zîduri și cu un policandru... la trei ceasuri de mers spre soare-răsare... apoi spre miazănoapte, și mergi cam jumătate de ceas prin brădet, avînd în față vîrful cel mare al muntelui. Acolo e... „Poiana ielelor"*... Ce zici, nea Grigoraș, seamănă locul descris aici cu cel pe care ți l-a indicat bătrînul Fulga ?

— Păi... știu eu ? Parcă da ! De la mănăstirea Horezu se merge spre răsărit, pe un drum forestier. Cu mașina îl parcurgi în mai puțin de o oră. Pe vremea cînd s-a scris hrisovul acela s-or fi făcut trei ceasuri, că mergeai pe jos... Apoi, e drept, urci printr-un brădiș, pînă la „Poiana ielelor", care-i ascunsă lîngă piciorul muntelui...

— Înseamnă că informațiile bătrînului Ion Fulga sînt bune. S-ar putea să avem șanse...

— Dar cu ce căutăm comoara ? Înainte vreme erau oameni care se specializaseră în meseria aceasta. Aveau cică o crenguță de corn sau de alun, pe care o înfigeau în pămînt, apoi o făceau să sune... Îi descîntau și nuiaua începea să zumzăie. Alții, se zice, aveau o piatră fermecată care își schimba culoarea cînd te apropiai cu ea de locul unde era îngropată comoara...

— Ce zice ? întrebă Daisy, curioasă.
Marius Negrea îi traduse.

— O ! Interesant ! Foarte interesant ! exclamă ea. Numai că John nu are nevoie de astfel de „instrumente" rudimentare. Așa e, John ? El are un aparat modern, pe care l-a adus cu dînsul...

— Iată-l aici ! spuse John, mîndru că poate să le descrie aparatul. Funcționează pe bază de computer... E o piesă excepțională, dar, din păcate... nu e nici el prea precis. Gîndiți-vă ce s-ar întîmpla dacă ar lucra fără greș : posesorul unui asemenea aparat ar fi cel mai bogat om din lume. Ar descoperi toate comorile...

— Dacă ar ști, aproximativ, locul unde să caute, interveni Ken.

— Chestia cu comoara e... un divertisment, spuse Daisy.

— Pentru mine — nu ! se oțărî John. Eu am investit forțe, nervi... și mașina mea, pe care am chinuit-o pe terenul acesta accidentat.

— Bine, bine ! De acord. Pentru tine, povestea e adevărată. Fie precum spui! declară, cu solemnitate prefăcută, Ken.

— Așa au fost luați în derîdere toți marii descoperitori, murmură, cu năduf, John Sandow și își vîrî aparatul în geanta de culoare neagră, care îi servea la transport.

Ovidiu înțelegea cîte ceva din cele ce vorbeau străinii. Făcea engleza de vreo trei ani. „Comoara lui Brîncoveanu" constituise adeseori subiectul de predilecție al colegilor săi și al discuției cu profesorul Negrea.

— E timpul, cred, să vă dau o explicație, spuse, pe neașteptate Marius Negrea. Denumirea „Poiana ielelor" nu este întîmplătoare. Și iată de ce : se spune că acolo unde se găsesc comori ascunse apar, din cînd în cînd, limbi de flăcări, care joacă la suprafața pămîntului. Tradiția populară spune că nu e voie să privești aceste flăcări pentru că s-ar putea să rămîi orb. Nu trebuie să te apropii, pentru că au o putere miraculoasă și rămîi olog.

— Atunci înseamnă că sîntem pe drumul cel bun ! exclamă John. Dacă găsim „Poiana ielelor"...

— O găsim cu siguranță ! spuse profesorul Negrea.

— Toată lumea e cuprinsă de frenezie ! Vom găsi comoara ! decretă Daisy. Sînt sigură că există, fiindcă nimeni nu se îndoiește !

Ken se întoarse spre ea :

— Dictonul era „Dubita, ergo sum" — „Mă îndoiesc, deci exist" ! Văd că tu l-ai schimbat.

Ajungînd la capătul drumului forestier. Grigoraș opri.

— De aici înainte trebuie să mergem pe jos, spuse el. Pe poteca ce se strecoară prin pădurea de brad.

Porniră. După vreo zece minute de mers, Ken scoase un strigăt de uimire :

— Fantastic ! Uite acolo ! Se vede vîrful muntelui ! Sîntem deci pe drumul cel bun ! Așa cum scrie în acel papirus.

Într-adevăr, din cînd în cînd. pe deasupra brazilor se zărea muntele golaș. sclipind în soare. John își pusese aparatul în funcțiune și se auzea un bîzîit ușor.

— Ți-ai început investigațiile ? întrebă Daisy, ironic.

— S-ar putea să fie nevoie să răscolesc o suprafață mare, spuse el. De aceea, am luat-o din vreme... Aparatul dă date aproximative...

Urcau din ce în ce mai greu. Pădurea de brad părea nesfîrșită. După vreo jumătate de oră de mers, Grigoraș, care se instalase în capul coloanei, se opri.

— Iată „Poiana ielelor". spuse el, arătînd printre brazii care se răriseră pe neașteptate.

Poiana se afla într-un găvan, ca un crater mărginit de munți.

— Parcă-i un lac verde ! exclamă Daisy. E fantastic ! Eu rămîn aici și îmi instalez șevaletul. Pînă veniți, aș picta. Nu mai am putere să merg pe jos. Și, în afară de asta, cred că e mai plăcut să privești poiana de sus...

— S-ar putea să lipsim cîteva ore. Daisy, spuse John.

— Nu-i nimic ! O să am liniște să pictez ! Poate că Ovidiu o să-mi țină de urît.

Copilul, care arăta destul de obosit, se învoi. Ceilalți începură să coboare spre poiana care se afla la aproape o

sută de metri mai jos. John se repezise cel dintîi. Își instalase aparatul sub braț, petrecîndu-i cureluşa cutiei peste umăr și cobora voinicește. Ceilalți îl urmau fără prea mult entuziasm. Unde să găsești comoara într-o zonă atît de mare ? Poiana avea un diametru uriaș.

— Aici a fost crater de vulcan, își dădu cu părerea Ken. E, într-adevăr, foarte bine ascunsă între munți...

— Ne-ar trebui vreo două luni să săpăm toată poiana, zise, nu fără ironie, profesorul Negrea.

— Nu-i nimic. Nu-i nimic ! Vom veni din nou... Vom reveni mereu, răspunse John, întorcînd capul. Hai mai repede...

Era ora zece și jumătate. Pînă la ora două John străbătuse în lung și-n lat marea de verdeață. Pe măsură ce timpul trecea, pe chipul lui se instăpînea, odată cu oboseala, un fel de înnegurare. Ceilalți începuseră să facă haz.

— Cine știe despre ce poiană vorbea acel hrisov, spuse Ken.

— Totul corespunde, interveni John, cu năduf. Ei, dar asta e curată prostie să ne închipuim că vom descoperi comoara cît ai bate din palme ! Mai venim altă dată, hotărî el și, privind ranița cu merinde pe care o ducea Negrea, mormăi : Mi-e o foame de lup...

Mîncară, apoi se plimbară prin poiană. Pe la ora patru începură să urce spre locul unde se afla Daisy, care schițase cîte ceva pe pînză.

— Orice început e anevoios, spuse ea, strîmbîndu-se. O să vă arăt tabloul cînd va fi gata...

Ovidiu stătuse lîngă Daisy vorbind numai cînd era întrebat, de teamă să n-o deranjeze. Într-o vreme plecase prin pădure să culeagă „mestecă", un fel de rășină care, mestecată în gură, lăsa un gust plăcut, ca o veritabilă „chewing gum".

— Ei, ți-a plăcut în excursia noastră ? îl întrebă Marius, la despărțire.

— Da. Păcat că n-am găsit comoara... O fi adevărat că Brîncoveanu și-a îngropat caleașca de aur după ce a făcut-o bucăți ?

— Om vedea...

— Domnişoara a făcut o sumedenie de schiţe. Pe unele a pus şi distanţele... Le măsura cu binoclu... Un binoclu mic, auriu...

Marius nu dădu importanţă spuselor lui Ovidiu. Abia cînd ajunse acasă se gîndi : „Oare, la ce i-or fi folosind şi distanţele ?" Ridică din umeri. „Ştiu atît de puţin despre pictură... Am s-o întreb pe Daisy". Spera că va veni în seara aceea. Dar tînăra plecase în oraş, cu părinţii ei şi cu John.

Se apropia miezul nopţii cînd Marius Negrea ieşi pe sală. Auzind un zgomot nu prea depărtat — parcă în camera lui Sandow — se furişă pe culoar şi ascultă. Gelozie ? Curiozitate ? Îşi închipuia, oare, că Daisy revenise din oraş şi se dusese în camera lui John ? Cine ar fi putut spune ?

Ajungînd în dreptul uşii, ciuli urechile. Zgomotul încetase. Bătu uşurel. Nu-i răspunse nimeni. Mai aşteptă cîteva clipe, apoi reveni în camera lui, „Mi s-a părut. Gelozia îmi joacă feste", gîndi el. Aducîndu-şi aminte că ieşise pe sală pentru a merge să bea apă, se duse spre uşă şi o deschise tocmai în clipa în care, pe culoar, trecea şoferul Grigoraş.

— Nu te-ai culcat încă, nea Grigoraş ? întrebă Negrea.

— Acum mă duc la culcare. Am cameră la etajul doi. Noapte bună, domnule profesor ! A ! Era să uit ! Poftiţi ceasul. L-am meşterit eu puţin şi cred că acuma o să meargă precis.

— Te pricepi...

— Ei, nu prea mult, făcu el, cu modestie. Ceasornicăria şi radioul au fost pasiunile mele, dom'le profesor. Dar am ajuns şofer. C'aşa-i uneori în viaţă... Vrei una şi iese alta... Noapte bună !

— Mulţumesc. Noapte bună, nea Grigoraş...

Înainte de a adormi din nou, Negrea rămase multă vreme cu ochii în tavan. Voia să afle ce e cu Daisy, cînd vine din oraş ? Poate ! Într-un tîrziu, se frecă la ochi „Şi totuşi am auzit zgomot în camera lui John. O fi înăuntru cu... ? Dar dacă... dacă a fost altcineva ? De pildă, Grigoraş. Te pomeneşti că şoferul are anumite... obiceiuri. Nu cumva... pune mîna ? Străinii au lucruri de valoare..."

În dimineaţa zilei de sîmbătă, Radulian află cu surprindere că Bota plecase iarăşi la Bucureşti. Pe un bileţel lăsat la ofiţerul de serviciu îi scria: „Vezi ce mai e nou cu şantierul. Mă interesează foarte mult comoara."

Radulian ridică din umeri. Aflase tot ceea ce putuse afla despre activitatea de la şantierul din Poieni. Marius Negrea şi George Postăvaru îi relataseră, cu lux de amănunte, excursia făcută la „Poiana ielelor". La întreprinderea de prospecţiuni geologice se luaseră măsuri suplimentare de pază şi se introduseseră alte cifruri la seifuri. Despre Gheorghe Stoian se ştia că a fost evacuat la Bucureşti. Cu Cornelia se mai întîlnise o dată dar nu mai putuse scoate nimic de la ea.

— Banii aceia i-am dat unei fete care a plecat la Bucureşti, să cumpere ceva de la shop, îi spuse ea.

De cînd revenise şeful restaurantului, Cornelia nu mai avea posibilitatea să lipsească. Spînu venea şi o lua de la bar şi o conducea acasă. Radulian încercase să-i vorbească la restaurant, dar nu putuseră schimba decît cîteva cuvinte pe fugă.

„Totuşi, un capăt al firului e aici, la Cornelia", se încăpăţîna să creadă Radulian. De aceea decise ca, în absenţa lui Bota, să mai aibă o întîlnire cu Cornelia. Se duse aşadar la restaurant.

— Am o veste pentru tine, spuse Cornelia, trecînd în grabă pe lîngă masa lui. La ora două vin la hotel. Aşteaptă-mă în hol.

Radulian mîncă fără grabă, apoi se plimbă prin centrul oraşului. La ora două se afla la hotel. Cornelia veni peste cîteva minute.

— Mă inviţi la o cafea? întrebă dînsa.

— Desigur. La barul de zi.

Cîteva minute mai tîrziu sorbeau cafeaua fierbinte. Radulian ceruse şi două coniacuri.

— Deci..., ziceai că ai o veste pentru mine, începu el cu glas tărăgănat.

— Da. Am. Mai întîi trebuie să-ţi spun că ştiu cine eşti şi ce hram porţi. Am ştiut din noaptea cînd ne-am întîlnit

prima oară. Puteai să-mi faci pocinogul cu banii ăia.. Dar ai fost băiat de comitet. De aceea m-am gîndit să te servesc şi eu. Servici pentru servici.

Radulian o asculta privind-o ţintă.

— Află că aseară a apărut tipul acela cu pariul. A fost la bar. A dansat cu o fată de-a noastră. Din ansamblu Apoi s-a făcut nevăzut. Nu ştiu la ce masă a stat... Cu fata n-a vorbit nimic important. A întrebat-o de mine. Atîta tot. Eu nu mai dansez, că ţineam doar locul cuiva. A întrebat-o dacă ştie unde stau. Fata i-a dat adresa. Sîntem prietene şi a fost pe la mine. Asta e tot.

Locotenentul-major fluieră a pagubă.

— Cam puţin, Corneluş. Dar e totuşi ceva ! Ia uită-te în ochii mei şi spune-mi fără să te codeşti : ai petrecut o noapte cu acest domn ?

— Da-a. Parcă ţi-am mai spus.

— Şi n-ai avut curiozitatea să afli cine e, cum îl cheamă ? Nu i-ai... hm... scotocit prin buzunare în timp ce dormea ?

— Nu ! Îţi jur că nu ! Tipul n-avea somn ! Mă suspecta, era mereu cu ochii deschişi cînd mă ridicam de lîngă el.

— La ce hotel aţi fost ?

— A, nu la hotel, ci... la motelul F. M-a pus pe mine să iau cameră, zicînd că nu vrea să plătească în dolari.

— Poţi să mi-l descrii ?

Cornelia îi făcu o descriere aproximativă.

— Eram cam ameţită, se scuză ea. Iar el a plecat înainte de a se lumina. Zicea că se duce la Bucureşti pentru treburi, dar o să revină. Cît e ceasul ? Trei fără un sfert ? Plec. Mulţumesc pentru cafea şi coniac.

— Cu plăcere şi altă dată. Crezi că ne mai putem vedea ?

— Doar pentru probleme oficiale, tovarăşe locotenent-major. Cu toate că nu-mi displaci... ba, parcă, dimpotrivă...

Zicînd acestea, femeia se ridică. În trecere, îl mîngîie pe creştet, ca pe un copil. Radulian zîmbi. „E o femeie frumoasă. Păcat că a luat-o razna..."

Deodată se lovi cu mîna peste frunte. Aşa făcea ori de cîte ori îi venea o idee. Se ridică grăbit, plăti şi, ieşind, în cea mai mare grabă, se îndreptă spre sediul miliţiei.

— A dat vreun telefon tovarăşul Bota ? întrebă el pe căpitanul Savu.

— Acum cîteva minute. Te roagă să-l suni.

Radulian parcă atît aştepta. Formă prefixul Bucureştiului şi apoi numărul şefului său. Răspunse chiar Bota.

— Să trăiţi ! Radulian la telefon, tovarăşe maior. Mi-aţi transmis să vă chem...

— Da. Ascultă, mînzule : eu sosesc la noapte. Am descoperit de ce unii oameni nu vin cu flori la aniversarea zilei de naştere a nevestelor lor. Şi asta e foarte important.

— N... Nu înţeleg, se bîlbîi Radulian.

— Totul la vremea lui, arheologule. Ce e nou ?

Radulian îi relată discuţia cu Cornelia Răducu.

— Şi ? făcu Bota, aşteptînd.

— Tocmai voiam să vă raportez. Cred că fata e în mare primejdie. O caută acel străin. L-aş delega pe Feleagă să...

— Foarte bine ! repezi răspunsul Bota şi locotenentul-major îşi dădu seama că maiorul era mulţumit de propunerea sa. Cît mai repede, mînzule. Cît mai repede !

— Am înţeles. Aş vrea să vă raportez că s-a descoperit „Poiana ielelor". Un pas înainte pentru găsirea faimoasei comori a lui Brîncoveanu.

Radulian îi comunică ceea ce aflase de la profesorul Negrea.

— Interesant, chiar foarte interesant. O să caut şi eu un aparat de descoperit comori. Să le-o luăm înainte. Poate că aflăm noi faimoasa comoară... Ar fi o afacere, hm ?

Locotenentul-major nu ştia ce să răspundă. Era o glumă din partea maiorului ? Îl lua peste picior, aşa cum avea uneori obiceiul ?

— Alo, mînzule, mai eşti la aparat ? întrebă Bota.

— Da, tovarăşe maior.

— Te rog să-i dai de veste Monei Stoian că soţul ei este în afară de orice pericol şi, în curînd, va putea să-l vadă. Aici, colonelul Pîrvu mi-a servit una fierbinte. O să-ţi spun cînd vin la voi. Tu vezi ce mai face fratele lui Stoian, cartograful. Şi mai du-te pe la inginerul Grecu. La biroul de relaţii cu publicul are o cucoană tare nostimă. Vezi să nu te îndrăgosteşti de ea. Inginerul urmează să plece la Milano. Diseară sînt la voi. Mai am de aflat o

chestie în legătură cu... barba călugărului. Parcă văd ce ochi faci. E vorba de călugărul care și-a dat duhul în peșteră, plîns doar de... Zamolxe... La revedere și... ia măsuri s-o aperi pe Cornelia. Mi-ar părea rău să o pățească. Fata ne-a ajutat, oricum. Și mai treci pe la spital. Întreabă-l pe doctorul Micu ce mai e nou...

— Am înțeles, tovarășe maior.

După ce închise telefonul, Radulian îl căută pe Feleagă. Tînărul înțelese imediat ce trebuia să facă. Nu știa adresa Corneliei, dar declară că pentru el era un fleac s-o afle.

— Fii atent, îl avertiză Radulian, că fata este în primejdie. Nu i-am spus-o, să n-o alarmez. Un străin s-a interesat de ea. Tipul a aflat, probabil, că fata a fost chestionată într-o anumită problemă.

— E clar.

— Și ține-mă, te rog, la curent. Nu întreprinde nimic fără să-mi raportezi.

„Ei, uite-mă acționînd ca Bota cînd făceam eu primii pași în meserie... Frumos ! Iată cum se transformă omul în... șef", își zise Radulian.

Luă o mașină și se duse la Mona Stoian, căreia îi dădu de veste că soțul ei era, potrivit comunicării lui Bota, „în afară de orice pericol".

— Vă mulțumesc foarte mult, îi spuse femeia. Tocmai aștept să vină la mine Sandu, cumnatul meu...

Abia spuse aceste cuvinte că se auzi soneria. Mona ieși în hol. Radulian auzi șoapta celor doi și, după cîteva secunde, apăru Alexandru Stoian.

— Am venit s-o anunț pe doamna că soțul... adică fratele dumneavoastră e... să zic așa... pe calea cea bună.

— Nu-l putem vedea ? Aș face cu Mona un drum la București... La ce clinică e internat ?

— Drept să vă spun, nici eu nu știu... Maiorul Bota vine diseară și... și o să aflu. Cum merg treburile la serviciu ?

— Bine, ce să zic... ? Lucrăm la o nouă hartă de sinteză. S-au luat măsuri deosebite pentru păstrarea secretului. Foarte bine că se procedează așa.

Radulian încuviință, dînd din cap. Mona îi servi cu cafea. Radulian bău, mulțumi și plecă. Știa adresa la care

locuia Alexandru Stoian. Îl căută pe vecinul cu care acesta avea telefonul în derivaţie. Se interesă ce persoane îl caută pe Stoian.

— Mai nimeni, tovarăşe, i se răspunse. Uneori vine cumnata lui pe aici şi-i lasă cîteva ceva de-ale gurii sau îi face curat prin casă. Atît...

Radulian mulţumi şi porni mai departe. Ajunse, după un sfert de oră, la spital şi vorbi cu doctorul Micu.

— Nu mai am nici o veste pentru dumneavoastră, tovarăşe locotenent-major. Nu mi-a mai telefonat nimeni. Cît priveşte bolnavul...

— Ştiu. Mi-a spus maiorul Bota.

— Ieri seară a avut un mic puseu de temperatură, dar i-a trecut...

— Mulţumesc, domnule doctor, spuse Radulian şi părăsi biroul directorului.

Ajungînd în stradă se opri locului şi se încruntă. „De unde a aflat doctorul atît de repede cum s-a simţit aseară Gheorghe Stoian ? Nu cumva i-a telefonat Bota ?", se întrebă înciudat că maiorul l-a trimis degeaba pe la spital, doar aşa, să se afle în treabă.

Mai avea de făcut o vizită. La Întreprinderea de prospecţiuni geologice. Înainte de a porni într-acolo, telefonă la sediu. Locotenentul Feleagă îi lăsase o comunicare, pe care căpitanul Savu i-o transmise laconic :

— Feleagă zice că totul e în ordine. Fata se află acasă, singură. El continuă să facă pe „îngerul păzitor".

— Vă mulţumesc, tovarăşe căpitan, spuse Radulian. Eu pot fi găsit la Întreprinderea de prospecţiuni geologice. Maiorul Bota m-a rugat să fac o vizită „de complezenţă" inginerului Grecu.

O jumătate de oră mai tîrziu Radulian intra pe poarta întreprinderii. Portarul Nicolae Balotă îl salută respectuos.

— Ce mai e nou ? întrebă Radulian, de formă.

— Nimic deosebit. E ora două şi aştept să-mi vină schimbul. Peste o jumătate de oră se termină şi serviciul. Pleacă tot personalul. Azi e zi scurtă.

Radulian zărise un tînăr înalt, blond, care stătea în faţa porţii.

— Cine e ? întrebă el, în şoaptă.

— Băiatul tovarăşului inginer şef. O aşteaptă pe doamna Luci. I-o fi promis niscai timbre.

— Aha ! se dumiri Radulian, scoţînd o exclamaţie nu prea academică.

— Uite-o că vine, apucă să spună Balotă arătînd spre o femeie care se apropia de poartă, venind dinspre clădirea administraţiei.

Radulian o cercetă cu acea curiozitate specifică meseriei sale. „E o femeie frumoasă, recunoscu el, în gînd. Să tot aibă treizeci şi cinci de ani. Şi se mişcă al naibii de... sinuos".

Trecînd pe lîngă dînsa observă că „doamna Luci" avea în mînă un plic. „Probabil că-i duce băiatului lui Grecu niscai timbre...", îşi zise el şi îşi continuă drumul. Cinci minute mai tîrziu se afla în biroul inginerului Grecu.

— Aveţi salutări respectuoase din partea maiorului Bota, spuse Radulian.

— Mulţumesc. N-a mai trecut de vreo două zile pe la noi.

— Şi... vi se pare mult ?

— Păi... cum să zic... ? Aştept cu sufletul la gură dezlegarea problemei care ne interesează şi, în acest caz, timpul se dilată... Ştiţi, femeia de serviciu şi-a revenit pe deplin, a sosit la serviciu dar, din păcate, nu-şi aminteşte decît că cineva s-a apropiat venind din spate şi a lovit-o. Vreţi s-o chem ?

— N-ar fi rău.

Femeia de serviciu sosi peste cîteva minute. Radulian o privi. Era puţin speriată. Aşteptară să se liniştească, apoi locotenentul-major o rugă să relateze cele întîmplate. Femeia nu avea aproape nimic nou de spus.

— Tovarăşul Alexandrescu se dusese la telefon să anunţe pe tovarăşul director sau pe domnu Grecu, iar eu am plecat să telefonez de aici la „Salvare". Cînd am ieşit din birou am pornit spre scara de la etaj să văd de ce întîrzie tovarăşul Alexandrescu şi-atunci am auzit paşi, dar n-am apucat să mă întorc, că m-a lovit...

— Priveai spre scară, zici ? Deci erai cu spatele la culoarul ce duce la biroul special ?

— Ezact.

„Omul care voia să pună mîna pe harta din seiful roșu se afla în biroul lui Tomescu, cînd cei doi au venit prima dată la ușă, gîndi fulgerător Radulian. Apoi a ieșit cînd Alexandrescu și femeia de serviciu au plecat, dar n-a putut să treacă de femeie, fără a fi văzut, decît aplicîndu-i acea lovitură..."

— Bine, tovarășă. Mulțumesc ! spuse Radulian, dîndu-i să înțeleagă că putea să plece.

Femeia ieși. Inginerul Grecu comandase cafele și secretara intră cu o tavă pe care se aflau cele două cești.

— La ce lucrați ? întrebă Radulian.

— O nouă hartă de sinteză. Mult mai precisă și mai completă. E pe masa de restituție, spuse inginerul și, ridicîndu-se, aprinse becul de la lampa aflată deasupra planșetei. Becul e foarte puternic... Servește la studierea timbrelor stereoscopice. Ați auzit de ele ?

— Mărturisesc că nu.

— Desenul se vede în adîncime. Păcat că n-am niște timbre de acest fel să vă demonstrez. Becul, cu fasung cu tot, aparține unei funcționare Armeanu... O s-o rog să ne aducă cîteva timbre. Dar asta peste cîteva zile, cînd ne vom întoarce din străinătate. Becul a rămas de ieri, că e foarte bun și pentru masa de restituție.

Radulian dădu din mînă, în semn că nu-l interesează. Lumina degajată de bec era deosebit de puternică. Inginerul Grecu aprinsese pentru cîteva clipe, apoi învîrtise de un cumutator ce se afla chiar în fasung și îl stinsese.

— Să facem economie de curent, spuse el, zîmbind.

Sorbiră cafeaua în tăcere.

— Peste două zile, adică luni dimineața, luăm avionul de Roma.

Se auzi o ciocănitură în ușă și, pînă ce inginerul Grecu să spună „Intră", ușa se deschise și în prag se ivi o femeie. Radulian o recunoscu. Era „doamna Luci".

— Pardon, spuse aceasta. Credeam că sînteți singur. I-am dat băiatului plicul cu timbre...

Zicînd acestea, privea spre masa de restituție, de parcă ei i-ar fi dat toate aceste relații. Radulian închise, pentru o clipă, ochii. Simți că între cei doi nu existau doar relații de serviciu. „Ce mă privește pe mine ? își zise el. Inginerul

e văduv. Probabil că nici ea nu-i măritată. Nu are verighetă. Femeile poartă verigheta ca pe un talisman, pe cînd bărbaţii — ca pe o obligaţie. Cine zicea aşa ? Parcă Mareş, specialistul nostru în radio..."

Inginerul făcu prezentările. Luci Armeanu mai rămase cîteva clipe, apoi se scuză şi ieşi. În prag îi făcu un anume semn lui Grecu. Acesta dădu din cap că a înţeles.

„Probabil l-a rugat să fie discret, să nu spună nimic despre relaţiile lor", gîndi Radulian care, cu coada ochiului, prinsese ceva din gesturile celor doi.

— Cum se simte Tomescu ? întrebă Radulian.

— Bine. N-are nimic... Dar...

— Dar ?

— Oare... ce credeţi ? S-o fi... s-o fi umblat la seiful roşu, tovarăşe locotenent-major ?

Radulian fu gata să-şi ciupească obrazul stîng, la fel ca Bota, dar se stăpîni.

— Cred că nu, tovarăşe inginer şef. Individul n-a avut timpul necesar...

Inginerul răsuflă uşurat. Radulian se ridică şi-şi luă rămas bun.

— Tot nu sînt liniştit, tovarăşe locotenent-major, mărturisi inginerul cu un oftat. Pînă nu s-or lămuri toate...

Radulian zîmbi a încurajare, salută şi ieşi. În drum spre sediu îşi aminti de convorbirea telefonică cu Bota.

„Ce naiba a vrut să zică Bota cu vorbele acelea ?... Nu se lasă şi pace pînă nu vorbeşte în şarade... Auzi ! *Constat că nu-i de glumit cu arheologii... Să caut şi eu un aparat de găsit comori.* Dar cele mai ciudate i se păreau lui Radulian cuvintele lui Bota referitoare la călugăr. *Mai am de aflat o chestie în legătură cu... barba călugărului.* Ce a vrut să zică prin asta ? Dacă nu l-aş cunoaşte pe «Fachir» aş crede că vorbeşte în dodii. Dar Bota n-a glumit. A aruncat o vorbă să mă pună pe gînduri, ca de obicei. Şi ce a vrut să spună prin *Am descoperit de ce unii oameni nu vin cu flori la aniversarea naşterii nevestelor lor ?*"

Cîteva minute merse fără să se gîndească la nimic. Ajungînd la sediu fu întîmpinat de căpitanul Savu.

— Tocmai te căutam la întreprindere. Cu Cornelia s-a întîmplat ceva. Feleagă a anunţat „Salvarea". L-am anunţat şi pe maiorul Bota.

— Şi ?

— Mi-a răspuns doar atît : *Evenimentele se precipită. Foarte bine.* A zis să-i telefonaţi.

Radulian era stupefiat. „De ce *foarte bine* ?" se întrebă el şi puse mîna pe telefon. Formă numărul şi-i răspunse Bota, căruia îi raportă ce făcuse în ziua aceea.

— Şi zici că inginerul lucra la o altă hartă ?

— Da, tovarăşe maior.

— Şi ce spunea de timbrele acelea stereoscopice ?

— Păi... n-am prea înţeles. Că n-avea nici un asemenea timbru să-mi facă o demonstraţie. Mi-a promis că altă dată... „Tovarăşa Armeanu o să mai aducă becul şi timbrele..."

— Păcat ! Am auzit şi eu despre astfel de timbre. Poate că o să ne facă o demonstraţie cînd voi fi şi eu acolo. Bine, mînzule.

*

Locotenentul Feleagă îl întîmpină pe Radulian vădit tulburat. Nu înţelegea cum se petrecuseră lucrurile cu Cornelia.

— Am ajuns la ea tocmai cînd venea spre casă. Mi-a fost uşor să constat că n-a vizitat-o şi n-o aştepta nimeni. Au trecut vreo patru ceasuri şi... nici o mişcare. Atunci mi-a venit ideea să sun la uşă. Cornelia stă, după cum vedeţi, în această vilişoară. Văzînd că nu-mi răspunde, am încercat uşa. Nu era încuiată. Am intrat şi am găsit-o întinsă pe pat. „În comă", a diagnosticat medicul de la „Salvare". „Intoxicaţie gravă". mi s-a comunicat de la spital. Sperăm să scape, fiindcă totul a fost luat în pripă.

— N-ai descoperit nimic deosebit la primele cercetări?

— În poşetă am găsit un pachet cu curmale „Lyon of Babilon" şi acest pachet de Kent din care fata a aprins o ţigară. Dar n-a fumat-o pînă la capăt. Resturile ei se văd în scrumieră. Ţigara s-a „fumat" singură... Voi da la analiză...

„Înseamnă că străinul care a căutat-o la bar a întîlnit-o înainte ca să vină acasă..., gîndi Radulian. Spera să moară şi să nu ne mai poată furniza nici o informaţie. Acum trebuie s-o păzim la spital. Să nu se încerce, ca în cazul lui Gheorghe Stoian, să se arunce cu vreo pietricică ucigaşă pe geam."

— De îndată ce se termină cercetările aici, spuse Radulian, te voi duce la spital şi vei planta un om de-al nostru în camera fetei.

— Am înţeles ! spuse Feleagă. Unde vă pot găsi ?

— Vreau să fac o vizită la şantierul de la Poieni. Am acolo un coleg de şcoală. Pe George Postăvaru.

Ipoteze şi... lovituri de teatru

Drumul pînă la Poieni i s-a părut lui Radulian deosebit de lung, deşi ajunse acolo în mai puţin de o oră. Pe George Postăvaru îl găsi în incinta şantierului.

— Ce vînt te aduce ? îl întrebă acesta.

— Voiam să aflu ce aţi mai descoperit.

— Te referi la comoară ?

— La ce altceva ? Că în probleme de arheologie trebuie să ai multă răbdare. O ştiu din proprie experienţă...

— John Sandow e mereu plecat la „Poiana ielelor". Dar, cred eu, dacă în ceea ce priveşte „Comoara atrizilor", descoperită de Schliemann, lucrurile au mers bine luîndu-se o legendă drept adevăr, ei bine, în cazul nostru cred că n-o să avem succes. Nu toate legendele duc la un sfîrşit fericit.

— Hrisovul acela nu-i o legendă, conţine un mesaj concret. Apropo, unde-i originalul lui ?

— Păi cred că la..., că în Egipt, unde a fost descoperit. La muzeul din Alexandria. De ce întrebi ?

— Aşa... Credeam că îl pot vedea...

...Începea să se însereze cînd pe drumul ce ducea spre sat zăriră maşina condusă de Grigoraş.

— Vin „căutătorii de comori", spuse, în glumă, Postăvaru.

Cîteva minute mai tîrziu, în dreptul celor doi prieteni se opri „Aro"-ul condus de Grigoraş. Din maşină coborîră Negrea, Daisy şi şoferul.

— Dar John unde-i ? S-a rătăcit ? întrebă George Postăvaru.

— Domnul Sandow a plecat la oraş; Azi a fost cu maşina lui în expediţie..., răspunse Negrea... Dar unde-i nea Grigoraş ?

Şoferul urcase repede din nou la volan şi da să plece.

— Încotro ? îl întrebă Radulian.

— Am o treabă urgentă la... la întreprinderea de care aparţin, spuse şoferul mofluz.

— Merg şi eu la oraş, dacă mă iei. Cînd pleci ?

— Trebuie să pun benzină..., dracu' să-l ia de rezervor, că a ruginit şi curge... În cinci minute sînt gata. Aşteptaţi-mă.

Grigoraş porni spre micul depozit de benzină al şantierului, lăsă maşina acolo şi alergă spre vilă. Peste cîteva clipe ieşi. „Şi-o fi luat ceva lucruri. Ori o fi dat un telefon în oraş", gîndi Radulian, care-l urmărise cu privirea.

Locotenentul-major îl întrebă pe Negrea despre rezultatele cercetărilor din ziua aceea.

— Încep să cred că batem drumurile de pomană, răspunse acesta. Dacă ar fi după mine, n-aş mai merge. Dar Daisy stăruie să-şi termine tabloul „Poiana ielelor". Aşa că... Negrea îşi privi ceasul. Trebuie să vă... să vă spun că am descoperit o... o ciudăţenie. Ieri am desfăcut ceasul... pe care l-am primit cadou şi... şi am descoperit că are o piesă ciudată înăuntru... Nu mă pricep la ceasornice, dar am văzut cîteva maşinării în viaţa mea. Acum două zile îmi rămînea în urmă. Mi-a meşterit la el nea Grigoraş... Nu pot să bag mîna în foc, dar şoferul a fost, aşa cred eu, în camera lui Sandow într-o seară...

Negrea îi povesti, repede, ceea ce bănuia.

— Poţi să-mi dai ceasul să-l duc cu mine în oraş, chipurile, pentru a-l repara ? Dar să mi-l dai de faţă cu toţi. Cu Daisy şi Postăvaru. Uite-i că vin.

— Desigur ! Iată-l, spuse cu voce tare profesorul. Te rog du-l la ceasornicar să vezi ce are. Că rămîne mereu în urmă.

— Ţi-l aduc mîine sau poimîine. La revedere ! spuse Radulian. Uite-l pe nea Grigoraş. Trebuie să plec.

Maşina gonea spre oraş. Radulian privea, din cînd în cînd, cu coada ochiului spre şofer.

„La urma-urmei, cum zice Bota, cine-i acest Grigoraş? se întrebă Radulian. Un şofer de la Întreprinderea de prospecţiuni geologice. Acum lucrează la şantier, detaşat. Iată omul care ar putea face legătura între cele două elemente. Dacă... Grigoraş e capul tuturor relelor ? Dacă el este cel pe care îl căutăm ?"

Inima lui Radulian începu să bată puternic.

„Acest om putea fi prieten bun cu Gheorghe Stoian. El l-ar fi putut determina pe fratele cartografului să facă acea încercare de a fotografia harta. Apoi l-a aşteptat la ieşirea din întreprindere şi a încercat să-l omoare pentru a elimina orice martor. Tot el ar putea fi omul de la bar care a plătit-o pe Cornelia să fure filmul. S-a dat drept străin, dar, noaptea, a scăpat o înjurătură pe româneşte, cum zicea Cornelia. A doua tentativă, poate cu un rezultat palpabil, a făcut-o liniştit : era un om de-al întreprinderii. Şoferii ies mai tîrziu din serviciu... Vreun complice de-al lui a aruncat pe geamul biroului special substanţa aceea, cu ajutorul unei pietricele. Tomescu a fost „adormit", i se ştiau exact drumurile..., nu degeaba i se zice „cronometru"... A încercat sau poate a umblat la seiful roşu, apoi a fost surprins înăuntru de Alexandrescu şi de femeia de serviciu. Întîmplarea i-a oferit o şansă : cînd cei doi au plecat la telefon, el a avut drumul liber, dar, pe neaşteptate, i-a răsărit în cale femeia de serviciu. Ce să facă ? I-a tras una zdravănă şi..."

Şoferul conducea atent. Mergeau cu viteza maximă permisă. Radulian îl privea din cînd în cînd cu coada ochiului, minunîndu-se de stăpînirea de sine a acestuia. „Ştie că

sînt ofițer de securitate. Bănuiește, poate, că îl suspectez.? Și totuși e atît de liniștit..."

Cîteva minute nu se mai gîndi la nimic. Apoi, deodată, parcă i se lumină : „Da ! Ucigașul călugărului e complicele lui Grigoraș. Ca să ne deruteze, i-a vîrît în buzunarul acestuia hîrtiuța aceea cu cifrul. Iar acest complice operează undeva pe aproape. La șantier. E unul dintre străinii de pe șantier. Pentru a afla ce ne spune Negrea, șoferul i-a vîrît în ceasul de mînă un microfon. Da ! Asta e explicația ! Grigoraș intră prin camerele străinilor ca la el acasă. El a schimbat pantofii profesorului cu ai mortului. De aceea îl strîng pantofii pe Midlane. A, nu ! Nu-i așa Grigoraș a apărut mai tîrziu la șantier. Schimbarea a operat-o ucigașul. Oricum, Grigoraș e unul dintre bandiți."

Abia aștepta să se întîlnească cu Bota pentru a-i raporta concluziile la care ajunsese.

„Și totuși există un mare semn de întrebare : ce au avut bandiții cu bietul călugăr ? Nu cumva acesta i-a surprins pe cînd discutau despre atacul de la întreprindere ? Nu cumva cei doi se aflau în peșteră și, întîmplător, călugărul a intrat și el și a auzit ? Toată problema este să aflăm dacă s-a fotografiat harta. Despre asta doar Grigoraș ne-ar putea răspunde. El și nu altcineva a intrat în biroul special; pentru a umbla la seiful roșu."

— Idioată afacere cu rezervorul ăsta, vorbi pe neașteptate, Grigoraș. S-a ruginit, are o fisură și se prelinge benzina. Cît am fost la „Poiana ielelor" am pierdut vreo zece litri... Altfel...

— Altfel ?

— Plecam imediat la oraș. Ei, dar tot am dat un telefon. Așa că n-am pierdut mare lucru..., uite că aproape am ajuns. Unde să vă las ?

— În fața hotelului.

Curînd Radulian cobora. De la hotel pînă la sediu erau doar vreo cincizeci de metri. Porni alene. Cînd ajunse în fața sediului se întîlni cu Feleagă.

— Maiorul Bota vă așteaptă. Și e... nerăbdător.

— A venit ?! se miră Radulian. Ce mai e nou la spital?

— Toate-s vechi. Cornelia umblă de colo-colo, prin saloane. Am întrebat-o despre pachetul de curmale și cel de țigări. I-au fost trimise de acel străin, printr-un puști, la

restaurant. Individul i-a dat întîlnire pentru seara zilei, dar Cornelia n-a mai apucat să meargă.

— Puştiul ?

— A rămas necunoscut. I-a spus Corneliei aşa : „Tanti, vă trimite un nenea, pe care-l ştiţi de la bar şi vă roagă să veniţi diseară, la nouă, în faţa barului."

— Puştiul o fi ştiind vreo limbă străină ? întrebă, mirat, Radulian.

— N-aş crede. Era, cică, un zdrenţăros, un mic vagabond. Aşa mi l-a descris Cornelia.

— Curios ! făcu Radulian şi gîndurile sale zburară iarăşi la Grigoraş. „Numai că acest Grigoraş n-a fost ieri în oraş, ci la „Poiana ielelor". Atunci ?..."

Locotenentul Feleagă îi făcu loc să urce pe scara care ducea la etajul întîi, unde se afla Bota. De îndată ce îl văzu pe Radulian, maiorul se ridică de pe scaun şi veni să-l întîmpine.

— Ai făcut nişte lucruri bune, mînzule, spuse maiorul. Să ştii că m-ai ajutat enorm. Parcă mi s-au luminat minţile. Hai, nu te uita aşa la mine că nu glumesc şi nici nu te iau peste picior. Raportează-mi noutăţile. Au descoperit comoara ?

— Nici vorbă, tovarăşe maior.

Bota îl privi dintr-o parte şi zîmbi abia perceptibil.

— Eu am informaţii că au găsit-o. Informaţii sigure, Raduliene. Cu dovezi...

— Imposibil, tovarăşe maior ! Vin chiar acum de acolo. Negrea, care i-a însoţit pe cei trei, mi-au comunicat că nu au realizat nici astăzi nimic.

— Negrea al dumitale e un gură cască, habar n-are ! făcu maiorul şi işi ţuguie buzele. Dar să trecem peste asta. Ce ai mai aflat ?

Radulian se încruntă. Nu-i convenea că Negrea era catalogat drept „gură cască". Întîrzie cu răspunsul.

„Mai ştii ? Negrea o fi stat cu Daisy, iar Ken şi John or fi descoperit ceva. John a fugit repede în oraş. Nu cumva să-i spună maiorului Bota ? Hm, n-aş crede !"

— Profesorul Negrea mi-a dat o informaţie preţioasă, tovarăşe maior, spuse Radulian. În ceasul lui, care acum e la mine...

Locotenentul-major căută febril prin buzunare.

— L-am pierdut ! O fi căzut în mașină ! Sau... da, da! Mi l-a luat Grigoraș ! Tovarășe maior, ceasul are un microemițător... Negrea mi-a spus că avea ceva... un corp străin înăuntru. E ceasul donat de doamna Midlane. Iar Grigoraș mi l-a șterpelit. Știu și cînd ! M-a rugat să cobor, să-l ajut la o roată, iar el a cotrobăit prin porthart... Îmi permiteți să raportez...

Radulian vorbea din ce în ce mai aprins. Acum era aproape sigur că Grigoraș era amestecat în toată afacerea. Începu să-i arate lui Bota bănuielile sale, așa cum se conturaseră pe drumul de la Poieni la oraș. Își dezvoltă ipoteza sub toate aspectele. implicînd toate personajele cunoscute, ca într-o piesă în care, la final, trebuie să apară toți actorii.

Bota îl asculta și fuma. Din cînd în cînd își trecea mîna prin părul alb, vălurit.

— Deci Grigoraș e unul dintre bandiți, concluzionă Radulian. Nu mai încape îndoială. Urmărindu-l, vom ajunge la acel misterios personaj care ne lipsește... La acel străin care...

Maiorul îi făcu semn să se oprească. Cîteva clipe domni liniștea. Erau doar ei doi în birou.

— Ipoteza ta nu dă unele răspunsuri. Cum zicea latinul : *Credo quia absurdum*. Cred, fiindcă e absurd ! Eu, în ce mă privește, aș zice *Non credo*, pentru că e absurd. Și o să-ți spun mai tîrziu de ce. Pînă una-alta citește această scrisoare, care i-a parvenit colonelului Pîrvu.

Radulian luă plicul pe care i-l întindea Bota.

— E scrisă de Gheorghe Stoian, murmură, uimit, Radulian.

— Citește-o, îl îndemnă Bota.

— *Eu, Gheorghe Stoian, domiciliat în orașul... șef de depozit... vă aduc la cunoștință că am promis că voi face o faptă îngrozitoare, dar nu voi face jocul nimănui și totul va fi doar ca să aflu cine se ascunde înapoia „binevoitorilor". O să vă dau pe mînă pe acel care se ascunde. E vorba de un mare secret. O hartă de la institutul la care lucrează fratele meu. Nu am venit la dumneavoastră fiindcă știu că sînt urmărit pas cu pas... Vă asigur că...* semnat, *Gheorghe Stoian*".

— Ei, ce părere ai ? Plicul a fost adresat ministerului. S-a crezut că e o glumă. Dar...

— Păi, asta explică foarte multe, tovarăşe maior ! Acum e limpede : Gheorghe Stoian n-a fotografiat nimic. Avea în buzunar un film de rezervă. Celălalt i-a fost smuls de complice. Dar...

— Dar ?

— Sînt sigur că „omul cu umbrela", care l-a atacat pe Stoian, n-a fost complicele lui ! A fost trimis să-l întîmpine şi să-l lichideze. Categoric, nu i-a fost complice ! spuse Radulian, cu aplomb. Se confirmă ipoteza că Stoian n-a fotografiat. Cu atît mai mult cu cît n-a avut nici curent electric... Totul îl disculpă. Din păcate, nu şi-a revenit şi nu ne poate da nici o explicaţie... Iar între timp evenimentele s-au derulat... A urmat a doua tentativă...

Maiorul Bota îi făcu semn să se oprească. Radulian tăcu.

— Mai ai alte noutăţi ? întrebă maiorul.

— Am făcut o vizită la Alexandru Stoian... cînd nu era acasă. Un vecin mi-a spus că nu e vizitat decît de cumnată-sa. Eu, ce să zic... Mi se pare... nu ştiu cum să zic... că relaţiile dintre cei doi...

Maiorul tuşi.

— Mda. Ai intuit bine, Radul, Radulene. În această privinţă, sînt de acord cu dictonul latin : *Credo quia absurdum*. Asta, da ! Altceva ?

— Am fost la spital. Doctorul Micu ştia tot... Avea cele mai recente informaţii despre evoluţia sănătăţii lui Stoian. Mi s-a părut curios. I-aţi telefonat dumneavoastră ?

— Dimpotrivă ! El mi-a telefonat la Bucureşti, aşa cum l-am rugat.

— Păi... în acest caz... În acest caz... ?

— Arheologule, te-aş ruga să nu te mai bîlbîi cînd eşti emoţionat. Asta nu face parte din ţinuta unui ofiţer cu meseria noastră.

— Înţeleg, dar...

— Nu e nici un „dar". Gheorghe Stoian n-a fost dus la Bucureşti. Se află tot la spitalul din oraş.

— Păi, în acest caz... Cine a fost... cine a fost transportat la Bucureşti ?

— Întreabă-l pe Feleagă. El te poate lămuri... Şi te rog să-l crezi. Atît ! Şi-acum, ascultă : mîine, cel mai tîrziu, vom avea dezlegarea unor probleme. De-acum totul e limpede. Chiar foarte limpede... Cît e ceasul ? Opt, nu-i aşa ? Ei bine, la ora asta „omul nostru" şi-a vîrît capul în laţ.

Radulian îşi trecu mîna peste frunte. „*Fachirul* a început cu loviturile sale de teatru. La cine se referă ? La Grigoraş ? L-o fi bănuit şi el ? Grigoraş e urmărit ? S-a prins în laţ ?"

Telefonul sună strident, destrămînd liniştea care se lăsase. Maiorul Bota ridică receptorul.

— Alo. Da. Eu sînt. Cum ? În regulă ! Mulţumesc ! Voi veni imediat. Bota închise şi se ridică. Raduliene, lucrurile sînt cum le-am prevăzut. Cred că în acest oraş am terminat ce aveam de făcut. Pregăteşte-te, aşadar, de plecare. Trebuie să fac o „spargere", dar mîine în zori, cu elicopterul, plecăm acasă. Să-ţi iei toate bagajele.

— O... spargere ?

— Ei, şi dumneata ! Una oficială. Cu acte în regulă. Am ordinul procuraturii pentru percheziţie. La revedere.

Rămas singur, locotenentul-major se ridică şi făcu cîţiva paşi prin încăpere, apoi se lăsă să cadă pe canapeaua din dreptul geamului. Nu mai înţelegea nimic. Unde urma să se facă percheziţie ? La Grigoraş acasă ? La Stoian ?

În timp ce îşi punea aceste întrebări, se auzi o ciocănitură în uşă şi apăru locotenentul Feleagă. Radulian se uită la el chiorîş.

— Maiorul Bota mi-a spus să te întreb despre Gheorghe Stoian. Mi-a explicat că altcineva a făcut... excursia la Bucureşti. Hm. Şi mie nu mi-ai spus...

— Nu văzusem Capitala de vreo trei ani, se semeţi Feleagă şi zîmbi prietenos.

„Deci el... ? El a ţinut locul lui Stoian ?" gîndi fulgerător Radulian şi, în ciuda faptului că era necăjit pentru renghiul jucat de cei doi, încercă să-i zîmbească locotenentului. „Deci Feleagă a suportat atacul «pietricelei ucigaşe». În acest caz, Stoian trebuie să-i fie recunoscător maiorului că i-a salvat viaţa. Inima rănitului n-ar fi rezistat cum a rezistat aceea a lui Feleagă ! Bota l-a bandajat şi l-a prezentat Monei drept... Stoian. Teribilă chestie !"

Era o zi însorită şi, din elicopter, munţii se vedeau spre stînga doar ca nişte coline scăldate în lumină. Aşezat lîngă Bota, care moţăia în ciuda zgomotului produs de motor şi de rotirea elicelor, Radulian privea „drumul de sub munte", cum numeau cronicarii lui Brîncoveanu drumul de la Rîmnicu-Vîlcea la Tg. Jiu. Din cînd în cînd mănăstirile oltene punctau în alb peisajul de un verde deschis care acoperea dealurile, cîmpiile, văile. Revăzu mănăstirea Polovragi şi şoseaua care urca spre cheile Olteţului şi Baia de Fier, apoi mănăstirea Horezu şi satele renumite pentru olarii lor. Trecură pe lîngă Bistriţa, Arnota şi Govora, apoi Radulian văzu panglica argintie a Oltului. Elicopterul viră spre sud-est, lăsînd în urmă peisajul montan.

După aterizarea la Bucureşti, o maşină îi conduse în clădirea unde-şi aveau biroul. Maiorul Bota îşi aprinse o ţigară, apoi murmură :

— Cred că nu ne-ar strica un somn bun. Azi e duminică. Pînă mîine dimineaţă, pauză !

Radulian îşi privea intrigat şeful. „Cum, a terminat cercetarea aceea de la Polovragi şi de la Întreprinderea de prospecţiuni geologice ?"

— Văd că mă priveşti cam... nedumerit, spuse Bota. Probabil că ai nişte nelămuriri. Ţi-e teamă că n-am rezolvat mare lucru în cazul care ne-a fost încredinţat, aşa e ? Ei bine, te asigur că totul e în regulă.

— L-aţi arestat pe Grigoraş ? L-aţi prins şi pe complicele lui, acel străin misterios ?

Bota îşi ciupi obrazul, semn că era contrariat. Radulian înţelese : curiozitatea lui îl deranjase pe maior.

— Grigoraş a plecat încă de ieri spre Bucureşti.

— Deci a scăpat... ?

Bota îşi ţuguie buzele.

— Trebuie să ai răbdare, arheologule. Oricum, acolo am rezolvat cu bine treburile... Te asigur. Aşaa... Deci, ce mai avem de făcut ? Mîine, ne întîlnim aici. Apoi..., apoi poate că mergem la aeroport să-i urăm „drum bun" inginerului Grecu. Aşa, ca un gest de curtoazie. Inginerul mi-e

simpatic. Chiar foarte simpatic. Deci, pe mîine! La revedere!

Bota ieşi. Radulian întîrzie cîteva minute, dădu un telefon, după care ieşi şi el din birou. „Auzi, Grecu îi este simpatic! Nu zic, şi mie mi s-a părut un tip agreabil. Dar ce rost are să-l conducem la aeroport? Asta e încă una din ideile sucite ale lui Bota."

În dimineaţa zilei de luni, aeroportul internaţional Otopeni era deosebit de animat. Din sfert în sfert de oră — uneori şi mai des — îşi luau zborul aeronave care porneau spre cele patru zări. Personalul de serviciu, vameşii şi grănicerii aveau mult de lucru. Agitaţia se menţinea pînă către prînz cînd traficul se mai domolea.

Maiorul Bota şi Radulian sosiră cu o oră înaintea plecării avionului de Roma, un impozant Boeing 747, al companiei „Alitalia". Fusese tras în dreapta clădirii aeroportului, iar personalul aeronavei stătea în dreptul uşii, pe scară sau la picioarele acesteia, discutînd. Stewardesele erau frumos bronzate şi de o eleganţă deosebită.

— Stai aici, Raduliene, îi spuse Bota, de îndată ce ajunseră în sala unde se predau bagajele. Am o vorbă cu un grănicer. Un prieten. Voi lipsi cîteva minute.

Maiorul se depărtă. Radulian se aşeză pe o bancă şi începu să privească distrat mulţimea care se agita. Deodată, sări ca ars. Îl zărise pe şoferul de la Întreprinderea de prospecţiuni geologice. Pe Grigoraş. Omul apăruse la capul scării ce lega etajul cu parterul clădirii şi, de îndată ce ajunse sus, îşi rotise privirea prin sală, căutînd, pe semne, pe cineva.

Radulian se întoarse, pentru a nu fi văzut, dar, cu coada ochiului, îl supraveghea. Negăsind, probabil, pe cine căuta, Grigoraş coborî şi dispăru din raza de vedere a locotenentului-major. „Trebuie să-l anunţ imediat pe Bota, hotărî acesta şi se ridică, tocmai în clipa în care maiorul urca la parter, pe scara pe care coborîse şoferul.

— Grigoraş era acolo! L-am văzut! spuse Radulian. Nu l-aţi întîlnit?

Bota parcă nu-l auzea.

— Tovarăşe maior, l-am văzut pe Grigoraş. Nu cumva... pleacă din ţară ?

— Nici vorbă ! N-are ordin de serviciu pentru aşa ceva.

— Adică... paşaport...

— Ei, ia te uită ! Prietenul nostru, exclamă Bota, arătînd spre un grup de călători care urcau scara.

Inginerul şi cei şase membri ai grupului se apropiau.

— A ! Ia te uită ! Domnul inginer Grecu ! exclamă Bota, făcînd pe omul surprins. Bună ziua ! Ce întîmplare să ne întîlnim aici !

— Bună ziua, tovarăşe maior, spuse inginerul, puţin crispat, privind în jurul său cu nelinişte.

— S-a întîmplat ceva ? întrebă maiorul.

— D... da... Trebuia să vină la punctul de întîlnire şi tovarăşa Armeanu, ştiţi... de la relaţii cu publicul, dar n-a venit... Nu ştiu ce i s-o fi întîmplat...

Inginerul rămăsese locului, în timp ce ceilalţi membri ai grupului se îndreptaseră spre poarta de ieşire pentru cursa de Roma.

— Cînd aţi văzut-o ultima oară ? întrebă Bota.

— Aseară. Pe la ora opt. Toţi delegaţii am locuit în acelaşi hotel. A venit la mine să-mi spună că pleacă în oraş, la o prietenă. Dar n-a revenit în cursul nopţii. Azi-dimineaţă hotelierul mi-a spus că n-a văzut-o În cameră nu era. Nu ştiu... nu ştiu ce să cred.

— Nu vă neliniştiţi, spuse Bota. Trebuie să apară. Pînă la plecarea avionului e destul timp.

— O voi aştepta aici, în hol...

— Ne mai vedem deci, tovarăşe inginer, conchise Bota şi se depărtă urmat de Radulian.

Locotenentul-major îl căuta cu privirea pe Grigoraş. Se aştepta să vadă pe vreunul din străinii de la Poieni, ba chiar vreun călugăr. Dar nu zărea pe nimeni.

— Grigoraş a venit fiindcă i-a condus pe... I-a adus cu maşina pe Grecu şi Armeanu ?

Bota se întoarse spre Radulian. Cîteva clipe îl privi fără să-l vadă.

— Ai ? Ce ai zis ? Grigoraş ? Nu, a venit cu trenul... Cel puţin aşa cred. Grecu şi Armeanu tot cu trenul au venit.

— N-ar trebui să... să-l supraveghez pe Grigoraş. în loc să... mă ţin de dumneavoastră ca un copil de fusta maică-si ?

— Ai ? făcu Bota. Să-l supraveghezi pe Grigoraş ?

— Sînt sigur că ceasul lui Negrea e la el şi că acest Grigoraş...

— Ceasul ? Nu cumva e acesta ?

Maiorul scotoci prin buzunare şi scoase o cutiuţă. Înăuntru se afla... ceasul profesorului Negrea.

— Uitasem de el, se scuză Bota.

— De unde îl aveţi ?

— Mi l-a dat... Grigoraş.

— Grigoraş ? Tovarăşe maior ! L-aţi... l-aţi arestat adineaori ? Ce e cu acest Grigoraş ? Voia să plece şi el cu avionul ?

Bota zîmbi.

— Uite ce este, spuse maiorul zîmbind de-a binelea. Grigoraş mi-a dat ceasul de bună voie şi nesilit de nimeni. De plecat nu putea să plece pentru că, aşa cum ţi-am spus, n-avea... ordin de serviciu de la stăpînire.

— Adică paşaport ? preciză mecanic Radulian.

— Nu paşaport, ci ordin de deplasare, dat de şefii noştri. Ai mei şi ai dumitale.

— Ai noştri ?

— Da, mînzule. Pentru că acest Grigoraş este... este subofiţer de miliţie, specialist în radio şi... şi se pricepe uneori şi la ceasuri cînd au microfoane, dar de supravegheat nu e nevoie să-l supraveghezi, că asta a făcut el astă-noapte, patrulînd prin faţa hotelului şi pe străzi. Iar acum are sarcini precise, lasă-l în pace, că dacă nu era el nu aflam despre „descoperirea comorii", fiindcă Negrea al dumitale e, aşa cum am zis, un „gură cască"... Şi în loc să mă priveşti aşa, de parcă ai fi căzut din lună, du-te şi dă un telefon căpitanului Mareş, să afli dacă se mai ştie ceva despre doamna Armeanu... Hai, fuga...

Radulian porni năucit. I se părea că pămîntul îi fuge de sub picioare şi că zidurile se clatină. Abia cînd ajunse la telefon, reuşi să-şi mai vină în fire.

„Asta e încă o surpriză de-a *fachirului*, îşi zise. Încă o lovitură de teatru. Dacă a început cu asemenea chestii, înseamnă că ne aflăm pe calea cea bună şi, deci, sfîrşitul

nu e departe pentru bandiți. Dar, oare cine-s aceștia ? Nu cumva... inginerul Grecu ? Dacă în toată această tărășenie se află și inginerul Grecu ?

*

Radulian formă numărul căpitanului Mareș și așteptă „E clar : ceva nu e în regulă cu acest inginer ! De ce a ținut Bota să venim și să-l «salutăm» la plecarea din București ? gîndi el. Dacă Grecu... ?"

Nu avu răgazul să continue. La capătul celălalt al firului auzi vocea căpitanului Mareș. Se prezentă și ceru informațiile pe care le voia Bota.

Radulian se grăbi să ajungă la Bota și să-l informeze. Maiorul făcu o grimasă.

— Luci Armeanu e la spitalul de urgență. Și-a revenit. Azi-noapte a fost, se pare, victima unui atac, pe stradă. Grigoraș n-a raportat ? îl întrebă Radulian.

— Deci și-a revenit... Urgent, dă un telefon în orașul... adică, nu ! La Poieni ! Întreabă care dintre „cercetători" lipsește din... garnizoană. Rapid, mînzule ! Eu trebuie să-l stopez pe Grecu.

— Deci Grecu este... este cel care... ?

— Nu știu ! Nu vreau să știu nimic. Fuga la telefon !.. Cere fulger Poienii. Dă-i telefon și lui Mareș să întrebe și el, pe linia noastră... Cît mai e pînă la plecarea avionului ? Patruzeci de minute ! Avem timp...

Radulian se îndreptă grăbit spre centrala telefonică și făcu o comandă urgentă cu Poienii. În așteptarea legăturii, se așeză pe un scaun și începu să se gîndească.

„Așadar, totuși... Grecu ! își zise el. Cum de nu m-am gîndit ? Omul ăsta cunoștea cifrul de la seiful roșu ! Cred că el a luat toate datele din timp dar, pentru a induce în eroare, a înscenat totul, ca bănuiala să cadă asupra altora..."

Cîteva clipe rămase cu privirea fixată asupra centralistei, o fată blondă cu ochii căprui, care se ciorovăia cu cineva la telefon, cerînd să i se dea de urgență legătura.

— Mai durează ? întrebă, nerăbdător, Radulian.

— Imediat. Un minut. Aveți... Poftiți...

Negrea nu se afla la Poieni. La telefon venise George Postăvaru.

— Alo ! Aici Radulian. George... te rog spune-mi, dacă „cercetătorii de la Poieni" sînt prezenţi. A plecat cineva ?

George Postăvaru nu înţelese imediat la ce se referea Radulian. Abia peste cîteva clipe pricepu că Radulian vorbea din Bucureşti, de la aeroportul Otopeni.

— A ! Deci de acolo telefonezi ? Şi vrei să ştii... Păi, în afară de domnul Ken... ceilalţi au plecat la Bucureşti, cu maşina lui John. Sandow a primit o veste proastă din străinătate. Doamna Midlane avea nişte treburi urgente. Au plecat azi-noapte.

— Mulţumesc ! spuse Radulian şi închise.

Aproape alergă la etaj, dar nu dădu cu ochii de Bota. În schimb, se lovi piept în piept cu Grigoraş.

— Nu l-ai văzut pe maiorul Bota ? întrebă Radulian, fără nici o altă introducere, fapt care nu-l miră pe Grigoraş.

— Ba da. E în biroul miliţiei. Vă aşteaptă...

Radulian alergă într-un suflet acolo. Deschise uşa fără să mai bată. În clipa următoare îl zări pe maior. Stătea la un birou. În stînga lui se aflau un căpitan de miliţie şi un vameş ; în faţă, pe un scaun, stătea inginerul Grecu, cu capul sprijinit în palme.

— Vă raportez : de acolo lipsesc doamna Midlane, John Sandow, Negrea şi Daisy. Au plecat cu maşina spre Bucureşti...

La auzul acestor cuvinte, inginerul Grecu nu făcu nici o mişcare. „Are nervii tari, gîndi Radulian. Oare cu care a fost în legătură inginerul Grecu ? Dar... nu cumva s-a întîmplat altceva ? Dacă John a descoperit «Comoara lui Brîncoveanu» şi acum încearcă să o scoată din ţară ? Bota n-a aruncat în vînt acele cuvinte..."

Telefonul sună şi maiorul ridică receptorul.

— Alo ! Da. Eu sînt. Cum ? Da-a ? Bine. Mulţumesc ! O să dau dispoziţiile necesare.

Închise şi se adresă inginerului Grecu.

— Se pare că ceva nu este în regulă, tovarăşe inginer, spuse Bota. Unde sînt paşaportul dumneavoastră şi biletul de avion ?

— Mi-au fost oprite de către... Sînt la ofițerul de grăniceri care ne-a controlat... Dar, iertați-mă, nu înțeleg...

— O să înțelegeți imediat, spuse maiorul și, ridicîndu-se, se îndreptă spre ușă. Revin peste cinci minute. Pînă atunci... vă rog să vă gîndiți la ceea ce urmează să-mi spuneți...

— Dar nu înțeleg ! De ce sînt aici ? făcu Grecu, și pe chipul lui se așternu o paloare cadaverică.

„În sfîrșit, reacționează", gîndi Radulian și se așeză lîngă vameș. Cîteva clipe mai tîrziu, în încăpere intră un hamal care aducea bagajele inginerului.

— Dar trebuie să plec... cu ceilalți membri ai delegației...

Radulian își ridică brațele a neputință.

— Să așteptăm dispozițiile maiorului Bota. În fond, nici eu nu știu ce s-a întîmplat...

— S-a comunicat, de la întreprinderea unde lucrați, spuse vameșul, că a dispărut un obiect. Trebuie să se facă un riguros control al bagajelor.

— Un... obiect ? Ce obiect ? întrebă inginerul.

Bota reintră. Aducea actele inginerului Grecu. Chipul acestuia se lumină. Dar, pentru puțin timp, deoarece maiorul așeză pașaportul pe masă și i se adresă neprietenos :

— Sînt nevoit să vă comunic că viza de plecare v-a fost retrasă, domnule inginer. Veți rămîne la dispoziția noastră pentru cercetări.

Căpitanul de miliție, care asista la discuție, se ridică. Înțelesese.

— Tovarășe căpitan, vă rog să-l conduceți pe domnul inginer într-o cameră unde va rămîne cîteva ore. Cu bagaje cu tot.

— Dar nu înțeleg... Ce obiect a dispărut ? De ce sînt acuzat ? Și unde este doamna Armeanu ?

— A fost victima unui accident, azi-noapte.

— Accident ? Domnule maior, Luci... a avut un accident ?

Inginerul Grecu se făcuse din nou palid. Stătea parcă gata să se prăbușească.

— Fiți liniștit, domnule inginer. E în afară de orice pericol. Grație unei întîmplări... Adineauri s-a vorbit cu spitalul...

Telefonul sună din nou.

— Alo ! Da ! Eu. Bota. Cum ? O, e foarte bine ! Mulţumesc ! Da, da. Biletul de avion al inginerului Grecu se anulează. Vom vedea cine plăteşte...

Închise, apoi se uită întrebător spre căpitanul de miliţie care privea spre bagajele inginerului.

— O să vă ajute Radulian, spuse Bota. Puteţi pleca !

— Dar nu înţeleg..., încercă iar inginerul să spună, dar maiorul i-o reteză :

— Veţi înţelege curînd, domnule inginer. Foarte curînd... Şi dumneavoastră sînteţi liber, se adresă el vameşului.

Maiorul rămase un timp singur.

Revenind în încăpere, Radulian se aşeză pe unul din scaune. Bota fuma şi privea prin geamul biroului spre pista de decolare. Impozantul avion al companiei „Alitalia" îşi închisese uşile, scara se depărtase iar acum avionul rula spre capătul pistei.

— Pleacă, murmură Bota. Fără inginerul Grecu şi fără Luci Armeanu.

— Credeţi că acest... acest inginer a accidentat-o pe... ?

Bota se întoarse. Pe faţa lui se întipărise o mirare ironică.

— Ia te uită ! O ipoteză la care nu m-am gîndit.

— Ce obiect a dispărut de la... întreprindere ? Nu cumva a plecat cu... harta aceea ? Sau vreo copie... ?

— Cine să... ? A, inginerul Grecu ? Mai ştii ? Poate..., murmură visător Bota, cu glasul scăzut, lăsînd să se înţeleagă că toată discuţia nu prezenta nici un interes pentru el, fapt care-l miră pe Radulian.

Locotenentul-major era însă decis să smulgă cît mai multe informaţii.

— Mă iertaţi... Luci Armeanu a fost scăpată de cineva de la noi ?

— Cum de ai ghicit ? Da, mînzule. De Grigoraş, care se afla prin apropiere. Adică, în preajma ei. Ca un pieton oarecare. Femeia a fost atacată în stradă...

— Înţeleg..., înţeleg. Cum de v-a venit ideea s-o „protejaţi" ?

Bota își țuguie buzele.

— E o chestiune mai complicată. Îți voi explica la timp. Deocamdată mi-e o foame de lup. Și mai avem o oră de așteptat.

— Să așteptăm ? Ce mai așteptăm ? O confirmare de la... referitor la „obiectul" luat de inginerul Grecu ?

— Nu, mînzule ! Hai la bufet. Și, te rog, nu mă mai zădărî cu întrebările...

Ieșiră și se îndreptară spre bufet. Pe drum, Bota își mai aprinse o țigară. La bufet cerură cașcaval pané. Maiorul mîncă cu poftă, bău două pahare cu pepsi, apoi se rezemă de speteaza fotoliului, oftînd.

— Deci totuși inginerul Grecu..., făcu Radulian.

— Ai ? ! tresări Bota, apoi zîmbi îngăduitor. Mînzule, ți-am zis, parcă, să mă lași în pace. Mai avem — Bota își consultă ceasul — cel mult un sfert de oră și ne vom lămuri. Hai să plătim și să ne ducem spre... scenă. Adică spre biroul unde se va juca actul final.

— Așteptăm un anumit... eveniment ?

— Nu, mînzule ! Așteptăm actorii. Unde ai mai văzut dumneata un final fără actorii principali... ?

Maiorul Bota se așezase în dreptul biroului și privea nerăbdător spre ușă. Căpitanul de miliție și subofițerul de serviciu stăteau pe scaune ca niște spectatori intrați la un teatru fără să știe ce piesă avea să se joace. Radulian încerca să lege niște fire nevăzute, pentru a ghici, cu o clipă mai devreme, ce avea să urmeze.

Deodată ușa se deschise și intră Grigoraș.

— Bună ziua, spuse el și se dădu la o parte. V-au sosit invitații, tovarășe maior.

În încăpere intrară doamna Midlane și profesorul Negrea.

— A ! Bună ziua ! Ce surpriză ! Ce plăcută surpriză, spuse Bota. Luați loc, vă rog. Știam că veți veni la aeroport. Dar n-o văd pe domnișoara Daisy.

— E cu John. Îl ajută la îndeplinirea unor formalități... în legătură cu mașina.

„Deci John Sandow pleacă, gîndi Radulian. Iar doamna Midlane și Daisy îl vor conduce."

— John a primit o veste neplăcută. O rudă de-a lui, din Malta, a... paralizat. S-a hotărît să plece acolo pentru cîteva zile și-i lasă lui Daisy mașina, explică doamna Midlane.

Abia termină de spus aceste cuvinte, că în încăpere intrară Daisy și John Sandow. Acesta din urmă era enervat.

— Bună ziua, domnule maior, spuse el. Îmi face plăcere să vă văd, dar... dar avionul meu pleacă peste patruzeci de minute. Sînt grăbit. Mă scuzați... Mi s-a spus că doriți să-mi comunicați ceva...

Bota îl pofti să se așeze pe un scaun, dar Sandow rămase în picioare.

— Mă grăbesc, spuse el, ușor iritat. Aveți să-mi comunicați ceva ?

— Da. Ceva foarte important pentru dumneavoastră.

Daisy era numai ochi și urechi. Doamna Midlane respira greu. Negrea privea cînd la Bota, cînd la Radulian. Bota făcu un semn și în cameră fu introdus inginerul Grecu.

— Vă cunoașteți ? întrebă maiorul.

— Nu..., nu l-am văzut în viața mea, spuse Sandow.

— Să i se aducă bagajele ! ceru Bota.

— Dar eu... mă grăbesc, spuse John.

— Vă rog să așteptați. Totul va dura foarte puțin. Am impresia că domnul inginer Grecu are un obiect care vă aparține.

Bagajele inginerului — o servietă diplomatică și un geamantan — fură așezate pe masă. Bota ceru inginerului să le deschidă. Acesta se execută.

— Vă rog să înșirați toate obiectele pe masă..., ceru Bota și, pe măsură ce inginerul le așeza, Bota le cerceta împreună cu vameșul care venise odată cu Grigoraș.

Privirea lui Bota căuta ceva anume.

— Stai ! spuse maiorul, cercetînd cu atenție un etui pentru periuța de dinți. Cutiuța e goală... Adică nu e goală... Lipsește periuța. În schimb...

Se auzi o ciocănitură în ușă și Grigoraș intră însoțit de... Luci Armeanu.

— A, doamna Armeanu ! făcu Bota, punînd cu grijă etuiul pe masă. Ați sosit tocmai la timp. Domnul John Sandow îl acuză pe domnul inginer Grecu de furt. I-a luat ceva...

— Nu înţeleg nimic ! Eu nu acuz pe nimeni ! Ce comedie este aceasta ? întrebă enervat John.

— Vă rog să vorbiţi mai încet. Azi-noapte doamna Armeanu a fost victima unei agresiuni... Nu e complet restabilită. Vine direct de la spital. Încă un minut şi veţi putea pleca, domnule. Spuneam că aţi venit tocmai la timp, doamnă Armeanu. Tocmai făceam o experienţă.

Ca un veritabil prestidigitator, Bota reluă etuiul şi, întorcîndu-l cu gura în jos, prinse în palmă două corpuri cilindrice.

„Parcă-i un «fachir», gîndi Radulian. Ce dracu' a scos din tubul acela ? Nu cumva Sandow a descoperit „Comoara lui Brîncoveanu", iar inginerul i-a şterpelit niscai diamante, pe care le-a vîrît în tub ?"

— Ia te uită ! Mi se pare că am descoperit ceva interesant ! zise Bota. O adevărată comoară... Ooo ! Parcă-i altceva, nu-i aşa, tovarăşe Grigoraş ? Că dumneata te pricepi.

— Sînt două filme, confirmă „şoferul".

— Sînt noi, spuse Grecu. Le-am luat pentru aparatul meu. Dar nu ştiu cum de au ajuns în acel etui.

— Nu cumva sînt ale dumneavoastră, domnule Sandow ? întrebă Bota.

— Ale mele ? Nu, domnule maior. Şi, vă rog, nu înţeleg ce rost are toată această scenă...

— Nici ale dumneavoastră, doamna Armeanu ?

Luci Armeanu îşi trecu mîna peste fruntea îmbrobonată de transpiraţie.

— Îmi pare rău... Nu... nici nu ştiu ce să spun : am fost luată din spital... Credeam, mi s-a spus că trebuie totuşi să plec la Roma... cu delegaţia. Altfel n-aş fi venit... Ştiu că mai e un avion, cel al Taromului, care face cursa Bucureşti—Roma.

— Am întrebat dacă aceste două obiecte vă aparţin, stărui Bota.

— Mie ? De unde pînă unde, tovarăşe maior ? făcu Luci şi încercă să zîmbească.

— Domnule maior, spuneaţi că aveţi să-mi comunicaţi ceva foarte important. Credeam că s-a primit vreo telegramă în legătură cu ruda mea din Malta, spuse John Sandow. Mai am o jumătate de oră pînă la plecarea celui

de-al doilea avion spre Roma... Nu înțeleg nimic din tot ce se petrece aici. Dacă e o glumă, vă asigur că nu-i gust umorul. Trebuie să plec. Ce aveți să-mi comunicați ? țipă el. Vă bateți joc de mine ? Nu vă permit ! Aveți ceva să-mi spuneți sau nu ?

Bota se ridică în picioare. Sprîncenele-i negre se răzvrătiseră spre fruntea ridată. Ochii săi albaștri aruncau fulgere.

— Da, domnule Sandow. Sînt obligat să vă încunoștințez că deocamdată nu puteți pleca. Pașaportul dumneavoastră nu este în regulă.

John făcu un pas înapoi și se sprijini de perete.

— Ce vreți să spuneți ? Cum, adică, nu e în regulă ?

— ...Și că avem nevoie de sprijinul dumneavoastră pentru lămurirea unor probleme.

— Dar e absurd ! Absurd ! Trebuie să plec ! Voi reveni peste două-trei zile și-atunci vă stau la dispoziție. Dar acum trebuie să plec. Am o problemă de familie...

— Vă rog să treceți în camera alăturată, domnule Sandow. Veți pleca cu cursa de mîine. Aranjez eu lucrurile...

— Dar nu... nu se poate ! Refuz orice colaborare cu dumneavoastră ! strigă Sandow, în timp ce era condus în camera vecină.

— Iar dumneavoastră, tovarășe inginer, se adresă Bota lui Grecu, închideți-vă geamantanul și geanta de voiaj. Grigoraș !

— Ordonați, tovarășe maior.

— Ajută-i domnului inginer să-și ducă geamantanul Ia-i și actele de pe masă. Apoi procedezi cum am stabilit

— Am înțeles ! spuse Grigoraș.

Peste cîteva clipe, în încăpere rămăseseră, alături de Bota, Eveline Midlane, Daisy, profesorul Negrea, Radulian și căpitanul de miliție. Vameșul ieși ducîndu-se la treburile sale.

— Doamnă Midlane, spuse Bota scoțînd ceasul lui Negrea din buzunar. Recunoașteți acest obiect ?

Soția profesorului privi spre Negrea. Acesta zîmbi.

— Da. L-am dăruit domnului Marius Negrea. Ceasul era destinat soțului meu. L-am rugat pe domnul Sandow

să cumpere ceva mai deosebit pentru soțul meu... un cadou de ziua lui..., dar domnul Midlane n-a vrut să-l primească. Ține la... fosila lui. La stăruințele fiicei mele, i l-am donat domnului Negrea. Cred că nu-i imputați faptul că a primit un cadou ! Ne-a făcut multe servicii...

— Nu, nu, doamnă Midlane... Aș mai avea o întrebare : în noaptea care a trecut ați fost tot timpul în hotel ?

Eveline Midlane roși, își mușcă buzele și, stînjenită, privi spre Daisy.

— Nu tot timpul, domnule. Am sosit în București către miezul nopții. Domnul Sandow m-a invitat la un bar. Nu mi-era somn. Dormisem în mașină... Am revenit în hotel pe la ora trei...

— Domnul Sandow a stat tot timpul la bar ?

— Desigur. Apoi m-a condus la hotel. N-a urcat imediat sus fiindcă s-a dus să parcheze mașina și să regleze nu știu ce la motor. „Poate că mîine dimineață, în zorul plecării, nu voi avea vreme să fac reglajul necesar. Nu vreau să-i las Daisyei mașina în neregulă. Aveți drum lung pînă la Poieni", mi-a spus el.

Bota dădu aprobator din cap, apoi se adresă Daisyei.

— Ați găsit „Poiana ielelor", domnișoară ?

— Da. Dar n-am descoperit încă acea comoară.

— Aș vrea să vă întreb : în schițele dumneavoastră ați trecut, adeseori, și niște distanțe. Vă foloseau ?

— A, da, desigur. Totdeauna am procedat așa...

— Mi-ar plăcea să constat că spuneți adevărul, spuse, amabil, Bota.

Radulian își dădu seama că maiorul nu era mulțumit de felul în care se desfășurau discuțiile.

— Doamnă Armeanu, se adresă maiorul acesteia, vă simțiți în stare să răspundeți la cîteva întrebări ?

— Nu... Nu mă simt bine, domnule maior.

— Vă înțeleg. Atunci vom vorbi astă-seară la ora șapte. Radulian ! Vom pleca la sediu. Doamna Armeanu va fi condusă odată cu domnul Sandow. Va veni Grigoraș cu dînșii. A primit ordin în acest sens. Știe ce trebuie să facă.

În timp ce maşina îi ducea spre sediu, Radulian privea mereu spre şeful său. Acesta fuma gînditor. O „specială“ venise şi-i dusese pe Sandow şi pe Luci Armeanu. Radulian nu-l văzuse pe inginerul Grecu. Fusese trimis, oare, mai înainte ?

— Grecu a fost trimis mai devreme ? întrebă el, cu o jumătate de gură.

— Da.

— Azi va fi prezent şi el la ora şapte, la sediu ?

— La sediu ? Grecu ? Păi, cum să vină, mînzule ? Cît e ceasul ? A trecut o oră de la plecarea avionului. Grecu o fi deasupra... Adriaticei.

— Cum ? Grecu a plecat ? I-aţi permis să plece ?

— Nu numai că i-am dat voie, dar chiar eu i-am scos bilet pentru cursa Tarom...

— Vreţi să prindeţi firul şi... acolo ? Să vedeţi cu cine ia legătura ?

Bota zîmbi pe sub mustăţi.

— Nu, mînzule. Nu ! Toate firele sînt aici, la noi... Pe Grecu l-am scos din cauză pentru că mi-e simpatic. Asta-i tot...

Simţind că e luat peste picior, Radulian tăcu. Cînd coborîră în faţa sediului, maiorul se întoarse spre ajutorul său :

— Liber pînă la ora şapte cînd va bate gongul pentru actul final. La revedere !

Un basm adevărat

Radulian privea pendula din biroul lor. Era şapte fără cinci. Maiorul Bota fuma, privind spre vîrful plopilor care străjuiau aleea din faţa sediului.

— Cu cine începeţi, tovarăşe maior ? întrebă Radulian.

— Cu doamna Armeanu. A, uite că vine, spuse el, văzînd că se deschide ușa și Luci Armeanu intra condusă de subofițer. Luați loc, doamnă, spuse el, cu amabilitate. Cum vă simțiți ?

— Mai bine, tovarășe maior.

Bota făcu o pauză, apoi reluă :

— Știu împrejurările în care ați fost atacată azinoapte. Puteți să-mi spuneți de unde veneați ? Dar cu toată sinceritatea.

— Veneam de la o prietenă. N-am găsit-o acasă și...

— Înțeleg, înțeleg. V-ați gîndit că n-ar strica o plimbare pe jos. Dar s-a legat de dumneavoastră un bețiv care, pînă la urmă, v-a lovit...

— Exact.

— Norocul dumneavoastră a constat în faptul că era pe aproape un milițian, care a luat măsuri și v-a dus la spital. Credeți că într-o zi-două vă puteți restabili și pleca la Milano ?

— Nu știu, domnule maior. Ca să fiu sinceră, *nu prea doresc această călătorie.*

Bota o privi curios. Zîmbi amabil.

— Probabil că sînteți foarte impresionată de întîmplarea de aseară. Cunosc această stare de spirit. Ajungi să-ți fie lehamite de tot.

— Ați intuit bine, tovarășe maior.

— Sper că o să-mi dați totuși niște răspunsuri la întrebările pe care doresc să vi le pun.

— Cu plăcere, tovarășe maior.

— Sînteți de multă vreme filatelistă ?

— Din copilărie. Am clasoare vechi de trei decenii.

— Dumneavoastră îi dădeați timbre băiatului inginerului Grecu ?

— Da.

Maiorul făcu o pauză.

— În interesul cercetărilor noastre... Aș dori să știu cîte ceva despre relațiile dumneavoastră cu... familia Grecu.

Luci Armeanu roși. Era, se vedea bine, deosebit de încurcată.

— Am înțeles, făcu maiorul. Dar, vă întreb, de ce n-ați divorțat ?

— Pentru că... pentru că nu ştiam de unde să-l iau pe soţul meu. A plecat, mai bine zis m-a părăsit pentru o femeie şi... şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. Sînt opt ani de atunci. Locuiam în Bucureşti. Apoi am plecat în provincie, lucrînd pe diferite şantiere. Ca să uit.

— L-aţi iubit mult ?

— Foarte mult, răspunse ea, în şoaptă, respirînd adînc. În noaptea aceea m-am dus la prietena mea să aflu veşti...

— La Întreprinderea de prospecţiuni sînteţi angajată ca translatoare. Spuneţi-mi : aţi îndeplinit şi alte munci ?

— Uneori o înlocuiesc pe secretara şefă.

— Permisele de intrare se vizează de secretariat ?

— De secretariat şi de personal.

— Ultima oară au fost aduse la viză şi date secretariatului cînd eraţi dumneavoastră acolo ?

— Da. Dar de ce întrebaţi ?

— V-a făcut, atunci, Nicolae Bălotă, portarul, vreo mărturisire ?

— Nu-mi amintesc...

Maiorul îşi stinse ţigara, se ridică şi făcu vreo cîţiva paşi prin cameră. Radulian îl urmărea, animat de o curiozitate crescîndă. „Ce rost au toate aceste întrebări banale ?", se gîndea el. Ce vrea să afle de la Luci Armeanu ?".

— Aveţi, cumva, în Bucureşti, vreun timbru care să poată fi privit la stereoscop ? Inginerul Grecu îi propusese o anumită demonstraţie tovarăşului Radulian.

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, pe chipul Luciei Armeanu trecu o umbră.

— N-am aici cele trebuincioase. Nici aparatul... Adică becul special... Îmi pare rău...

— Îmi pare şi mie rău, spuse el. Dar, din alt motiv Că nu sînteţi... sinceră. Nu răspundeţi sincer întrebărilor mele... Să trecem mai departe : spuneţi-mi, dumneavoastră l-aţi ajutat cu bani pe... Gheorghe Stoian ?

— Nu ştiu... nu-l cunosc pe acest domn.

— Ciudat... ciudat, făcu Bota. Atunci, o ultimă întrebare : cînd a fost ziua dumneavoastră de naştere, aţi dat bomboane tuturor colegilor ?

— Tuturor cu care lucrez, care sînt mai apropiaţi...

— Mulţumesc ! Vă rog să rămîneţi... Aş vrea să asistaţi la discuţia pe care o voi avea cu domnul Sandow.

— Sînt obosită. Nu s-ar putea să... ?

— A, nu ! E nevoie de dumneavoastră...

Maiorul apăsă pe un buton şi în încăpere fu introdus John Sandow. Fără să-l privească, Bota îi indică un scaun liber. Sandow refuză să se aşeze.

— Domnule Sandow, spuse Bota, cu glas egal, aş vrea să-mi răspundeţi la cîteva întrebări.

— Nu înainte de a-mi da posibilitatea să vorbesc cu ambasada ţării mele. Refuz orice discuţie ! Sînt deţinut ilegal. E o samavolnicie pentru care veţi răspunde !

Bota îşi ciupi obrazul drept. „Acum explodează", gîndi Radulian. Dar, se vede treaba, maiorul era hotărît să se stăpînească.

— Aţi venit în România acum trei ani, la Congresul bizantinologilor găzduit de ţara noastră. Sînteţi prieten cu domnii Midlane şi Rowbeam. Aţi lucrat în Egipt cu amîndoi... Aş putea să ştiu cine v-a... trimis acolo ?

— Nu vă priveşte activitatea mea ! Refuz să răspund !

— Buun. Să zicem că v-aţi dus de bună voie. Aţi făcut studii de istorie şi arheologie, probabil. Curios : în lista pe care o editează anual British Museum nu figuraţi în rîndul cercetătorilor. Să fie o scăpare ?

John Sandow ridică din umeri dispreţuitor.

— Sînt în schimb pe listele universităţilor din Kansas şi Ohio, domnule maior. Dacă vă interesează...

— Întîmplarea a făcut ca domnul Rowbeam să găsească un vechi pergament care vorbea despre o comoară „Comoara lui Brîncoveanu". Şi-atunci, simţind că e vorba de ceva deosebit, v-aţi deplasat în România.

— Exact. Am grăbit venirea mea în România. Aveam de gînd să vin mai demult, dar treburile...

— Aţi venit singur ?

Sandow tăcea.

— Aţi venit cu Daisy Midlane, cu care v-aţi întîlnit la Viena, continuă Bota. Şi aţi început să căutaţi comoara. Daisy picta şi, la rugămintea dumneavoastră, punea şi unele dimensiuni. Pînă aici totul e corect.

— Nu înţeleg ce vreţi de la mine, domnule maior

— Aţi dat doamnei Midlane un ceas care... hm... prezenta o curiozitate. Înăuntru se afla ceva... Hm...

— Din această clipă n-o să mai răspund la nici o întrebare, spuse Sandow. Pînă nu vine aici un reprezentant al ambasadei...

— De acord. Atunci, doamnă Armeanu, vă rog să ascultați o frumoasă poveste pe care mi-am imaginat-o eu. O să v-o spun în românește, pentru că domnul Sandow nu mă ascultă. Și-apoi poveștile merg mai bine în graiul nostru. A fost o dată un domnitor viteaz și bogat. Constantin Brîncoveanu. Printre supușii săi a avut tot felul de oameni, dar... nici un vel spătar Novăceanu. Peste două secole, cineva inventează un vel spătar cu acest nume. Îi pune în sarcină un fel de testament, găsit de un credul care nu știe limba română — mă refer la domnul Ken Rowbeam — și niște cercetători pornesc în căutarea comorii. Se face public conținutul documentului, se fotografiază, apare în revista editată de British Museum... Dar nu Ken Rowbeam e cel mai întăritat de ideea găsirii comorii, ci un prieten de-al său, aici de față. Acesta vine „înarmat" cu o cutie fermecată — un aparat modern... și... descoperă comoara.

John Sandow tăcea. Privea în pămînt. Maiorul vorbea doar în limba română!

— Dar căutătorii de comori nu știau că un spiriduș bătrîn, care era... șofer pe un Aro, se pricepea la electronică. Și acest spiriduș mai întîi i-a „subtilizat" unui căutător de comori aparatul de fotografiat și a văzut că stăpînul lui fotografia cam aiurea, apoi din „cutia fermecată" i-a... „scos" niște petice de hîrtie pe care se aflau niște semne ciudate. Asta fiindcă cutia fermecată „cînta" ori de cîte ori dădea de un anume metal. Că așa era ea făcută. Și în locul peticelor de hîrtie spiridușul a pus altele, ca să-l încerce pe căutătorul de comori. Iar schimbarea o făcea noaptea, cînd stăpînul cutiuței fermecate mergea la bar, unde cunoscuse o „zînă" — hm, hm, nu prea se potrivește termenul, dar merge —, pe care a rugat-o să fure de la un pămîntean ceva dintr-un buzunar. Și „zîna" a furat. Iar el i-a dat niște bani străini. Aflînd însă că zîna e urmărită de oameni care voiau ca el să nu găsească comoara și fiindu-i teamă că acești oameni vor da de urma lui, s-a hotărît s-o trimită pe „zînă" în împărăția... văzduhului, cu ajutorul unei țigări străine. Dar „zîna" a avut noroc tot cu unul din tagma spiridușilor — maiorul se întoarse spre Feleagă, și

el venit între timp în încăpere — care primise ordin s-o păzească.

Bota tăcu și privi spre Luci Armeanu. Aceasta asculta cu atenție. Nici un mușchi nu tresărea pe chipul său. John Sandow fuma, impasibil.

— Dar povestea nu s-a terminat, reluă Bota. Căutătorul de comori era nesătul și lacom. El nu voia numai „Comoara lui Brîncoveanu", ci și alte comori. De aceea a cunoscut o altă... „zînă" — hm, hm, termenul e iarăși cam nepotrivit —, care s-a hotărît, nu se știe din ce motive, să-l ajute, să afle pe unde sînt și alte „comori", prospectate de o anumită întreprindere unde „zîna" lucra. Și mai întîi au găsit un om care începuse să aibă darul beției, fiindcă nevasta lui îl înșela cu propriul lui frate, un anume Gheorghe Stoian — pe care l-au momit cu bani ca să-și acopere o lipsă în pungă și o lipsă de la... punga statului. I-au dat banii fără să se arate la față, așa cum se cuvine unei zîne. Printr-un „cec", pesemne. Iar omul a pornit la drum să facă ce i s-a zis la telefon de către „zînă"... Înainte însă a trimis o scrisoare — Bota privi spre Radulian — despre care nici zîna, nici duhul cel rău — l-am numit pe căutătorul de comori cel lacom — n-au știut. Și acest om care dăduse în „darul" beției a primit un permis pe care și-a lipit fotografia iar „zîna" pusese lîngă locul fotografiei un mic semn... un punctișor, așa cum aflase că făcuse un... cerber, pe nume Nicolae Balotă. „Zîna" aflase astea cu prilejul vizării permiselor, cînd ținuse locul unei colege plecate în vacanță...

Bota privi spre Luci Armeanu. Obrajii acesteia erau palizi.

— Și iată-l pe Gheorghe Stoian cel păcătos intrînd în „palatul" încuiat cu șapte lacăte. N-a fotografiat nimic. Nici n-a băgat filmul în aparat. N-avea, dealtfel, nici curent electric, iar perdelele erau trase. Harta pe care ar fi trebuit s-o fotografieze era într-un dulap, el putea ajunge acolo că își vizitase adeseori fratele și, la rîndu-i, făcuse serviciu în acest... palat, dar „păcătosul" n-a vrut să facă nimic din cele cerute de „duhul cel rău" și de „zînă". A ieșit pe poartă și aici a fost întîmpinat de duhul cel rău, care, fără

să-și arate chipul, i-a... înfipt cuțitul în trup, apoi a fugit cu o umbrelă în mînă... Duhul cu umbrela s-a făcut nevăzut. Stoian a căzut cu capul de caldarîm și ar fi murit dacă „Cerberul" — Nicolae Balotă — n-ar fi avut ochi de Argus și nu i-ar fi dat ajutorul cuvenit.

Maiorul își aprinse o țigară și continuă :

— Temîndu-se că Gheorghe Stoian se va trezi, „duhul cel rău" i-a trimis pe geamul camerei din spital o... bomboană fermecată care l-ar fi adormit pe veci — dacă... cineva nu l-ar fi... „schimbat" pe Gheorghe Stoian cu un... spiriduș — Bota privi iarăși spre Feleagă — care avea inimă tare. Spiridușul fusese legat la cap — noroc că Gheorghe Stoian avea contuzie la cap — și era de nerecunoscut. Apoi s-a hotărît ca Stoian să fie trimis la București, cu zarvă mare, pentru a vedea ce face „duhul cel rău" și „zîna" cea... hm... Dar cei doi au simțit că nu-i a bună, așa că și-au văzut de treabă. Și astfel a plecat la București spiridușul, fără a fi deranjat, iar Gheorghe Stoian a rămas pe loc, la spital. Cînd și-a venit în fire, n-a putut spune însă mare lucru. Nu știe cine i-a dat banii. Totul s-a tratat telefonic și a primit un cec la purtător.

Bota trase un fum și respiră adînc.

— Cu riscul de a vă plictisi, o să continui. Dorind „duhul cel rău" și ajutoarea lui să pună mîna pe cealaltă comoară — harta din seiful roșu — l-au amețit pe păzitorul comorii tot cu o... pietricică fermecată, zvîrlită pe geam, dintr-o clădire vecină. Apoi „zîna", care aflase cifrul seifului — așa cum noi l-am putut afla — a intrat pe furiș și a rămas acolo după plecarea celorlalți. Dar s-a aflat că ceva nu e în regulă și au venit doi pămînteni care erau gata s-o prindă pe zînă. Noroc că cei doi s-au dus... la telefon. Zîna a ieșit, dar era gata-gata să se împiedice de o pămînteană — mă refer la o femeie de serviciu... Și-atunci i-a aplicat o lovitură în cap, iar pămînteana s-a întins la... pămînt. A reușit „zîna" să fure harta ? Nu ! Dar... s-o fotografieze ? Nu se știe nici pînă în ziua de azi. Se bănuiește însă că...

Bota se opri și privi spre Luci Armeanu.

— Să continui ?

Femeia privea în pămînt, copleșită.

— Înţeleg că trebuie să continui. „Zîna" care s-a unit cu „duhul cel rău" a regretat, dar prea tîrziu ; „duhul" avea oroare de oraşe mici, în care telefoanele nu merg ca lumea şi într-o zi i-a smuls „zînei" receptorul din mînă... Apoi el sau altcineva l-a ameninţat pe doctorul Micu..., cerîndu-i ca Stoian să fie lăsat să „crape". Cam asta e povestea pe care voiam să v-o spun Ce părere aveţi ?

Femeia continua să privească în pămînt fără să răspundă.

— Atunci o să-l întreb pe domnul John Sandow : ce părere aveţi, domnule ? întrebă Bota, răspicat, în româneşte.

John Sandow ridică din umeri. Bota îşi încruntă sprîncenele.

— Probabil că n-aţi înţeles. Repet : ce părere aveţi despre această poveste domnule ?

John Sandow clătină din cap a nedumerire.

— Cu dumneavoastră vorbesc, domnule... Armeanu !

Cuvintele acestea căzură ca un trăsnet. John Sandow se făcu palid. Luci Armeanu scoase un uşor ţipăt şi îşi pierdu pentru o clipă cunoştinţa. Radulian se repezi s-o sprijine

— Ei, poftim ce se întîmplă din cauza dumneavoastră, domnule Armeanu ! Ajutaţi-vă... *soţia*... Hai, hai, faceţi acest gest cavaleresc. Nu vă purtaţi ca azi-noapte, cînd aţi lovit-o în plină stradă, cu intenţia de a o trimite în... lumea basmelor pe „zîna" dumneavoastră...

Bota făcu semn lui Grigoraş s-o sprijine pe Luci Armeanu, apoi i se adresă lui Radulian :

— Te rog să-mi aduci servieta de voiaj. E în dulap Vreau să-i arăt domnului Armeanu o altă „cutie fermecată". Poate că astfel o să-şi amintească de limba maternă. De limba română. Domnul John Sandow se numeşte, de fapt, Ion Armeanu şi a făcut studii de istorie şi arheologie. Cunoaşte de minune limbajul cronicilor. Aşa că a scris cu uşurinţă acel „testament" al vel-spătarului Novăceanu şi i l-a vîrît sub nas, ca original, lui Rowbeam, cu sprijinul cuiva, bineînţeles...

Radulian aduse servieta. Din ea scoase becul cu fasung care se afla la masa de restituţie a inginerului Grecu.

— Îl recunoşti ? întrebă Bota. E al dumitale. Aici, în fasung, se montează un aparat de fotografiat. Cînd învîrţi

de întrerupătorul din fasung, se rotește și filmul și, în același timp, se deschide blenda. Și fotografia e gata. I l-ai dat soției dumitale să-l monteze deasupra hărții întocmite de inginerul Grecu, pasămite să-i arate timbre fosforescente și stereoscopice. Cele două filme găsite în etui vor fi developate și vor constitui o probă... Pentru că sînt sigur că filmele sînt folosite *dar au fost introduse în casete noi*, iar „doamna" Armeanu le-a vîrît în bagajul inginerului Grecu.

— Nu veți reuși nimic... Nu veți putea proba nimic, spuse John Sandow, cu gura crispată de ură. Sînt cetățean străin și nu mă puteți atinge.

— Ușurel, ușurel, domnule Armeanu. Acuzațiile nu se opresc aici.

Bota se ridică, pentru a da mai multă importanță cuvintelor pe care avea să le rostească.

— Te acuz de crimă cu premeditare. Poți să aparții oricărei țări. Crima e crimă și se pedepsește după legea noastră, fiind comisă aici, în România. Ai ucis un... călugăr. Și îți voi face dovada.

John Sandow-Armeanu izbucni în rîs.

— Cît privește presupusa comoară a lui Brîncoveanu, ar trebui să știi, domnule Armeanu, că pe lumea asta sînt comori care ucid ! Îi ucid pe cei care vor să le fure, pentru că asemenea comori nu aparțin unuia singur. Bogățiile pămîntului nostru ne aparțin numai nouă, iar aceste comori nu pot fi furate de nimeni, dar mai ales de transfugi ca dumneata !

Ultima poveste

Radulian și Negrea stăteau în brasieria restaurantului „Ulciorul de aur" și-l așteptau pe maiorul Bota, care le dăduse întîlnire aici.

— E formidabil maiorul, spuse Negrea.

— Într-adevăr. E un maestru în meseria lui și, în plus... ei bine, îi plac „loviturile de teatru". Acestea constituie

deliciul său. Fără ele cred că tot ce realizează nu i-ar face nici o plăcere. Ele pigmentează totul. Și e fericit cînd reușește să te uluiască și să te... ducă de nas. Ca, de pildă, în substituirea lui Gheorghe Stoian cu Feleagă. L-a folosit pentru a preîntîmpina un atac direct. Feleagă era pregătit să acționeze, iar camera de luat vederi să... înregistreze. Dar Armeanu a ales altă cale : pietricica otrăvită care a căzut fără prea mult zgomot pe podea, aruncată pe geam, o pietricică învelită într-o foiță de amfetamină.

— Cum de a bănuit-o pe Luci Armeanu ?

— Cred că... dar uite că a venit ! Ne va spune chiar el.

Maiorul Bota înainta spre ei zîmbitor. Era zăpușeală și, de îndată ce se așeză, ceru să i se aducă bere.

— Pariez că vorbeați despre „Cazul Poieni". Ia spuneți...

— Tocmai vă admiram măiestria cu care..., începu Negrea...

— Ooo ! Fără laude, tovarășe profesor ! Nu spun că nu-mi plac, dar parcă nu sună bine. Accept cu mai multă plăcere să-mi puneți întrebări. Cred că aveți destule nelămuriri.

— Cu carul, spuse Negrea.

— De pildă ?

— În legătură cu acel călugăr. Cine a fost ?

Bota ridică din umeri.

— Habar n-am cine a fost. Îl chema, după pașaport, Vitalie Boxas. Știu însă cu precizie un lucru : că n-a fost călugăr.

— Cuum ? ! făcu, mirat, Negrea.

— N-a fost călugăr, repetă Bota. Și mi-am dat seama că are... barbă falsă fiindcă... sub barba falsă crescuseră, după moartea lui — fenomen cunoscut, nu-i așa, Radulienc ? — îi crescuseră perișori roșcați...

— De aceea mi-ați spus să privesc cu atenție fața mortului, se miră Radulian.

Bota sorbi din paharul cu bere.

— Da. Era un fals călugăr. Fără îndoială, a fost complicele lui John Sandow-Armeanu. Mai mult ca sigur că acest complice l-a așteptat pe Stoian la ieșirea din Întreprinderea de prospecțiuni geologice. Apoi s-a întîlnit cu Ar-

meanu la peștera Polovragi. Acolo s-au răfuit... poate că Armeanu credea că Boxas nu vrea să-i dea filmul luat de la Stoian, poate din alt motiv... Boxas o fi alunecat, o fi fost lovit... Și și-a dat duhul. Expresia de pe chipul lui trăda uimire : nu se aștepta la atacul lui Armeanu-Sandow.

— Acesta i-a luat apoi lucrurile, le-a cercetat, a scris pe un bilețel numărul de la seiful roșu și l-a vîrît în pantalonii din valiza de voiaj, pe care a aruncat-o în Olteț, spuse Radulian.

Bota aprobă.

— Înainte însă de asta, și-a dat seama că pantofii săi erau foarte murdari și că lăsaseră urme în peșteră. Constatînd că sînt tot marca Olympos, ca pantofii din valiza lui Boxas, a făcut schimb...

— Numai că pantofii lui erau... ai lui Midlane, spuse Negrea, amintindu-și că îl văzuse pe Midlane în asemenea pantofi.

— Da. John îi luase din... viteză, fiind amantul doamnei Midlane. Dormise probabil la aceasta — profesorul fiind plecat la București, fapt care l-a și disculpat, spuse Bota. Se încălțase deci cu pantofii soțului păcălit, apoi i-a schimbat cu cei din valiza mortului. Astfel ne-a vîrît într-un veritabil labirint de ipoteze...

— Probabil că tot Armeanu a scris acea scrisoare către ieromonahul Istafie...

— Da. In termeni de hrisov și cu iz popesc. Era priceput. Făcuse studii de istorie și... Dealtfel, Istafie a găsit pînă la urmă plicul. Avea ștampila poștei din... București ! Istafie vorbise de „prietenul" său de la Neanț, adică cu... Luci Armeanu, cînd femeia vizitase, întîmplător, mănăstirea Horezu. Aceasta îi „vînduse" informațiile soțului său. Ei, dar noi nu mai bem ? Sporovăim și... atît ?

Ciocniră. Bota bău pînă la fund, apoi își încrucișă brațele la piept.

— Începe repriza a doua, spuse el, cu glasul unui spicher de la un meci de box. Vă ascult. Întrebări.

— Cum de ați bănuit-o pe Luci Armeanu ? întrebă Radulian.

— Destul de simplu, mînzule ! Bota se întoarse spre Negrea și îl lămuri : Eu îi zic „mînzule" în amintirea pri-

melor noastre anchete, cînd colegul dumitale de arheologie și istorie era un novice în meseria noastră. Azi știe multe, dar, uneori, se lasă pradă fanteziei, iar eu... îl încurajez s-o ia razna. Deci... cum am bănuit-o ? Amintește-ți ce spunea portarul Nicolae Balotă : i-a înșirat pe ultimii care au ieșit pe poartă în ziua cînd Tomescu a fost... adormit.

— Dar n-a zis nimic de Luci Armeanu.

— Ba da ! I-a comunicat inginerului că *băiatul lui* era la poartă și „o aștepta pe doamna Luci". Or, asta se întîmpla după ora patru. Deci... doamna Luci nu ieșise ! De aici am pornit, pas cu pas. Am fost la București, la adresa unde stătuse Luci Armeanu și mi s-a spus că soțul ei fugise din țară cu cîțiva ani în urmă...

— A ! De aceea ați spus că „unii soți nu vin cu flori la aniversarea zilei de naștere a soției", se lumină Radulian.

— Da. Și-acum trecem pe tărîmul imaginației, spuse Bota. Probabil că la ultima deplasare, în Grecia, Luci Armeanu s-a întîlnit cu soțul ei sau cu complicele acestuia. I s-a spus că va veni în țară, că îl interesează anumite lucruri : descoperirile arheologice și, mai ales, zăcămintele de melinită, acest minereu din care se scoate un metal mai prețios decît germaniul. Soțul ei, avînd altă cetățenie, a venit. Luci i-a făcut jocul.

Radulian interveni :

— Îmi permiteți : am impresia că numai pînă la un anumit punct.

— Da. Probabil pînă ce a descoperit legătura John-Eveline Midlane. Asta era dovada că soțul ei n-o iubea, că fusese înșelată în dragostea ei. În seara „răfuielii" de pe stradă probabil că Luci l-a amenințat că dă totul în vileag. Că n-o interesează să plece în străinătate cu unul ca el, că regretă ceea ce a făcut...

— O căință tîrzie...

— Totuși o căință, spuse Bota. Luci mai are încă o circumstanță atenuantă : aseară, pe la ora unsprezece, a telefonat și a cerut să vorbească cu secția de miliție. A comunicat că are ceva de vorbit cu maiorul Bota. Deci, cu mine ! Din păcate, n-am putut fi găsit, n-avea indicii

precise unde lucrez... Și a intervenit răfuiala de la miezul nopții. Noroc că Grigoraș era... pe fază.

— Luci s-a mirat foarte mult că directorul general a susținut cu... ardoare plecarea ei la Milano. Nu știu ce mă face să cred că acest director general a fost „împins" de la spate de un... maior cunoscut nouă...

Bota rîse.

— M-ai prins cu ocaua mică. Într-adevăr, eu l-am rugat s-o propună. Voiam să-i văd reacțiile, să „grăbesc" puțin lucrurile. Altfel, colonelul Pîrvu, șeful nostru, putea avea impresia că vrem să ne facem un concediu de odihnă la Poieni, într-o zonă turistică ce merită toate laudele. Mulțumit ?

Radulian dădu din cap în semn că da.

— Buun ! Deci am lămurit moartea călugărului — nu știm cine e, dar, oricum, a fost înmormîntat ca un veritabil ieromonah, după datina popilor.

— Nu înțeleg însă ceva, tovarășe maior. interveni Negrea. De ce mi s-a dat acel ceas ?

Bota zîmbi a înțelegere :

— Pentru că știa că ești coleg cu Radulian și voia să afle ce ne spui și ce discuți. De aceea ți-a cercetat și jurnalul pe care îl țineai. Să vadă ce scrii despre acel caz. Nu te-ai întrebat însă cine a fost la telefon cînd te-a anunțat Grigoraș să cobori în hol, iar el a rămas în camera dumitale, să-ți „studieze" ceasul...

— Știți cumva, cine a sunat ? întrebă Negrea, cu naivitate.

— Nimeni, domnule profesor. Grigoraș, care era pe recepție, cu un aparat de ascultare, a prins convorbirea dumitale cu Daisy. Asta însemna că în cameră exista un microemițător. Ca să-l caute, a venit sus, te-a... expediat la telefon și... întîmplarea l-a ajutat, descoperind emițătorul în ceas.

— A ascultat convorbirea mea cu domnișoara Midlane? întrebă Negrea, roșindu-se.

— N-a făcut-o intenționat, te asigur.

— Înțeleg, înțeleg, murmură Negrea.

— Acum pricep de ce Cornelia zicea că „străinul" a înjurat pe... românește. Mda. În asemenea cazuri — cînd

te lovești adică, așa cum s-a lovit John de ușa dulapului, pe întuneric, tragi o sudalmă pe limba ta, concluzionă Radulian.

— Și mai avea un cuvînt consacrat : „să crape". L-a rostit de două ori la telefon. Amintește-ți de avertismentul dat doctorului Micu... Ei, ș-acum putem încheia repriza a doua ? întrebă în glumă Bota și ridică paharul plin cu bere.

Radulian zîmbi admirativ.

— Cred că nu mai e nevoie de repriza a treia, tovarășe maior. Totul e lămurit. Iar dumneavoastră..., dumneavoastră ați acționat admirabil. Ca un adevărat...

— Alo ! Fii atent la cuvîntul acela ! Să nu zici „fachir" că-mi sare muștarul ! rîse Bota. Mai e totuși ceva neclar. Și asta face parte din... ultima repriză. Nu sînteți curioși să aflați ce e cu „Poiana ielelor" ? De unde știa Armeanu și stăpînii lui de această poiană în care melinita prezintă program de... „dansuri cu... iele" ?

Cei doi îl priviră nedumeriți. Bota se scotoci la piept și scoase o tăietură de ziar. I-o întinse lui Radulian, cerîndu-i să citească cu glas tare...

— ...„Și se află această poiană, la răsărit de mănăstirea Horezu..." Păi e cam ca în hrisov. Unde a apărut ? În ce ziar ?

Bota își țuguie buzele.

— Așa se întîmplă cînd se publică reportaje literare fără să se dea atenție faptului concret. Furat de... poezie, ziaristul a dat niște indicii asupra zăcămîntului de melinită, al doilea ca valoare din lume ! Și-atunci, iată că au apărut... căutătorii de comori, ca alde Sandow-Armeanu, trimiși de cineva care a calculat totul foarte bine, mergînd pînă la înșelarea, cu bună știință, a bizantinologilor, publicînd reportajul în revista editată de British Museum și celelalte...

Bota privi peste capetele oamenilor care se aflau în restaurant. Respiră de cîteva ori adînc, apoi murmură :

— Nu v-ați întrebat de unde bănuiam că va apărea John-Armeanu la aeroport... ? Ei bine, după „accidentarea" Luciei Armeanu am fost sigur. Luci pusese în bagajele inginerului Grecu cele două filme. Armeanu știa că o va „elimina" în noaptea dinaintea plecării. Și-atunci cineva

trebuia să ajungă la Roma, să-l intercepteze pe Grecu şi să ia filmele pe care acesta le ducea fără să ştie că le duce.

— De ce nu le-a luat chiar Sandow-Armeanu ? întrebă Negrea.

— Era riscant. El putea fi bănuit. Pe Grecu nu-l bănuia însă nimeni... Ei, şi cu asta, cred că putem încheia şi actul al treilea.

— Urmează epilogul, tovarăşe maior, spuse Radulian. Ce titlu o să-i daţi acestui dosar ?

Ştia că lui Bota îi plăcea să le intituleze mai deosebit : „Afacerea cuneiformelor", „Sfîrşitul marelui preot", „Ultimul viraj", „Colierul Cleopatrei", „Afacerea sesterţilor falşi", „Greşeala fatală" şi altele, erau doar cîteva din titlurile dosarelor sale.

— Dumneata ce propui, Raduliene ?

— Să-i ziceţi „Comoara care poate ucide" ?

— Sună frumos dar...

— Atunci „Comoara lui Brîncoveanu" sau „Comoara din Poiana ielelor".

— Poate. O să ne mai gîndim. Ei, e timpul să mergem. Domnule Negrea, vă mulţumesc pentru sprijinul acordat.

Bota repeta întocmai cuvintele pe care Negrea i le spusese cînd vizitase mănăstirea Polovragi.

— Aveţi o memorie formidabilă, spuse Negrea, admirativ.

— Începeţi iar cu laudele ? !

Îşi luară rămas bun în stradă. Negrea porni alene de-a lungul bulevardului. Trăise, în răstimp de două săptămîni, o aventură de neuitat. Ajungînd în dreptul unui telefon public se opri să-i telefoneze Daisyei, la hotel. În ultima clipă se răzgîndi însă.

Ceva din umbra care o arunca imaginea lui John Sandow-Armeanu întinase parcă şi relaţiile dintre el şi domnişoara Midlane.

Lei 6,75

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

Negrea porni alene de-a lungul bulevardului. Trăise, în răstimp de două săptămîni, o aventură de neuitat. Ajungînd în dreptul unui telefon public se opri să-i telefoneze Daisyei, la hotel. În ultima clipă se răzgîndi însă.
Ceva din umbra care o arunca imaginea lui John Sandow-Armeanu întinase parcă și relațiile dintre el și domnișoara Mirjana.